

GRAĐA I PRILOZI ZA LEKSIKON DRNIŠANA (ZNAMENITE I POZNATE OSOBE)

***Sažetak:** U radu se prvo objašnjava prostorni obuhvat (po današnjoj upravnoj organizaciji teritorija RH) koji se odnosi na prostor Grada Drniša te općina Oklaj, Ružić i Unešić. Zatim se navode kriteriji za uvrštavanje u „poznate Drnišane“ (znanstvenici, književnici, novinari i urednici, istaknuti sportaši i pripadnici estrade, glumci i ostali istaknuti, poznati i/ili priznati pojedinci u raznim zanimanjima i profesijama). Uvršteni su, dakako, i oni koji su već zastupljeni u enciklopedijama, leksikonima i sličnim publikacijama.*

U drugom se dijelu donosi abecedarij poznatih Drnišana s osnovnim podacima i izvorima o njima.

***Ključne riječi:** abecedarij, građa, kriterij uvrštavanja, poznati Drnišani, prostorni obuhvat*

Uvodni dio

Kako je došlo do izrade ovoga priloga, Građa i prilozi za Leksikon Drnišana?

Čitajući, kroz godine, različita enciklopedijska i leksikografska i sl. izdanja te različite druge rasprave, usput sam pravio ispise o poznatijim osobama iz drniškoga kraja ili o onima za koje sam pretpostavljao da su iz toga kraja bilo rođenjem, bilo podrijetlom. Ovo se čitanje i bilježenje naročito odnosi na Hrvatski biografski leksikon, u izdanju Leksikografskog zavoda „Miroslav Krleža“ iz Zagreba, počevši od HBL 1 (A-Bi) iz 1983. godine do HBL 8 (Kr-Li) iz 2013. Ali sam bilješke pravio i iz različitih drugih izvora: memoara, zbornika dokumenata, povijesnih rasprava, šematizama.... Jednako sam tako sačinjavao ispise i s web stranica, pojedinih fakulteta, instituta i sveučilišta ili pak njihovih bibliografija i drugih izdanja, kada sam pretraživao po Internetu koji se znanstvenik bavi nekom temom da bih ga mogao zamoliti za izradu (anonimne, „slijepe“) recenzije za neki časopis koji sam uređivao ili pak uređujem.

G. Ivan Tarle, dipl. oec., iz Velušića, nastanjen u Zagrebu, obavijestio me da radi knjigu *Poznati Drnišani* (a s kojim sam kao predsjednik Općinske konferencije SOH u Drnišu surađivao još prije pola stoljeća, 1968.-1970. dok je obavljao dužnost predsjednika Skupštine općine) i ujedno me zamolio da mu pomognem oko imena koja su meni poznata. U dva-tri navrata poslao sam njemu popriličan broj takvih imena i podataka o njima. Pronalazio sam te moje usputne bilješke, razasute po raznim karticama, konačno ih sistematizirao i, evo, predajem javnosti kao *Građu i priloge za Leksikon Drnišana*.¹ Ostalo čitajte, za godinu-dvije, u knjizi Ivana Tarle. Ovdje su 333 poznata Drnišanina.

I.

1. Naselja nekadašnje općine Drniš odnosno danas Grada Drniša te općina Oklaj, Ružić i Unešić

1. Badanj	20. Gradac
2. Baljci	21. Kadina Glavica
3. Biočić	22. Kanjane
4. Bobodol	23. Kaočine
5. Bogatići miljevački	24. Karalić
6. Bogatići prominski	25. Kljake
7. Brištani	26. Ključ
8. Cera	27. Koprno
9. Čavoglave	28. Kričke
10. Čitluk	29. Lišnjak
11. Čvrljevo	30. Lukar
12. Donje Planjane	31. Ljubostinje
13. Donje Utore	32. Ljubotić
14. Donje Vinovo	33. Matase
15. Drinovci	34. Miočić
16. Drniš	35. Mirlović Polje
17. Gornje Planjane	36. Mirlović Zagora
18. Gornje Utore	37. Moseć
19. Gornje Vinovo	38. Mratovo

¹ Nitko tko ispunjava navedene kriterije nije izostavljen namjerno. Za neke osobe, koje bi zavrijedile da budu uvrštene u Leksikon, nisam uspio pronaći podatke. Stoga molim one koji raspolazu podacima o poznatim i istaknutim Drnišanima da mi ih jave na e-mail: spilic@ffst.hr. Svi takvi koji udovoljavaju ovdje navedenim kriterijima biti će uvršteni u naredni (br. 10) časopis God. Titius.

39..	Nevest	52.	Sedramić
40.	Nos-Kalik	53.	Siverić
41.	Oklaj	54.	Suknovci
42.	Ostrogašica	55.	Širitovci
43.	Otavice	56.	Štikovo
44.	Pakovo Selo	57.	Tepljuh
45.	Parčić	58.	Trbounje
46.	Podumci	59.	Umljanović
47.	Pokrovnik	60.	Unešić
48.	Puljane	61.	Velušić
49.	Radonić	62.	Visoka
50.	Razvođe	63.	Žitnić
51.	Ružić		

2. Kriteriji za uvrštavanje osoba u Leksikon Drnišana

Pored navedenog prostornog obuhvata, kriteriji za uvrštavanje pojedinaca u *Građu i priloge za poznate Drnišane* odnosno za *Biografski leksikon Drniša* jesu **da je**:

- rođen ili živio ili radio ili pak umro na tom području, odnosno da je na tom prostoru rođen barem jedan od roditelja tj. majka ili otac;
- bio kralj, ban, knez, serdar, soprintendant;
- riječ o umjetniku, književniku, piscu, pjesniku, kiparu, slikaru, kompozitoru i sl.;
- predsjednik-ca stranke u RH ili društveno-političke organizacije na razini SRH, predsjednik-ca Vlade...;
- član HAZU ili druge odgovarajuće akademije u svijetu;
- objavio-la nekoliko knjiga (stručnih, znanstvenih, publicističkih itd);
- postigao-la stupanj doktora znanosti;
- istaknuti novinar, urednik, prevoditelj, publicist i sl.;
- član reprezentacije Hrvatske u nekom od sportova (npr. nogometne, košarkaške, rukometne itd.) ili neke druge države (npr. bivše Jugoslavije, Austrije, Australije i dr.);
- da je prvak države u nekom od individualnih sportova (npr. boks, tenis itd.) odnosno da je sudionik Olimpijskih igara;

- da je poznati trener, poznati sportski sudac ili dužnosnik sportskih saveza na razini države;
- priznati i poznati glumac-ica, redatelj, dramaturg, pjevač-ica i sl.;
- narodni heroj, španjolski borac i istaknuti zapovjednik vojnih jedinica (od čina pukovnika na više);
- kardinal, biskup;
- provincijal svećeničkih redova i poglavarica redovnica (časnih sestara) ili po nekoj drugoj osnovi istaknuti i opće poznati redovnik i redovnica,
- te ako je osoba opće poznata po nekim drugim zaslugama, odnosno da je već zastupljena u *Hrvatskom biografskom leksikonu* (1-8) te u drugim leksikonima (npr. sportskom) i enciklopedijskim izdanjima.

II. ABECEDARIJ

A

1. **Dr. sc. BOŽIDAR ADŽIJA**, pravnik s doktoratom (1914.), publicist, političar, novinar i urednik. (Drniš, 24. 12. 1890. – Zagreb, 9. 7. 1941.). Potječe iz građanske obitelji Damasa Adžije i Jelene (rođ. Dereta). Osnovnu školu završio u Drnišu. Gimnaziju je, do 7. razreda, polazio u Splitu, a nakon što je sudjelovao u antitalijanskim demonstracijama (1908.) isključen je iz te gimnazije. Gimnaziju završava u Zadru. Studira pravo koje upisuje u Pragu 1910., a završava s doktoratom 1914. Ujedno je apsolvirao na Trgovačkoj akademiji. Za vrijeme Prvog svjetskog rata mobiliziran i djeluje kao pisar, a i prevodilac, u vojnim sudovima u Sinju, Šibeniku i Dubrovniku. Po završetku Prvog svjetskog rata vraća se u Drniš, gdje je početkom studenoga 1918. biran za člana Narodnog vijeća SHS. Bježeći ispod talijanske okupacije, napušta Drniš i odlazi u Zagreb (1919.). Radi u Zemaljskoj blagajni za potporu bolesnim radnicima i za osiguranje protiv nezgoda. Zbog izučavanja radničke zaštite i osiguranja odlazi krajem iste godine u Prag da bi proučio reforme u Čehoslovačkoj. Postaje povjerenik za socijalnu skrb u Zemaljskoj vladi u 11. mjesecu 1919., a u veljači sljedeće godine podnosi ostavku. Tajnik Jugoslavenske matice u Zagrebu (1921.-1922.). Radio je u Središnjem uredu za osiguranje radnika od 1922. godine pa sve do kraja života 1941. Za studija u Pragu upoznao je socijaldemokrate i narodne socijaliste. Po dolasku u Zagreb uključuje se u Socijaldemokratsku stranku Hrvatske i Slavonije i odmah početkom 1919. postaje član Glavnog odbora te Stranke te urednik *Slobode*. Dosta je aktivan i u sindikalnom pokretu. Neko je vrijeme sekretar Saveza bankovnih činovnika Jugoslavije (1922.-1926.). U okviru Radničke komore u Zagrebu, gdje je pročelnik Kulturno-prosvjetnog odsjeka i predsjednik Radničke akademije, organizira kulturno-prosvjetnu djelatnost, tečajeve, popularna predavanja za radnike, potiče osnivanje radničkog kazališta. Utemeljio Radničku čitaonicu (1926.), Radničku biblioteku (1927.), te radio na formiranju Muzeja rada. Član KPJ postaje 1935., nakon što je prethodno napustio socijaldemokraciju. Radi na osnivanju Jedinstvene radničke stranke, odnosno od 1937. godine, Stranke radnog naroda, a i Narodnog fronta. Na dan formiranja KPH (2. 8. 1937.) odnosno na Osnivačkom kongresu biran je za člana Centralnog komiteta KPH. Međutim, nešto kasnije oslobođen je te dužnosti da bi se mo-

gao više posvetiti legalnom radu u Stranki radnog naroda. Hapšen je i suđen pred Sudom za zaštitu države u 11. mjesecu 1936., u 9. mjesecu 1938., te u 12. mjesecu 1939. Potom je boravio u kaznionici u Lepoglavi odakle je, zbog bolesti, otpušten potkraj 1940. U noći između 30. i 31. 3. 1941. policija režima Cvetković-Maček ga je uhapsila, a po ulasku njemačke vojske u Zagreb i formiranju NDH, predala ga ustašama. Tada je prebačen u logor Kerestinec. Streljan je s Otokarom Keršovanim, Ognjenom Pricom i još sedmoricom drugova u Dotršćini (Zagreb) 9. 7. 1941. godine.

Narodni heroj (proglašen 26. 7. 1941.). Preko 25 godina objavljivao publicističke radove pišući o ekonomskim, kulturnim, političkim i sociološkim pitanjima. Prve radove objavljivao u *Narodnom listu* (Zadar 1914.), zatim u *Hrvatskoj knjivi* te u tjednicima *Pravda* i *Novo društvo* (1918.). Publicirao je cijeli niz radova o radničkom pokretu, o teoriji i praksi socijalizma, o fašizmu, o inteligenciji i drugim temama i problemima. Radove je još objavljivao u: *Slobodi*, *Radničkom glasniku*, *Jugoslavenskoj knjivi*, *Zvonu*, *Novoj Evropi*, *Slobodnoj tribuni*, *Slobodnoj riječi*, *Crvenom kalendaru*, *Radničkoj zaštiti*, *Crvenoj zastavi*, *Novostima*, *Vijencu*, *Bankarstvu*, *Jadranskom dnevniku* i drugdje. Dvadesetih godina 20. stoljeća bio je dopisnik dnevnog lista *Pravo Lidu* u Pragu. Dobitnik je Nagrade Društva hrvatskih književnika 1928. za esej o Maksimu Gorkom

Pokretač je, osnivač i urednik časopisa *Socijalna misao* (1928-1933.). Pokrenuo je i *Biblioteku socijalne misli* u kojoj je tisako marksističku studiju *Od Platona do Marxa*. Zajedno s Mladenom Ivekovićem uređivao je *Pregled* (1934.-1935.), *Odjek* (1935.) i *Novi list* (1937.). Božidar Adžija 1936. godine publicira studiju *Karl Marx* koju je policija zabranila (1939.). Godinu-dvije prije toga s Ognjenom Pricom uređuje časopis *Znanost i život*, a surađivao je i u časopisima *Književnik* i *Kultura*. Štoviše, bio je jedan od glavnih suradnika partijskog časopisa *Izraz* (1939.), te glavni urednik tjednika *Naše novine*. Godine 1940. sudjeluje u radu redakcije *Političkog vjesnika*. Bavio se i prevodjenjem, te je s M. Durmanom, preveo *Opću historiju socijalizma i socijalnih borbi* od Maxa Beera i *Historiju Rusije* M. N. Pokrovskog. Bio je čovjek širokog obrazovanja, naprednih ideja i jedan od prvih antifašističkih publicista na području prve Jugoslavije. Svojim djelovanjem na području radničke zaštite i radničkog osiguranja, kao i svojim ukupnim djelovanjem stekao je veliki intelektualni i moralni ugled.

Izvori: *Hrvatski biografski leksikon* (dalje HBL), 1, str. 24-26; I. Perić, *Božidar Adžija, Izbor iz djela*; Š. Pilić, *Slobodna Dalmacija*, 2. 8. 1987.

2. **NIKOLA NINE ADŽIJA** (Drniš, 6. 12. 1875. – Drniš, 26. 8. 1972.), stariji brat Božidara Adžije. Politički, kulturni i javni radnik. Studirao pravo, ali ga nije završio. Zapošljava se u Upravi Općine Drniš za čijeg je načelnika kasnije izabran

1933.godine. Njegovim zalaganjem osnovan je *Ogranak Hrvatskog sokola* u Drnišu (1901.) i *Radničko društvo* (1904.). Njine Adžija zaslužan je za otkrivanje umjetničkog talenta Ivana Meštrovića čije je prve radove poslao u Zadar, a u *Narodnom listu* potkraj lipnja 1897. pokrenuo akciju za školovanje mladog Meštrovića. Do kraja života kipara Meštrovića, Njine je s njim prijateljevao te je na njegov nagovor Meštrović otkupio u Beču svoje djelo *Izvor života* (iz 1904.) te ga poklonio Drnišu. Meštrovićev *Izvor života* postavljen je u park pored Poljane 1957. Meštrović mu je također poklonio nekoliko svojih radova (kipova, slika, crteža, fotografija), što je Njine Adžija zajedno sa svojom knjižnicom, osobnom zbirkom i svojom kućom poklonio Drnišu s nakanom da se u toj kući otvori Muzej drniške krajine. Danas je u toj kući Muzej Grada Drniša. Poslije Drugog svjetskog rata Njine je bio počasni konzervator u Drnišu. Objavio je svoja sjećanja oko otkrivanja talenta Meštrovića i pomaganja njegovu školovanju u listu *Vjesnik* (1952.), u *Globusu* (1958.), u *Šibenskom listu* (1959.) i u *Hrvatskom književnom listu* (1969.). Pisao je tekstove o Stjepanu Buzoliću, Stjepanu Radiću i svom bratu Božidaru Adžiji (1945.). Prikazivao je i narodne običaje drniškog kraja (Pučki list 1904.). Više je godina vodio dnevnik (5-6 velikih bilježnica koje je najviše koristio K. Kosor) od čega je samo dio posthumno objavljen.

Izvor: *HBL*, 1, str. 26; N.Adžija, *Dnevnik 1941-1950*. Drniš.

3. **Dr. sc. ANTE AGIĆ**, izv. prof., doktor tehničkih znanosti. Rođen u Suknovcima (Oklaj, Drniš), 10. 4. 1951. Maturirao u Zagrebu strojarско-tehničku školu 1970. Diplomirao na Fakultetu strojarstva i brodogradnje u Zagrebu godine 1975. Magistrirao 1985., a doktorirao 1994. na istom fakultetu. Predavač na Tehnološkom fakultetu u Zagrebu od 1987., docent od 1996., te izvanredni profesor od 2007. u području tehničkih znanosti, polje strojarstvo na Fakultetu kemijskog inženjstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu. Radio u IVA KOV JNA od 1975. do 1987. u Zagrebu, zatim na Tekstilno-tehnološkom fakultetu 1987.-1994., te na Fakultetu kemijskoga inženjstva i tehnologije od 1995. i to na Zavodu za inženjstvo (ZIR). Bio je nositelj kolegija Mehanika materijala, Osnove strojarstva i Nano mehanika materijala, a na doktorskom studiju predavao je Računalnu dinamiku fluida i Nano-mikromehaniku materijala. U ZIR-u bavio se numeričkim metodama u medicinskom inženjstvu te razvojem računalnih metoda... Umro je iznenada 21. 8. 2012. u 62. godini života. Sahranjen je kod Gospe Čatranske u Promini 24. 8. 2012.
4. **SPIRIDON ALEKSIJEVIĆ** (Žitomislíci, 14. 12. 1769. – Zadar, 11. 4. 1841.), propovjednik, pjesnik, prevodilac, slikar. Školovao se u manastiru u Žitomislícima, potom u Mostaru, manastiru Pivi i u Sarajevu. Boravi u Popovu polju, Imotskom, zatim na Krfu gdje uči slikarstvo. Učitelj je u Vrlici

(1790-1792.) gdje u crkvi Sv. Nikole slika ikone. Iza toga je učitelj u Skradinu (1792.-1795.) te u *Drnišu*, gdje je ujedno bio i đakon do 1801. godine kada odlazi u Šibenik, pa opet u Skradin itd. Nakon liječenja u Trstu vraća se za svećenika u *Drniš* godine 1808. Sljedeću godinu provodi u manastiru Sv. Arhandela – Krka kod Kistanja, a 1810. ponovo ga nalazimo u *Drnišu* kao paroha drniške parohije. Kasnije je paroh u Zadru pa administrator dalmatinske eparhije. Prevodio je s ruskog i talijanskog, a objavio je i svoju pjesmu *Pasturka cetinska u godišću 1811* (Venecija 1811.). Objavio je i prozu *Uveselenija* ili *Zabave*, te *Odu* u čast Franje I. (Beč 1818.), kao i crtice i biografiju *Žitje Blaženo-Počivšeg' Nikanora Bogunovića Skočića (1840.)*. Posthumno mu je tiskana proza autobiografskog karaktera *Spomenik Miloradov*. Njegovi neobjavljeni rukopisi pohranjeni su u Znanstvenoj knjižnici u Zadru kao i u Državnom arhivu u Zadru. Božidar Petranović ocjenjuje ga kao narodnog prosvjetitelja, prevodioca i djelatnika pravoslavne crkve u Dalmaciji, a manje kao pjesnika. Umro je u Zadru, a sahranjen u Smokoviću kod Zemunika.

Izvor: *HBL*, 1, str. 74-75.

5. **Dr. sc. ŽELJKO ANDABAKA**, agronom, iz Badnja, Drniš. Rođen 12. 9. 1986. u Šibeniku. Osnovnu i srednju školu završio u Drnišu. Docent na Agronomskom fakultetu u Zagrebu od 2016. godine. Diplomirao 2010. na Agronomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, na Zavodu za vinogradarstvo i vinarstvo. Doktorski rad: *Ampelografska evaluacija autohtonih dalmatinskih sorata vinove loze* (Vitis viniferal) obranio 10. 7. 2015. godine. Zaposlen od 2010. (i danas) na Agronomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu na Zavodu za vinogradarstvo i vinarstvo.
6. **TOMISLAV ANTUNOVIĆ**, književnik, rođen 6. 9. 1914. u Kaštel Sućurcu, sin zemljoradnika Silvestra i majke Antice (rođ. Kraljević). Osnovnu školu pohađao i završio u Kaštel Sućurcu od 1920. do 1925., a klasičnu gimnaziju u Splitu od 1925. do 1933. Službovao je u općini Donja Kaštela od 1938. do 1940., a poslije 1940. je carinski činovnik u Splitu, Bibinju, Drnišu i Šibeniku do 1944. Poslije oslobođenja je službenik Štedionice u Splitu, te šef računovodstva Komunalne banke. Završio je i slikarsku školu – večernju – u Beogradu (1951.-1952.), zatim je turistički radnik u Kaštelima, a od 1956. do umirovljenja 1972. šef računovodstva u PZ Trogir. Najdulje živio u Kaštel Novom. Po zanimanju ekonomist, kao službenik radio je u različitim mjestima. Za vrijeme NDH radio u Drnišu. Napisao roman *Prokleti kamen bauxit* (čija se radnja događa u drniškom kraju gdje je upoznao ljude i kraj jer je sam tamo neko vrijeme radio), iz kojeg je objavljen dio u časopisu *Kulturni radnik*.
Objavljivao je – prije Drugog svjetskog rata – u listovima i časopisima: *Dom i svijet*, *Hrvatska prosvjeta*, *Hrvatska revija*, *Hrvatska straža*, *Luč* i drug-

dje, a poslije rata u *Kulturnom radniku*, *Danici*, *Hrvatskom književnom listu*, *Maruliću*, *Zadarskoj reviji* i drugdje. Prevođen je na češki i njemački.

U vrijeme „masovnog pokreta/hrvatskog proljeća“ uređivao je list *Kaštela*, a bio je i suradnik *Hrvatskog tjednika*. Tiskao je roman *Viđuša* (1960.), zbirke pjesama *Pisma s ledenog komina* (1970.), *Tuga za maslinom* (1984.), te *Tuga i ognjišće*, posthumno sabrane pjesme (1995.), Matica hrvatska Kaštela. U rukopisu mu je ostao roman *Uznemireni kamenjar*. Bavio se i slikarstvom. Umro 1993. godine. Izvor: *HBL br. 1*, str. 203.

7. **IVAN ARALICA** (Puljani, Promina, 10. 9. 1930. -), književnik, akademik. Učiteljsku školu završio u Kninu, te radio kao učitelj u Očestovu kod Knina i u Crnom nedaleko od Zadra. Potom upisuje Filozofski fakultet u Zadru gdje je diplomirao hrvatskosrpski jezik i jugoslavenske književnosti 1960. Radio kao profesor i direktor Pedagoške gimnazije u Zadru. Bio zamjenik predsjednika Općinske konferencije SKH Zadar i zastupnik u Kulturno-prosvjetnom vijeću Sabora SRH. Sedamdesetih godina zbog „masovnog pokreta/hrvatskog proljeća“ isključen je iz SKH.

Početkom 90-tih godina preseljava iz Zadra, gdje je živio i radio, u Zagreb, gdje i danas boravi i dalje djeluje kao književnik objavljujući pripovjednu prozu. Bio zastupnik u Županijskom domu Hrvatskog sabora.

- Počeo objavljivati u časopisu *Zadarska revija* godine 1957. Češće objavljuje prozu u književnim časopisima od 1960. Prva mu je knjiga zbirka pripovjedaka *Svemu ima vrijeme* (1967.). Iza toga slijede romani *A primjer se zvao Laudina* (1969.); *Filip* (1971.) i *Konjanik* (1971.). Nekoliko romana objavljeno mu je u Biblioteci HIT kao npr. *Psi u trgovištu* (1979.) (nagrada INE), *Put bez sna* (1982.) (nagrada Ksaver Šandor Đalski), *Duše robova* (1984.) (Goranova nagrada) te *Graditelj svratišta* (1986.), *Okvir za mržnju* (1987.), *Asmodejev šal* (1988.), *Tajne sarmatskog orla* (1989.), te *Majka Marija* (1992.). Njegova izabrana djela u osam knjiga objavljena su 1990. Kasnije nastavlja objavljivati prozu osobito romane s ključem (kao što su npr. *Ambra*, (2001.), *Fukara* (2002.), *Svetinka* (2003.), *Puž* (2004.), i dr.) u Nakladi Pavičić. Godine 2006. tiskan mu je autobiografski roman *Sunce*. Potom roman *Runolist* (2008.), *Život nastanjen sjenama* (2009.). Zatim slijede romani *Mentalni komunist* (2012.), *Japundže* (2013.), *Smrad trulih lešinara* (2014.), te *Anastazija* (2016.). U toj Nakladi objavljena mu je i publicistička knjiga *Što sam rekao o Bosni*. A prethodno je objavio publicističke članke iz *Vjesnika* i *Slobodne Dalmacije* u knjigama: *Zadah ocvalog imperija* (1991.) i *Sokak triju ruža* (1992.) te napise iz *Danasa* i *Večernjeg lista* u knjizi *Pir ivanjskih krijesnica* (zapisi 1992.). Član HAZU. Ostalo vidjeti u: *HBL, 1*, str. 217-218.

8. **TOMISLAV ARALICA**, rođen u Zadru 10. 12. 1956. Njegov otac je književnik i akademik Ivan Aralica iz Puljana, Promina, Drniš. Osnovnu i srednju

školu završio je u Zadru. Diplomirao na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1979. godine. Sudac Općinskog suda od 1982., a od 1991. predsjednik Općinskog suda u Sesvetama (nekoliko godina). Savjetnik za srednjovjekovlje, za oružje, vojne odore i znakovlje. Objavio više knjiga među kojima: Hrvatski ratnici kroz stoljeća (1): od oko 800. do 1918., (2006.), Hrvatski ratnici kroz stoljeća (2): razdoblje Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca/Jugoslavije 1918.-1941. (2006.); Hrvatski ratnici kroz stoljeća (3): Oružane snage NDH i druge hrvatske postrojbe na osovinskoj strani 1941.-1945.

9. Dr. sc. VIŠESLAV ARALICA, povjesničar i etnolog. Rođen 20. 2. 1972. u Zadru, gdje je završio osnovnu i srednju školu. Njegov otac je iz Puljana, Oklaj, Drniš. Sudionik Domovinskog rata. Diplomirao povijest i etnologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 2000. godine. Doktorirao tezom: *Konstrukcija identiteta Hrvata u hrvatskom seljačkom pokretu i nacionalističkom i ustaškom pokretu (1935.-1945.)* na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 2011. Radio u Hrvatskom institutu za povijest. Docent (2013.), polje povijest, grana hrvatska i svjetska moderna povijest. Bio na Odsjeku za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu (na određeno vrijeme). Objavio više radova među kojima knjige: *Matica hrvatska u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj* (2010.). Poznata mu je knjiga (2016.) *Kmet, fiškal, hajduk – konstrukcija identiteta Hrvata 1935. – 1945.*, Zagreb. Aktivno se služi engleskim i talijanskim. Posjeduje certifikat konjičkog turističkog vodiča od udruge ENGEA, čiji je član od 2017. godine te radi kao vodič u konjičkom turizmu.

Izvor: *CROSBI; Donat* (udruga turističkih vodiča Zadar).

10. Dr. sc. ZORAN ARALICA, ekonomist, znanstveni savjetnik. Rođen u Kninu, 12. 8. 1976., sin inženjera agronomije Mile iz Velušića (koji je u dva mandata bio predsjednik Izvršnog vijeća općine Drniš) i majke Mire (rođ. Pranić) iz Drniša. Osnovnu školu i prvi razred gimnazije završio u Drnišu, a od drugog do četvrtog razreda gimnazije završio u Splitu (u progonstvu, u Teslinoj ulici). Diplomirao (1998.), magistrirao (2004.) i doktorirao (2007.) na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Doktorirao je tezom o utjecaju tehnologije na izvoznu konkurentnost RH. Od 2000. godine i danas zaposlen na Ekonomskom institutu u Zagrebu. Araličin znanstveni interes je: ekonomija zasnovana na znanju, izvozna konkurentnost, mikroekonometrijske metode. Biran u znanstvena zvanja: znanstveni suradnik, viši znanstveni suradnik i znanstveni savjetnik u kojem zvanju je i danas. Objavljuje radove u časopisima i zbornicima kao npr. u: *Croatian Economic Survey, Društvena istraživanja, Journal of Sustainable Development of Energy, Water and Environment System, Ekonomska istraživanja, Journal of High Technology Management*

Research, Ekonomski pregled, South East European Journal of Economics and Business, International Journal of Entrepreneurship and Innovation Management (IJEIM) te u *Zborniku radova* Ekonomskog fakulteta u Rijeci i drugdje. Objavio šezdesetak znanstvenih i stručnih radova (dio u suautorstvu). Predaje od 2013. na Veleučilištu Vern. Sudjelovao je i danas sudjeluje na brojnim projektima, domaćim i međunarodnim, a nekima je i koordinator.

11. **ISAK ASIEL**, rođen u Drnišu 1964. godine. Danas rabin židovske zajednice u Srbiji. Vjeroučitelj. Završio *ješivu* (viša židovska vjerska škola) Har Ecion u Izraelu, te studij antropologije na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Beogradu, gdje je i danas na doktorskom studiju.

Izvor: *Znameniti Jevreji na teritoriji današnje Srbije od 1990. do danas*, u Portreti i sećanja jevrejske zajednice u Srbiji pre holokausta. Priručnik za nastavnike i nastavnice, str. 108.; www.beogradska.sinagoga.rs/OSOBLJE.html/.

B

12. **Dr. sc. DINKO BAČIĆ**, sin dr. Ivana Bačića, agronoma u Osijeku, iz Brištana i majke Danice iz Našica. Rođen u Osijeku, 31. 8. 1974. gdje je završio osnovnu i srednju školu. Studij završio u SAD. Doktor of Business Administration Candidate – Information Systems Cleveland State University OH. Doktorirao 2013. Živi i radi u SAD.

13. **Dr. sc. IVAN BAČIĆ**, sin Paške i majke Maše (rođ. Lovrić) iz Širitovaca, rođen 23. 3. 1948. u Brištanima, Miljevci, Drniš. Prva četiri razreda osnovne škole završio u Brištanima, a od V-VIII u Drinovcima. Ekonomsku školu završio u Drnišu (1966.). Diplomirao na Visokoj poljoprivrednoj školi u Osijeku 1969. Bio na specijalizaciji britanskog farmerstva u Engleskoj 1970. Magistrirao iz ekonomike poljoprivrede na Agronomskom fakultetu u Zagrebu 1976. Doktorirao Biotehničke znanosti na Poljoprivrednom fakultetu u Osijeku 1981. Kao student dobio Nagradu Rektora Sveučilišta 1967/68. i 1968/1969.

Radni odnos zasnovao kao pripravnik na farmama IPK Osijek 1969./70., zatim tehnolog na govedarskoj farmi Senkovac (1970/71.), tehnolog na svinjogojskoj farmi Lipovača u (1972/74.). potom je tehnolog za transfer tehnologije u svinjogojstvu u Poljoprivrednoj službi, a zatim direktor Zavoda za ekonomiku, projektiranje i programiranje razvoja IPK Osijek (1978.-1986.). U razdoblju od 1986. do 1989. djeluje kao ekspert agrara za transfer tehnologije i opreme u oblasti agroindustrijskog kompleksa na tržištu Narodne Republike Kine. Po povratku iz Kine pomoćnik glavnog direktora IPK Osijek od 1990. i dalje, zatim do umirovljenja član ili predsjednik Uprave IPK Osijek

(2004.-2008.). Cijeli radni vijek proveo je u IPK Osijek. Od godine 1991. radi u dopunskom radnom odnosu i na Poljoprivrednom fakultetu u Osijeku u zvanju docenta za nastavni predmet *Organizacija stočarske proizvodnje*. Objavio je više desetina znanstvenih i stručnih radova, te razvojnih projekata. Umirovljen 2011. godine.

Bio predsjednik Društva hrvatsko-kineskog prijateljstva. Danas živi u Osijeku kao umirovljenik.

14. **IVAN BAČIĆ**, brigadir HV, sin Jose i majke Tone (rođ. Cigić) iz Pakova Sela, rođen 1. 10. 1945. u Brištanima, Miljevci, Drniš. Prva četiri razreda osnovne škole završio u Brištanima, a od V-VIII u Vukovaru. Ekonomsku školu završio u Drnišu (1964.). Završio Vojnu akademiju (1968.) u Beogradu, te kasnije Višu vojnu akademiju. Službovao u Pirotu, Bileći, Beogradu, Benkovcu i Kninu. Bio predavač *Taktike* na Višoj vojnoj akademiji. Godine 1991. u 9. mjesecu prešao u Hrvatsku vojsku gdje je postigao čin brigadira. Bio ratni zapovjednik 113. Šibenske brigade. Potom predavač na Vojnom učilištu u Zagrebu. Danas živi kao umirovljeni brigadir HV u Brištanima, Drniš i uzgaja masline.
15. **PETAR KRSTITELJ BAČIĆ/BAČIĆ** (Brištani, Miljevci, Drniš 1. 10. 1847. – Visovac, 20. 7. 1931.), pisac (autor nekoliko knjiga), profesor, odgajatelj i svećenik. Otac Lovre iz Brištana i majka Ivanica (rođ. Šišak) iz Dubravica, Skradin. U franjevačkom samostanu na Visovcu pripremao se za upis gimnazije koju je upisao 1864. u Sinju. Teologiju je studirao u Šibeniku (1869.-1870.) i Makarskoj (1870.-1872.). U franjevački red primljen je 1867. a zaređen za svećenika 1871. u Splitu. Po završetku školovanja kratko boravi u Kninu, a potom je u Sinju kapelan (1872.). Prefekt je u franjevačkom sjemeništu od 1873. do 1904. Dugo je profesor na franjevačkoj gimnaziji u Sinju gdje predaje zemljopis, povijest i latinski od 1876. do 1904., a od 1904. do 1907. bio je direktor gimnazije. Potom je gvardijan samostana Sv. Lovre u Šibeniku od 1907. do 1909., nakon čega se vraća u Sinj gdje je duhovnik u sjemeništu sve do 1925. godine. Tada se povlači na Visovac gdje je i umro 1931. Njegov interes bio je narodna prošlost, povijest pojedinih krajeva naročito uz Krku kao i povijest franjevačkih župa i provincije Presvetog Otkupitelja u Dalmaciji. Franjevački povjesničari Kosor i Soldo smatraju da je povijesnim temama pristupao pomalo romantičarski i s didaktičkom tendencijom, ali mu priznaju da je nezaobilazan za svakog istraživača koji se bavi poviješću franjevačkog reda, župa i lokalnom poviješću oko rijeke Krke. Počevši od 1875. godine pa do kraja svoga života surađivao je u različitoj periodici: *La Dalmazia catolica* (kasnije *Katolička Dalmacija*), *Narodni koledar*, *Narodni list*, *Nada*, *Glasnik jugoslavenskih franjevaca*, *Narod*, *Obzor*, *Hrvatska*, *Franjevački glasnik*, *Starohrvatska prosvjeta*, *Osvit*, *Smotra dalmatinska*, *Hrvatska rieč*, *Pučke novine*,

Dan, Naše jedinstvo, Gospa Sinjska, Hrvatska duša, Hrvatska prosvjeta, Zbornik za narodni život i običaje Južnih Slavena, Jadranska vila i dr. Njegova rukopisna ostavština čuva se u knjižnicama samostana na Visovcu i u Sinju. Petar Bačić dobio je nagradu Matice dalmatinske godine 1881. za pripovijest *Jelisava Lapsanović*. Objavljivao je priloge iz povijesti, kulture, crtice i pripovijesti, razne osvrtete, kao svećenik i svećenički odgojitelj, religiozno-poučne članke. Podržavao je jezičnu politiku Ante Kuzmanića, a i sam je dugo pisao ikavicom te stvarao kovanice da bi, gdje je mogao, izbjegavao tuđice. Objavio je sljedeće knjige: *Pouka o čestom svetom pričešćenju* (Split 1877.); *Pravilo kršćanskoga života* (Zadar 1880., 1892. i Zagreb 1901.); *Rukovet serafinskog cvića* (Split, 1884.); *Ogled Franovačke redo-države prisvetoga Odkupitelja u Dalmaciji za prostu godinu 1887.* (Split); *Spomen-knjiga Franjevačkoga gimnazija u Sinju* (Sarajevo 1905.). O njemu je održan Znanstveni skup „Petar Krstitelj Bačić“ u Skradinu i Visovcu 27. i 28. 10. 2006. S tog Skupa objavljen je *Zbornik o Petru Krstitelju Bačiću* u izdanju Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu 2007. godine. U Zborniku je objavljeno 18 vrlo vrijednih priloga, ali je za razumijevanje života i rada Petra Bačića i dalje nezaobilazna studija Karla Kosora ovdje navedena u izvorima. U *Predgovoru* zbornika s pravom se za Bačića kaže „iako vrlo načitan i obrazovan, i perom ostaje blizak narodu s kojim je živio“ (P. Knezović). Zastupljen je u književnim leksikonima i drugim leksikografskim izdanjima.

Izvor: *HBL, I*, str. 330-331.

Karlo Kosor, O. Fra Petar Krstitelj Bačić (s bibliografijom), *Kačić V/1973.*, str. 55-91.

16. **STJEPAN BADRIĆ**, pisac (vjerski) i vojni kapelan (Dрниš, oko 1687. – Verona, 20. 4. 1747.). Stupio u franjevački red na Visovcu 1715. Djelovao kao vojni kapelan u Veroni. Za vojnike iz naših krajeva u mletačkoj vojsci izradio je nabožno djelo *Pravi način za dovesti duše virni na život vični* (1746.). Povjesničari književnosti smatrali su ga autorom djela *Ukazanje istine među Carkvom istočnom i zapadnom* (Venecija 1745.) iako se zapravo radi o izmjenjenom naslovu djela Krste Pejkića *Zarcalo istine med Carkve istočne i zapadne*, objavljene 1716. godine.

Badrić je bio štedljiv čovjek i svoju uštedevinu polagao na jednu banku u Veneciji. Nakon njegove smrti, njegova dva brata dobili su od toga po 30 cekina, plaćeni su troškovi liječenja fra Ivana Vucića (tada provincijala), pokrivene troškovi jednog fratra također u Veneciji, plaćeni troškovi parnice između uprave Provincije Presv. Otkupitelja i biskupa makarskog Blaškovića, te je još svakom od 12 samostana u Provinciji isplaćeno po 10 cekina. Zanimljivost je u tome što je Badrić imao popriličan sukob sa Vucićem jer ga je fra Vucić spriječio jednom prilikom da postane vojni kapelan, a ustvari se najviše okoristio njegovom štednjom, iako mu je onemogućio promociju.

Izvori: *HBL*, 1, str. 339-340; Ivo Livaković, *Poznati Šibenčani: šibenski biografski leksikon*, Gradska knjižnica „Juraj Šižgorić“, Šibenik 2003. str. 26-27. (dalje u ovom tekstu *Livaković*); Vicko Kapitanović, Franjevci kao vojni kapelani, *Kačić*, XVI/1984., str. 161-190.

17. BERISLAV BADURINA (Sinj, 8. 5. 1924. - ?), general major JNA, diplomat i politički pisac. Gimnaziju je pohađao u Sinju, ali je napustio i jedno vrijeme nastavio školovanje u Drnišu. Član SKOJ-a od 1939., a učesnik NOB-e od 1941. Član KPJ od 1942. U NOB bio politički komesar Splitskoga partizanskog odreda, zatim komesar IV. dalmatinske (splitske) brigade. Potom je član Političkog odjela divizije te načelnik propagandnog odjela armije. Nakon Drugog svjetskog rata završio je Višu vojnu akademiju i Ratnu školu, te studij prava. Magistrirao 1972. na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Obnašao je različite dužnosti: urednik lista *Narodna armija*, vojni izaslanik u Grčkoj (1957.-1960.), zatim je savjetnik pa pomoćnik saveznog sekretara za vanjske poslove od 1970., a ambasador u Tunisu od 1975. do 1977. Bio je šef Kabineta predsjednika Republike (1977.-1980.), a od 1981. ambasador u Španjolskoj. Objavljivao je članke u više listova i časopisa. O njegovom boravku u Drnišu govori Miko Tripalo u knjizi Josipa Šentije, *Razgovori s Mikom Tripalom o „hrvatskom proljeću“*, Zagreb 2005. i Nine Adžija u svom *Dnevniku*.

Ostalo vidjeti: *HBL* 1, str. 340-341.

18. Dr. sc. KREŠIMIR BAGIĆ, red. prof. Rođen 16. 1. 1962. u Gradištu. Podrijetlom iz Bogatića Prominskih (njegov otac Joso je iz Bogatića Prominskih, a majka Ana, rođ. Čilaš iz Čitluka /Oklaj, Drniš/). Srednju školu završio u Županji. Diplomirao kroatistiku na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1988., gdje je magistrirao 1991. i doktorirao 1995. Predaje Stilistiku na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Redovni profesor Filozofskog fakulteta u Zagrebu (bio i na Sorboni 1996.-1999.). Objavio zbirke poezije: *Između dva snažna dima* (1989.); *Krošnja* (1994.); *Bršljan* (1996.); *Jezik za svaku udaljenost* (2001.); *U polutama predgrađa* (2006.); *Trebalo bi srušiti zidove* (2011.); *Plaši li te moja boja* (2013.). Pored poezije, objavljuje znanstvene radove i književnu kritiku. Suautor je knjige *Četiri dimenzije sumnje* (1988; Zajedno s J. Matanović, V. Bogišić i M. Mićanović). Uredio je izbor iz proznog stvaralaštva pisaca oko časopisa *Quorum* (gdje je i sam počeo objavljivanje kritika). Priredio je i antologiju kratke priče 80-tih i 90-tih godina 20. stoljeća *Goli grad* (2003.); potom *Rječnik stilskih figura* (2012.) i *Uvod u suvremenu hrvatsku književnost 1970.-2010.*, Zagreb (2016.).

19. Dr. sc. MARINA BAGIĆ BABAC, rođena 1978. u Kninu. Otac Mate iz Bogatića Prominskih, a majka Mirjana iz Kninskog Polja. Maturirala V. gimnaziju u Zagrebu. Diplomirala 2001. godine na Fakultetu elektrotehnike i računarstva (FER)

u Zagrebu. Magistrirala na FER-u na Zavodu za TV komunikacije 2004. gdje je i zaposlena od 2001. godine, tada kao znanstveni novak, a danas docentica. Ujedno je diplomirala novinarstvo na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu 2008. Doktorirala 28. 4. 2009. područje tehničke znanosti, grana/polje elektrotehnika na FER-u Sveučilišta u Zagrebu. Objavila više znanstvenih radova. Članica je IEEE. Izvor: web stranice FER-a Zagreb.

20. **MATE BAGIĆ**, sin Ante Bagića i majke Kate, rođ. Knežević iz Čitluka (Oklaj). Rođen 16. 8. 1946. u Bogatićima Prominskim, gdje završava niže razrede osnovne škole. Više razrede osnovne škole završava u Oklaju (Promina, Drniš). Ekonomsku školu završio u Drnišu (1966.). Nastavio školovanje i završio Vojnu akademiju u Beogradu, te nešto kasnije studirao i na Ekonomskom fakultetu u Beogradu. Položio ispite za višeg oficira/časnika na Komandno-štabnoj akademiji. Godine 1991. prešao u Hrvatsku vojsku. Djelovao u Slavoniji. Brigadir HV. Živi kao umirovljenik od 2004./2005. u Zagrebu.
21. **ŽELJKO BAGIĆ**, rođen u Puli, gdje je završio osnovno školovanje. Srednju školu i Pravni fakultet završio u Zagrebu. Bio savjetnik za sigurnost predsjednika RH Stipe Mesića. Njegov je otac Josip iz Bogatića Prominskih, a majka rođ. Džapo (Oklaj).
22. **Dr. sc. SNJEŽANA BAGIĆ**, sutkinja i zamjenica predsjednika Ustavnog suda RH. Rođena 1961. u Treavniku. Otac Rajko Bagić, rođ. u Bogatićima Prominskim (Oklaj, Drniš), a majka Anka iz Travnika (BiH). Diplomirala na Pravnom fakultetu u Zagrebu 1983. Pravosudni ispit položila 1986. Osnovnu i srednju školu završila u Zagrebu. Doktorirala na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 2014. godine s tezom „Načelo razmjernosti u praksi europskih sudova i njegov utjecaj na praksu sudova u Hrvatskoj“. Radila od 1983. do 1984. u Odvjetničkoj pisarnici Vjekoslava Gršića, a od 1984. do 1991. u Hrvatskom željezničkom poduzeću na radnom mjestu samostalni referent. Od 1991. u Ministarstvu pravosuđa RH, savjetnica, načelnica Odjela za građansko pravo, te pomoćnica ravnatelja Uprave za građansko pravo. Od 1995. do 1997. državna tajnica u Ministarstvu, od 1997. zamjenica ministra pravosuđa, te predstojnica Ureda za suradnju s Međunarodnim kaznenim sudom i Međunarodnim sudom pravde. Od 2000. do 2003. predstojnica Ureda za zakonodavstvo Vlade RH. Od 2003. sutkinja Županijskog suda u Zagrebu. Godine 2004. ponovo je tajnica u Ministarstvu pravosuđa. Potom, od 2007. sutkinja Ustavnog suda RH. Autorica stručnih i znanstvenih članaka iz građanskog prava i knjige *Načelo razmjernosti u praksi europskih sudova i hrvatskog Ustavnog suda (s posebnim osvrtom na vlasništvo)* (2016.). Suautorica je knjige *Komentar Zakona o naknadi* (1997.). Sudjelovala je na brojnim znanstvenim i stručnim međunarodnim i domaćim

skupovima kao i u izradi mnogih zakona. Sutkinja Ustavnog suda RH (prosinac 2007. – lipanj 2016. i od lipnja 2016. i danas). Zamjenica predsjednika Ustavnog suda RH od lipnja 2012. do danas i danas.

Izvor: <https://www.usud.hr>

23. **GORAN BARE**, pjevač, po ocu podrijetlom iz Suknovaca (Okraj, Drniš). Rođen u Vinkovcima 16. 8. 1965. Osnivač i glavni vokal rock sastava „Majke“ u Vinkovcima. Kao 15-godišnjak s Marinom Pokrovac osniva „*Duo debili*“. Potkraj 1984. osniva grupu „Majke“.
24. **Dr. sc. ANTE BARIŠIĆ**, izv. profesor na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu. Rođen u Drnišu 25. 2. 1957. gdje je proveo djetinjstvo i završio osnovnu i srednju školu. Maturirao gimnaziju u Drnišu 1975. Diplomirao (1979.) i doktorirao (2001.) na Fakultetu političkih znanosti (FPZ) u Zagrebu. Neko vrijeme radio u Službi državne sigurnosti u Zagrebu (SDS). Prvi savjetnik za nacionalnu sigurnost predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana, potom radi na FPZ. Objavljivao je radove u časopisima i zbornicima, te knjige i poglavlja u knjigama. Usavršavao se u Velikoj Britaniji i SAD. Inicijator i ujedno tajnik poslijediplomskog studija Komparativna politika. Predavao je i na Školi unutarnjih poslova (1986.-1990.) i na Zapovjedno-stožernoj školi (od 1992.). Umro u travnju 2018. u Zagrebu. Sahranjen kod Sv. Ivana u Badnju (Drniš).
25. **GABRIELA BAŠIĆ**, rođ. 19. 2. 1987. u Splitu. Otac Ivan iz Kaočina (Miljevci, Drniš), a majka Jakelić iz Pakova Sela. Osnovnu i srednju školu završila u Splitu. Diplomirala filozofiju i hrvatski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Splitu te postigla zvanje magistra edukacije. U studenome 2010. izabrana u suradničko zvanje asistentice u području humanističkih znanosti, polje filozofija na Filozofskom fakultetu u Splitu gdje je u radnom odnosu asistentice od 3. 5. 2013. Poznaje izvrsno engleski, a poznaje i talijanski i njemački jezik. U postupku stjecanja doktorata znanosti.
26. **MILIVOJ BEADER**, rođ. u Šibeniku 14. 10. 1964. Otac Jovo i majka Kaja iz Drniša. Kazališni, TV i filmski glumac. Djetinjstvo proveo u Drnišu, gdje je završio osnovnu školu. Ekonomsku školu također završio u Drnišu. Studirao i šumarstvo, apsolvirao ekonomiju u Zagrebu. Bio hrvatski branitelj u Domovinskom ratu. Studirao glumu na ADU u Zagrebu, koju je upisao iz osmoga ili 11. pokušaja. S Akademije odlazi u HNK u Splitu, potom u ITD, a zatim je od 2007. godine ostvario stalni angažman u ZKM-u. Živi i radi u Zagrebu. Igrao 50-tak uloga u kazalištu i 30-tak na TV i filmu. Dobitnik nagrade za umjetnost SD 2013. godine.
27. **Dr. sc. fra PETAR (DOMINIK) BERKOVIĆ**, rođen u Siveriću 1. 5. 1898. od oca Luke i majke Luce r. Vidošević. Osnovno školovanje završio u Siveri-

ću i Drnišu, a gimnaziju u Sinju. Filozofiju je završio u Zaostrugu, a teologiju u Makarskoj. Novicijat je 1915./1916. proveo na Visovcu. Zaređen je za svećenika 1921. u Makarskoj. U Rimu je stekao doktorat. Radio je kao profesor u gimnaziji u Sinju 1923.-1928. Početkom 1928. dolazi u Drniš gdje je župnik i dekan. Iz Drniša odlazi početkom 9. mjeseca 1941. i boravi u Zagrebu gdje je vojni kapelan u jedinicama NDH. Prilikom povlačenja ustaša iz Zagreba odlazi s njima 7. 5. 1945. prema Austriji i daljnja njegova sudbina nije poznata. Izvor: N. Adžija, *Dnevnik 1941.-1951.*; *Tko je tko u NDH*, Zagreb, 1997., str. 35.

28. **MILORAD BIBIĆ – MOSOR**, novinar, (Split, 25. 7. 1952. - Zagreb, 17. 2. 2012.). Otac Jovo iz Baljaka, Drniš, odakle je preselio u Split. Majka Zdenka. Osnovnu školu „Bratstvo-jedinstvo“ i gimnaziju „Vladimir Nazor“ završio u Splitu, gdje je i diplomirao na Fakultetu elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje (FESB). Kao dipl. ing. elektrotehnike bavio se novinarstvom od 1976. godine u *Slobodnoj Dalmaciji*, a od 1988. urednik u *Nedjeljnoj Dalmaciji*. Mosor je počeo igrati košarku u *Jugoplastici*, potom je bio prvoligaški košarkaški odnosno međunarodni sudac (*FIBA-e*). Ujedno je bio i dužnosnik međunarodne košarkaške organizacije. Suradivao kao novinar u mnogim listovima, posebno sportskim i dr. te bio voditelj na TV i radiju: *TV Marjan*, *ATV Split*, *Radio Splitu*, *Radiju KL Eurodom*. Vodio je talk-show na TV K5 u Splitu. Godine 1997. HZSN dodijelio mu je godišnju nagradu proglašivši ga sportskim novinarom godine. Navijao je za *RNK Split*. Volio je sve vrste humora, imao karakteristični smijeh i mnogo poznanika i prijatelja. Bio je ponosan na antifašističku i partizansku prošlost Splita i Dalmacije. Objavio je knjige: *Moj galebe* (o košarkašu Dini Rađi), *Split je Prva liga* (o RNK Split), *Zlatna košarka Mirka Novosela* (biografija trenera Mirka Novosela, u koautorstvu sa Zoranom Kovačevićem). Za ove dvije posljednje knjige HZSN dodijelio mu je godišnje nagrade za sportsku publicistiku 2003. i 2005. Napisao je scenarije za filmove o nogometašima F. Matošiću i V. Beari, te knjigu *Zakon pjace* (2005.). Njegovi prijatelji objavili su knjigu *Naš Mosor* u izdanju Slobodne Dalmacije i Sa(n)jam knjige u Istri, Split 2012.

Izvor: P. Požar, *Leksikon povijesti novinarstva i publicistike*, Split, 2001., str. 64-65.

29. **MIRKO BIBIĆ**, (Dimitrijević, Miloš) španjolski borac. Rođen 1898. u selu Baljci, Drniš. Radnik. Došao u Španjolsku iz Francuske 16. 9. 1936. Bio borac u Internacionalnoj brigadi. Strijeljan za 2. svjetskog rata u Šapcu 1942.

Izvori: Zbornik Španija 1936.-1939., peti tom, VIZ Beograd 1971.;

yuinterbrigade.net/spisak_spanskih-boraca/;

M. Ćurin i N. Kujundžić, Dalmatinci u španjolskom nacionalnooslobodilačkom ratu 1936.-1939.godine, u: *Zbornik Španjolska 1936.-1939.*, JAZU i Globus, Zagreb 1989., str. 354-356.

30. **PETAR BIBIĆ** (Velušić, Drniš 3. 2. 1893. – Beograd, 17. 1.1971.), grafičar, kipar i slikar. Osnovnu školu pohađao u Drnišu i Zadru, a nižu gimnaziju u Splitu. Po

preporuci Ivana Meštrovića dobiva stipendiju Zemaljskog odbora i upisuje školu za primijenjene umjetnosti u Pragu 1913. Poslije Prvog svjetskog rata nastavlja studij u Pragu (kiparstvo 1919.-1922.), potom se vraća u Split i tu ostaje do 1930. godine. Zatim odlazi u Beograd gdje jedno vrijeme radi, a onda po južnoj Srbiji i Makedoniji restaurira stare freske po raznim manastirima. Od godine 1939. pa do 1945. djeluje na Tehničkom fakultetu u Beogradu i to na Katedri arhitekture i umjetnosti. Prije rata u njegovu slikarstvu dominiraju pejzaži i vedute u ulju i akvarelu, zatim grafika (bakropis). Poslije Drugog svjetskog rata radi plakete, medalje, skulpture te skice za plakate, diplome, ordene itd., a bavi se i grafičkim dizajnom. Njegov je spomenik palim rudarima u Boru 1952., a izradio je i biste maršala Tita, te narodnih heroja Milice Pavlović i Božidara Adžije. U rodnom selu Velušiću na jednom omanjem brdašcu podigao je obiteljski mauzolej kojeg je ukrasio mozaicima. Imao je samostalno izložbe u Novom Sadu, Splitu, Sarajevu, Skoplju i dr. Izlagao je i na skupnim izložbama kao npr. u Parizu 1932., Veneciji 1934. i drugdje, zatim u Belgiji, Bugarskoj, Burmi, Indiji, Indoneziji, Kini, Meksiku i drugdje.

Izvor: *HBL, I*, str. 750.

31. Dr. sc. IVAN BILIĆ, red. prof. (Pakovo Selo, Drniš, 14. 2. 1933. – Split, 2003.).

U rodnom Pakovu Selu pohađao je osnovnu školu, a u Puli srednju. Po završetku srednje škole radi u ondašnjoj Ratnoj mornarici šest godina. Doktorirao u Zagrebu 1973. Na Pravnom fakultetu u Splitu počeo raditi 1965. gdje je prethodno diplomirao iste godine. Na Pravnom fakultetu prošao je sve stupnjeve: asistent (1965.), predavač (1969.), docent (1974.), izv. prof. (1979.), red. prof. (1987. i reizbor 1993.) te red. prof. – trajno zvanje (1998.). Predavao je najduže Osnove političke ekonomije na Pravnom i Ekonomskom fakultetu u Splitu, ali i još nekoliko kolegija u raznim razdobljima na više visokoškolskih ustanova. Objavio je najmanje pet knjiga, 75 znanstvenih studija i dosta stručnih i publicističkih radova. Sudjelovao je i na znanstvenim projektima kao suradnik i voditelj. Bio je aktivan u sportskim klubovima te je obnašao i dužnost predsjednika Plivačkog i Vaterpolo kluba Mornar u Splitu i Plivačkog saveza Splita. Bio predsjednik Poslovnog odbora Pravnog fakulteta u Splitu i prorektor (za nastavu) Sveučilišta u Splitu (1996.-1998.). Potom dekan Pravnog fakulteta do 2000.

Bio je i politički aktivan: predsjednik Konferencije SKH visokoškolskih ustanova Splita i član Predsjedništva Međuopćinske konferencije SKH za Dalmaciju. Poslije 21. sjednice Predsjedništva SKJ (1971.) odnosno sloma „masovnog pokreta/hrvatskog proljeća“ isključen iz SK.

Od 1990. do 1992. nalazimo ga na dužnosti potpredsjednika HNS-a. Potom napušta stranačke aktivnosti. Predsjednik je Udruge za borbu protiv leukemije limfa i predsjednik Europskog pokreta u Splitu. Odlikovao je Redom Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića (1997.) a dobio je i nagradu SDŽ za godinu 2000.

Umro u 70. godini. Sahranjen na Lovrincu u Splitu. Njegov sin je poznati nogometni reprezentivac i trener Slaven Bilić.

Izvor: Livaković, *Poznati Šibenčani*, str. 57-58.

32. SLAVEN BILIĆ, reprezentativac Hrvatske u nogometu. Sin sveuč. prof. Ivana iz Pakova Sela, Drniš. Rođen u Splitu 11. 9. 1968. Osnovnu i srednju školu završio u Splitu. Diplomirao na Pravnom fakultetu također u Splitu. Igrao u NK Hajduk od 1988. do 1993. za kojega je nastupao na 204 utakmice i kao obrambeni igrač dao 25 golova. Od 1993. do 1995. igrao u Karlsruheu (Njemačka), a od 1996. do 1997. u West Hamu, potom od 1997. do 1999. u Evertonu (Liverpool). Smatra se da je u to vrijeme Bilić bio najviše plaćeni nogometaš u obrani na cijelom svijetu. Za nogometnu reprezentaciju Hrvatske (1992.-1999.) igrao 44 puta. U reprezentaciji Hrvatske nastupao je na Europskom prvenstvu 1996. (Engleska) i Svjetskom prvenstvu 1998. (Francuska) kada reprezentacija osvaja broncu. Ponovo igra za splitski Hajduk 2000./2001. kada, uslijed povrede završava aktivnu nogometnu karijeru. Bio je trener Hajduka 2001./2002. Poslije je član Uprave istoga kluba. Prema anketi *Novog lista* (Rijeka) proglašen za najboljeg sportaša uopće u Republici Hrvatskoj, a *Sportske novosti* proglasile su ga najboljim nogometašem za 1997. godinu. Bio je izbornik mlade reprezentacije Hrvatske od 2004. godine, potom bio i izbornik A reprezentacije. Igrao za više klubova u inozemstvu. Od 9. mj. 2015. trener nogometnog kluba West Ham United s kojim je sklopio ugovor na tri godine.

Ostalo vidjeti u: *Sportski leksikon; Nogometni leksikon*, LZ Miroslav Krleža, Zagreb (online izdanje).

33. Dr. sc. ANTE BILUŠIĆ, red. prof., rođ. 9. 6. 1972. (otac iz Ljubotića, Promina, Drniš). Osnovnu i srednju školu završio u Splitu. Diplomirao na PMF u Zagrebu 1997., smjer inženjerska fizika, na istom fakultetu magistrirao 1999., također inženjersku fiziku. Doktorirao na Fizičkom odsjeku PMF u Zagrebu 2003. godine disertacijom „Proučavanje procesa toplinskog transporta u kvazikristalima, niskodimenzionalnim sistemima i fulurenima“, iz fizike čvrstog stanja. Zaposlio se 1997. na Institutu za fiziku u Zagrebu gdje ostaje do 2004. Od 2004. na PMF u Splitu. Suradnik i voditelj na međunarodnim projektima. Usavršavao se u inozemstvu: CNRS – Grenoble, ETH – Zurich, EPF – Lausanne. Autor i koautor radova objavljenih u časopisima koji se citiraju u Current Contents. Na doktorskom studiju predaje *Ekperimentalne metode u biofizici*. Red. prof., znanstveno područje prirodnih znanosti, polje fizika. Bio dekan PMF u Splitu (2014.-2016.), danas red. prof. na PMF u Splitu.

Izvor: web stranice PMF.

34. JASNA BILUŠIĆ, glumica (podrijetlom iz Promine, Drniš, odakle joj je majka prognana za vrijeme rata devedesetih godina). Rođena 31. 5. 1967. u Zagrebu. Završila srednješkolosko obrazovanje u Obrazovnom centru za jezike u Zagrebu. Diplomirala na ADU u Zagrebu glumu, a potom i dramaturgiju. Bila dobrovoljac Domovinskog rata na bojištu u Slavoniji i Posavini. Tijekom studija dobila Rektorovu nagradu za ulogu u ispitnoj predstavi *Paravani* (klasa prof. Juvančića). Završila scenaristički seminar na University of OHIO (SAD). U kazalištu „Komedija“ od 1990. Nastupa u dramama i mjuziklima. Ona je i jazz pjevačica. Glazbom se počela profesionalno baviti od 1988. Snimila je najmanje tri albuma. Godine 2002. na Danima satire dobila nagradu Zlatni osmijeh. Dobitnica Nagrade hrvatskog glumišta za 2002. godinu. Glumila, pored u kazalištu, i na filmu.

35. Fra MIJO (ANTE) BILUŠIĆ, provincijal (Ljubotić, Promina 1725. – Visovac, 11. 4. 1797.). U franjevački red stupio 1745. na Visovcu. Školovao se, uključivo i filozofiju i teologiju, na učilištima franjevačke Provincije. Kao svećenik također je najveći dio službovanja proveo na Visovcu. Bio je lektor filozofije u Šibeniku (1756.) i teologije u Zaostrogu od 1765. do 1767. godine. Potom postaje gvardijan samostana Visovac, koju službu obavlja četiri puta: 1767.-1770.; 1775.-1777.; 1781.-1784.; 1796.-1797. Na Visovcu je obnašao dužnost lektora morala više godina. Bio je i pomoćnik župnika Promine 1774. i 1779. te možda dijelom i 1778. godine i Mirlović (Zagore) 1779. Definitor je Provincije Presv. Otkupitelja 1770.-1773., a njen kustod 1785. do 1788. kada je izabran za provincijala (1788.-1791.). Arhiv samostana Visovac posjeduje njegovu rukopisnu *Latinsku gramatiku* čiji prvi naslov je posve dug (i iznosi devet tiskanih redaka). Napisana je na šest svesčića i još 47 listova (neuvezanih), te ima ukupno 187 listova (veličine 27,5 x 19,5 cm). Bilušić je zamislio da to bude trojezična gramatika: latinska, hrvatska i talijanska. Međutim, nije dosljedno izvedena u sva tri jezika (jer je dijelom dvojezična). Iz toga se zaključuje da vjerojatno nije dovršena.

Izvori: fra Bruno Pezo, Franjevci Provincije Presv. Otkupitelja pisci latinskih gramatika u XVIII. stoljeću, *Kačić*, 16/1984., str. 59-81.

list *Promina*, II., broj 1(2)/2007., str. 47.

36. JANDRIJA BODROŽIĆ, ekonomist i društveno-politički radnik, ministar. (Biočić, Drniš, 1. 3. 1929. – Zagreb, 10. 8. 2011.). Osnovnu školu završio u Biočiću (1940). Suradnik NOP od 1942., a učesnik NOB od 1944. U KPJ primljen 1945. Na području općine Drniš prvo djeluje kao omladinski rukovodilac, a zatim kao politički radnik, do 1955., kada odlazi u Zagreb. Ekonomsku školu završio u Zagrebu (1957.) i diplomirao na Ekonomskom fakultetu, također u Zagrebu (1963.). Radi u tvornici „MEBA“ u Zagrebu od 1959. Godine

1963. postaje republički podsekretar za rad SRH gdje radi na problemima raspodjele dohotka i osobnih dohodaka, do 1975. Sudjeluje na zasjedanjima međunarodne organizacije rada u Ženevi, u sastavu delegacije Vlade SFRJ (1970. i 1974.). Godine 1975. postaje direktor Republičkog zavoda za statistiku koju dužnost obavlja do 1984.godine. Sljedeće godine je savjetnik u Izvršnom vijeću Sabora SRH. Izabran je za predsjednika Republičkog komiteta za boračka i invalidska pitanja 1986. na kojoj dužnosti ostaje do umirovljenja. Nosilac je Ordena bratstva i jedinstva sa srebrnim vijencem (1951.) i Ordena rada sa crvenom zastavom.

Izvor; *HBL*, 2, str. 58.

37. Dr. sc. INES BLAŽEVIĆ, pedagoginja. Rođena je 31. ožujka 1979. godine u Splitu, a njena majka Ana Blažević je iz Kljaka, Ružić, Drniš. Zaposlena je, kao docentica, na Odsjeku za pedagogiju Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Splitu. Završila je osnovnu i srednju školu te diplomirala na Visokoj učiteljskoj školi Sveučilišta u Splitu 2001. godine. Na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 2009. godine magistrirala je na temu *Menadžment škole i voditeljska uloga ravnatelja* te doktorirala 2015. godine na temu *Utjecaj školskoga kurikuluma na socijalni razvoj učenika*. Proteklih 16 godina radila je: u školi gdje je napredovala u zvanje učitelja mentora, u Agenciji za odgoj i obrazovanje kao viša savjetnica za razrednu nastavu te na Filozofskom fakultetu u Splitu. Bila je i vanjski suradnik Prirodoslovno-matematičkog fakulteta u Splitu. Kontinuirano se znanstveno i stručno usavršava na skupovima i konferencijama različitih vrsta i razina gdje održava i predavanja. Organizirala je niz skupova te bila član organizacijskoga odbora i moderator u nizu znanstvenih konferencija. Recenzentica je zbornika radova te znanstvenih i stručnih radova. Autorica je znanstvenih radova iz područja školske pedagogije, multimedijske didaktike, kurikuluma, pedagogije slobodnog vremena i metodike koji su joj uže područje znanstvenog interesa i djelovanja. Zamjenica je glavne i odgovorne urednice *Školskoga vjesnika* – časopisa za pedagoški teoriju i praksu kao i voditeljica Odbora za unaprjeđenje kvalitete Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Splitu.

38. Fra MIJO BOGETIĆ (Bogatići, Drniš, 1590. - Šibenik, 16. 11. 1662.), svećenik i kulturni djelatnik. Gvardijan franjevačkog samostana na Visovcu, zatim defintor provincije (1640.) i provincijal Bosne Srebrene (od 1647.). (Lašvanin u svom *Ljetopisu*, str. 255 navodi da je fra Mijo Bogetić od Visovca izabran za provincijala 1647.godine. Istu godinu navodi i Filip Lastrić u svom *Pregledu*, str. 131). Po dogovoru s Leonardom Foscolom sudjelovao u organizaciji ustanaka kršćanske raje drniškog kraja protiv Osmanlija. S drugim fratrima napušta Visovac i sklanja se u Šibenik gdje je i utemeljio samostan Sv. Lovre, a izbjegli-

ce iz drniškog kraja (oko 10.000) smještene su u okolici Šibenika, od Grebašnice do Murtera, te i u samom Šibeniku (Crnica, Varoš, Mandalina). Pomagao je književnike i bio kolekcionar knjiga. Njemu je posvetio svoje djelo *Naslađenje duhovno* Pavao Posilović, Mleci, 1693. Posveta glasi: „Mnogopoštovanom ocu i dobrotom svake kriposti urešenomu fra Mihi Bogetiću iz Hrvata“ dok mu je Pavao Papić posvetio svoj prijevod *Sedam trublji*.

Izvori: *HBL*, 2, str. 76-77.

J. Soldo, Samostan sv. Lovre u Šibeniku, *Kačić I/1967*.

K. Kosor, Drniška krajina za turskog vladanja, *Kačić XI/1979.*, str. 125-194.

F. Lastrić, *Pregled starina bosanske provincije*, Sarajevo, Zagreb 2003.

N. Lašvanin, *Ljetopis*, Sarajevo, Zagreb 2003.

39. **ŠIMUN BOGETIĆ** (Miljevci, Drniš, oko 1600. – Drniš, veljača 1648.), narodni junak. Naročito se isticao u bitkama protiv Osmanlija i poginuo u Kandijskom ratu u borbi oko mosta na Čikoli. Opjevan u usmenoj književnosti. Pjesma naslovljena *Senjski kapetan oslobodi Šimu Bogetića jer istuče Petra Mrkonjića* sadržana je u Erlangenskom rukopisu.

Kačić pjeva:

„Pivaju se pisme i popivke
od junaka Bogetić Šimuna:
ovo biše silni mejdandžija
žestokoga rata od Kandije. (Kačić: 321)

Izvor: *HBL*, 2, str. 76.

Erlangenski rukopis, Nikšić, 1987. pjesma br. 127 (str. 253-254).

K. Kosor, Drniška krajina za turskog vladanja, *Kačić XI/1979.*, str. 145-146.

A. Kačić Miošić, *Razgovor ugodni naroda slovinskoga*, Split 1973., str. 321

40. **BUDISLAV-BUDE BORJAN**, (Kričke, Drniš, 4. 5. 1904. – Zagreb, 8. 7. 1941.). Agronom i revolucionar. Završio gimnaziju u Splitu 1922., a diplomirao na Poljoprivredno-šumarskom fakultetu 1929. u Zagrebu. U gimnaziji postaje član SKOJ-a. U Zagrebu je aktivan u Klubu studenata marksista kao i u skojevskoj ćeliji Željezničke radionice, te u Nezavisnim radničkim sindikatima od 1923. godine. Po proglašenju šestojanuarske diktature hapšen je i zatvaran u Splitu i interniran u logor. Prethodno je radio u redakciji lista *Radnički odjek*. Kao agronom radio je u Vrginmostu i Vrbovskom. Godine 1937. provodi sedam mjeseci u zatvoru na Adi Ciganliji. Borjan je od 1939. u Komisiji za pomoć španjolskim borcima, a godinu kasnije pokreće list *Naša brazda* u Petrinji zajedno s grupom članova SDS koji su se protivili Sporazumu Cvetković-Maček. Početkom 1941. opet je uhapšen jer je pomagao bratu Gojku, španjolskom borcu, da se iz internacije u Francuskoj prebaci u zemlju. U zatvoru u Lepoglavi održava političke tečajeve za zatvorenike. Osuđen je na smrt presudom ustaškog Pokretnog prijekog suda i strijeljan u Do-trščini. Objavljivao je stručne članke u periodici: *Gospodarski list*, *Gospodarski*

kalendar, Agronomski glasnik i drugdje. Bavio se esperantom još od srednje škole pa je kasnije objavljivao i u esperantskom časopisu *La Suda Stelo* (1939.).

Izvor: *HBL*, 2, str. 161-162.

41. **GOJKO BORJAN**, španjolski borac na strani Republike. Rođen 1914. u selu Kričke, Drniš. Radnik. Došao u Španjolsku 30. 1. 1938. iz Jugoslavije. Bio borac u Internacionalnoj brigadi. Umro 1946. u Jugoslaviji. Brat agronoma i revolucionara Bude Borjana. Njegov brat Bude, kao član Komisije za pomoć španjolskim borcima, pomagao je Gojku da se prebaci u zemlju iz internacije u Francuskoj. U Francusku je Gojko završio nakon pada Republike 1939.

Izvori: *Zbornik Španija 1936.-1939.*, peti tom, VIZ Beograd 1971.;

yuinterbrigade.net/spisak_spanskih-boraca/;

B. Matković, Svjedočanstva o Dalmatincima u španjolskom građanskom ratu, *Radovi Zavoda za povjesne znanosti HAZU u Zadru*, 54/2012., str. 273-303.

42. **Fra STIPAN BRAKUS** stariji (Trbounje, Drniš 1671. – Visovac 6. 9. 1751.). Kapelan u Mletačkoj mornarici. Župnik Graca (1710., 1720.-1723.; 1730.-1732.). Gvardijan u Kninu (1724.); ponovo 1737. Bio je i župnik u Drnišu (1732.-1735.). Kapelan hrvatskih jedinica (i vojnika) u mletačkoj mornarici u Italiji i Albaniji. Meštar novaka, definator provincije (1735.-1738.), a od 1742. kustod Provincije. Gvardijan na Visovcu (1715.-1718. i 1746.-1748.)

Izvor: K. Kosor, Drniš pod Venecijom, *Kačić VIII/1975.*, str. 62-63.

43. **Dr. sc. LJILJANA BRKIĆ**, rođ. Mudrinić, otac Vlade (Drago) rođen u Bogatićima Prominskim, Oklaj, Drniš, a majka Jeka (rođ. Bagić također). Osnovnu i srednju školu završila u Splitu. Magistrirala temom „Vremenski promijenjiva pravila u aktivnim bazama podataka“ (2004.), a doktorirala tezom „Model nadzora i upravljanja inkrementalnim ažuriranjem skladišta podataka“ (2011.) na Fakultetu elektrotehnike i računarstva (FER) u Zagrebu. Zaposlena na FER-u u Zavodu za primijenjeno računarstvo. Izvodi nastavu na preddiplomskom i diplomskom sveučilišnom studiju. Nositelj je ili izvođač nastavnih predmeta: Baze podataka, Projekt iz programske potpore, Uvod u programiranje, Završni rad, Napredni modeli i baze podataka i Poslovna inteligencija.

44. **DRAŽEN BUDIŠA**, rođ. 25. 7 1947. u Drnišu. Otac Mate bio je službenik (u SDK), a majka Marija domaćica. Osnovnu školu i prva dva razreda gimnazije završio je u Drnišu, gdje je u limenoj glazbi svirao klarinet. Druga dva razreda završio je u gimnaziji „Vladimir Nazor“ u Splitu gdje je maturirao, a ujedno završio i Omladinsku političku školu. Diplomirao filozofiju i sociologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1976., nakon izlaska iz zatvora (a studij je prethodno upisao 1967.). Predsjednik Saveza studenata Sveučilišta u Zagrebu 1971. Poslije poznatog studentskog štrajka u Zagrebu i 21. sjednice Predsjedništva SKJ u Karađorđevu, optužen i osu-

đen na višegodišnji zatvor. Zatvor odslužio u Staroj Gradiški i Lepoglavi. Iz zatvora je izišao u prosincu 1975. Imao je zabranu javnog istupanja za osam godina. Po preporuci tadašnjeg republičkog sekretara za prosvjetu i kulturu Stipe Šuvara, zaposlen je u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu, gdje je bio viši bibliotekar do 1989. (voditelj Riznice). Jedan od osnivača stranke HSLŠ. Član Vlade nacionalnog jedinstva RH 1991./1992.). Iz te Vlade istupa nakon pola godine. Potpredsjednik koalijske vlade RH (u mandatu Ivice Račana), tri-četiri mjeseca kasnije, zajedno s ostalim HSLŠ-ovcima napušta Vladu, odnosno podnosi ostavku. Bio protukandidat Franji Tuđmanu na izborima za predsjednika Republike 1992. i Stipi Mesiću 2000., kada je ušao u drugi krug. Kasnije zastupnik u Saboru RH. Obavljao je i dužnost potpredsjednika Zastupničkog doma Sabora (1995.-1999.). Bio je izabran i za gradonačelnika Zagreba 1995., ali ga tadašnji predsjednik Republike Hrvatske dr. F. Tuđman odbio potvrditi. Dražen Budiša predsjednik je HSLŠ 1990., s kojeg mjesta se povlači 1992., a na koje mjesto se vraća 1997. Ponovo se povlači s mjesta predsjednika HSLŠ 2003. i uglavnom napušta politiku. Nešto kasnije zapošljava se kao savjetnik u „Školskoj knjizi“.

Objavio je više od 40 znanstvenih i stručnih radova i nekoliko knjiga iz kulturne povijesti: *Pet stoljeća hrvatske filologije* (u suautorstvu, 1981.); *Počeci tiskarstva u evropskih naroda* (1984.); *Humanizam u Hrvatskoj* (1988.); *Razgovori o slobodnoj Hrvatskoj* (u suautorstvu s Vladom Gotovcem); *Hrvatske knjige tiskane u Mlecima od XV. do XVIII. stoljeća* (1993.); *Razgovori o hrvatskoj državi* (2001.). Uz to je priredio i uredio više knjiga za tisak. Pripremio više izložbi iz fundusa NSK. Odlikovan je Redom Stjepana Radića za zasluge u borbi za nacionalna i socijalna prava i razvitak hrvatskog naroda 1995. godine. Oženjen suprugom Nadom s kojom ima tri sina. Živi u Zagrebu.

Izvori: *Biografije.com*

Hrvatska enciklopedija (EI)

Večernji list od 30. 11. 2011. (Portal)

45. **JOSIP BUDIŠA**, pisac (pok. Paške) iz Cere, Unešić, Drniš, rođen 25. 5. 1952.

Osnovnu školu završio u Unešiću, a srednju u Splitu. Objavio knjigu: *Sve naše krize* (u kojoj sažima osobna iskustva u političkim i društvenim previranjima).

Uz to još objavio romane: *Tragom sudbine/istine* (2014.); *Manje više isti ljudi* (2016.); *Konformist* (2017.).

Izvori: *HE (EI)*

46. **Dr. sc. NEDILJKO BUDIŠA**, redoviti profesor, biokemičar, red. prof. biokatalize. Rođ. 21. 11. 1966. u Šibeniku, iz Cere (Drniš). Završio osnovnu školu u Unešiću. Studirao kemiju i biologiju na Fakultetu prirodoslovno-matematičkih znanosti i odgojnih područja u Splitu, a diplomirao na PMF u Zagrebu (1990.). Magistrirao na PMF u Zagrebu (1993.). Doktorirao tezom o

rendgenskoj strukturnoj analizi proteina (1997). Mentor mu je bio nobelovac Robert Huber na Tehničkom sveučilištu u Minhenu. Habilitirao 2005. Radio na Max-Planck Institutu u Minhenu. Od 2010. na Fakultetu za kemiju Tehničkog sveučilišta u Berlinu u zvanju red.prof. Djeluje na Katedri za Biokatalizu. Autor je više radova i udžbenika iz svog istraživačkog područja.

47. **Fra ILIJA BULIĆ**, (Drniš, početkom 17. stoljeća - ?). Franjevac Bosne Srebre. Teologiju studirao u Italiji. Napisao knjigu *Privilegia provinciae Bosnae Argentinae* (Ancona 1635.) na latinskom, o povlasticama fratara pod Turcima.

Izvor: *HBL*, 2, str. 482.

K. Kosor, Drniška krajina za turskog vladanja, *Kačić*, XI/1979., str. 159-160.

48. **BOGDAN BULJAN** (Drniš, 20.11. 1923. – Split, 7.2. 1986.), dramski glumac i teatrolog. U Beogradu je diplomirao povijest umjetnosti (1954.) gdje je prethodno maturirao 1944. i osposobljavao se za glumca u Pozorišnom studiju (1949.). Djeluje kao član drame Narodnog pozorišta u Beogradu (1950.-1954.), zatim prelazi u Split gdje radi kao glumac u HNK. Realizirao više različitih uloga, među ostalima i Ignjata i Lenbaha u dramama *Gospoda Glembajevi* i *Leda*, Miroslava Krleže. Uređivao kazališne publikacije i razne knjižice kao npr. *Splitsko ljeto 1970-1978.* i dr. Godinama je surađivao u dnevniku *Slobodna Dalmacija*, pretežno o kazalištu i kazališnoj prošlosti u Splitu. Radove o kazalištu objavljivao je i u časopisima *Mogućnosti*, *Pozorišni život*, *Dubrovnik*, *Pozorište*, *Kulturna baština* te u *Kronici Zavoda za književnost i teatralogiju JAZU*. Predavao na Pedagoškoj akademiji u Splitu i kasnije na Zavodu za likovnu kulturu splitskog odjela zadarskog Filozofskog fakulteta.

Izvor: *HBL*, 2, str. 486.

A. Kudrijavcev, *Gledalac sa zadatkom*, Zagreb 1983.

49. **BRANKO BULJEVIĆ**, nogometaš iz Drniša. Osnovnu i srednju školu završio u Drnišu. Igrao u nogometnom klubu DOŠK u Drnišu. Potom otišao u Australiju gdje je nastupao za tri nogometna kluba, te nastupao za nogometnu reprezentaciju Australije 30 puta.

50. **MLADEN BURNAČ**, glazbenik, kantautor, pjevač i skladatelj (žanr: pop-rock). Rođen u Kninu 18. 2. 1970. Roditelji iz Promine. Živi od ranog djetinjstva u Zagrebu. Zajedno s pop-rock sastavom *Brze banane* pojavio se na glazbenoj sceni potkraj 80-tih. Ovaj sastav objavljuje LP 1990. godine, a singl ploču *Oglasi* 1991., poslije nekoliko desetaka nastupa po raznim klubovima. Poznate su pjesme njegova benda *Kiša mi ne smeta* i *Prošao sam sve*. Nastupao je i samostalno na koncertima u kulturnim klubovima poput *Kulušića*, *Lapidarija* i drugdje. Objavljuje prvi solo album *Valovi ljubavi* 1993. a krajem 1995. album *Nešto me vuče*. Godine 1998. izlazi mu album *Ne zovi mala po-*

licajca, dok 2000. objavljuje četvrti solo album *Krv i voda*. Sedmi album *Jer ljubiš drugoga* godine 2005., kada i postaje član Hrvatskog društva skladatelja. Od 1990. do 2009. objavio je 8 albuma, 16 singlova, 30-tak video-spotova i nastupio na 30-tak festivala. Dobitnik brojnih priznanja za svoje nastupe, posebno za nastupe na humanitarnim koncertima i akcijama.

51. **Dr. sc. IVANKA BUZOV**, docentica na Odsjeku za sociologiju Filozofskog fakulteta u Splitu. Rođena 23. 11. 1958. u Splitu. (Otac Stipan i majka Marta, rođ. Trzin iz Mirlović Polja, Drniš). Osnovnu školu i gimnaziju pohađala i završila u Splitu, a studij sociologije na Fakultetu političkih nauka u Sarajevu (1981.) Magistrirala je 2008., a doktorirala 2013. na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Magistrirala je temom iz socijalnog ekofeminizma, a doktorirala na temi obrazovanja za okoliš. Područja njenog znanstvenog interesa su sociologija okoliša, sociologija obrazovanja i sociologija roda. Objavila je više od 30-tak znanstvenih i stručnih radova na hrvatskom i engleskom jeziku iz područja sociologije te sudjelovala na brojnim znanstvenim skupovima u Hrvatskoj i u inozemstvu. Bila koordinatorica na projektu *Titius: Porječje Krke – baština i sociokulturni razvoj*, te kao istraživačica ili kao voditeljica na više međunarodnih i nacionalnih istraživačkih projekata. Članica Uredništva časopisa *God. Titius*. Pročelnica Odsjeka za sociologiju Filozofskog fakulteta u Splitu (2017-2020). Članica je Hrvatskog sociološkog društva.

Izvor: *Godišnjak Titius*, br. 6-7/2014., str. 593-594.

52. **Dr. sc. SNJEŽANA BUZOV**, orijentalist, osmanist. Rođena 26. 12. 1959. u Splitu. Otac Stipan i majka Marta rođ. Trzin iz Mirlović Polja, Drniš. (Sestra Ivanke, sociologinje). Osnovnu školu i gimnaziju završila u Splitu. Diplomirala (1982.) na Odsjeku za orijentalistiku Filozofskog fakulteta u Sarajevu (turski, arapski i perzijski jezik). Radila u Orijentalnom institutu u Sarajevu kao asistent istraživač (1983.-1992.), potom u Hrvatskom institutu za povijest u Zagrebu (od početka do kraja 1993.). Magistrirala na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1992. na Odsjeku za povijest. Doktorirala na *University of Chicago* (2005.) iz područja bliskoistočnih studija - islamska povijest i civilizacija. Od 2001. do 2003. radi na *University of Michigan* u *Ann Arboru*, a od 2003. na Odsjeku za povijest *University of Pittsburg* te od 2006. na *Ohio State University*, Odsjek za bliskoistočne jezike i kulture, gdje je stekla zvanje izvanredne profesorice. Od stranih jezika govori i piše turski, arapski i engleski. Uz to poznaje perzijski, tatarski, francuski i ruski jezik. Objavila je brojne znanstvene radove na hrvatskom, engleskom, bosanskom i turskom jeziku.

C

53. **ANDRIJA CAR**, oftalmolog (Sv. Jelena, Crikvenica, 21. 11. 1895. – Unešić, Drniš, 2. 10. 1952.). Gimnaziju završio u Zadru, a medicinu studirao u Zagrebu i Beču. Bio asistent na Očnoj klinici u Zagrebu gdje je i završio specijalizaciju. Predstojnik je Očnog odjela i ravnatelj bolnice u Sušaku od 1935., a od 1942. na čelu Očnog odjela bolnice u Sarajevu. Poslije rata voditelj Očnog odjela bolnice na Rebru u Zagrebu. Istraživao je i objavljivao radove iz svoje discipline, te predložio svoju operativnu metodu. O njemu vidjeti više u *Z. Pavišić, Doktor Andrija Car, Liječnički vjesnik, 75/1953., str. 73-74.* Stradao u željezničkoj nesreći u Unešiću.

Izvor: HBL, 2, str. 574.

54. **MARKO CIGIĆ**, pučki/narodni pjesnik, guslar. (Otavice, Drniš, 1913. – 1990.). Završio analfabetски tečaj 1933. Bavio se poljoprivredom kao i njegovi roditelji. Imao je devetero djece, od kojih su dvije kćeri.

Za Drugog svjetskog rata dezertira iz domobrana 1942. godine zbog čega je zatvoren u Kninu. Izveden je pred Prijeki vojni sud u Gospiću, ali je spasio glavu zahvaljujući intervenciji. God. 1944. u jesen odlazi u Svilajski partizanski odred, nakon što je prethodno surađivao s NOP-om. Završio je zdravstveni kurs 1947. i zapošljava se u Zdravstvenoj stanici Drniš (kasnije Dom zdravlja) gdje radi do umirovljenja 1978. godine.

Interes za epske pjesme nosi iz mladih dana u rodnim Otavicama. Istakao se i kao talentiran stvaralac novih epskih pjesama. Još kao borac potkraj rata (8. dalmatinske udarne brigade) objavio je pjesme „Oslobođenje Knina“ i „Oslobođenje Istre“. Godine 1969. tiska zbirku od 11 epskih pjesama pod naslovom „Pjesme iz drugog svjetskog rata“, s predgovorom Slobodana Grubača i u nakladi (vlastitoj) u šest tisuća primjeraka. Sve su mu pjesme „ispjevane u rimovanim desetercima“ (Mimica, 1988.:403). Drugo izdanje ove zbirke sadrži još pet novih pjesama i tiskano je 1972. u osam tisuća primjeraka. U zbirci pjeva o pojedinim ofenzivama u 2. svjetskom ratu, bitkama na Neretvi i Sutjesci, desantu na Drvar, o Drugom zasjedanju AVNOJ-a, o pogibiji Ive Lole Ribara i drugim velikim događajima 2. svj. rata.

U vrijeme bolesti i smrti Josipa Broza Tita 1980. sastavio je dvije pjesme: o smrti druga Tita, i o ispraćaju Tita. Imao je još petnaestak neobjavljenih pjesama također u desetercu. „Njegovi su stihovi dobrim dijelom gipki a rime neusiljene; u njegovim pjesmama u epskom prikazu nerijetko zaikri kraća lirski slika, uspjelo poređenje ili izraz“, ustvrdio je vrsni poznavalac narodnog stvaralaštva, prof. Mimica. Marko je Cigić pokazivao i šire zanimanje za folklorno stvaralaštvo, zapisivao je narodne izreke, običaje i sl. Nastupao je

pjevajući svoje pjesme na raznim skupovima i proslavama ali i na Filozofskom fakultetu u Zagrebu pred studentima slušateljima predmeta Narodna/usmena književnost kod prof. Čubelića. Cigić je živio u Drnišu.

Izvor: Ivan Mimica, *Za slobodu nema drugog puta. Epske deseteračke pjesme o NOB-u i revoluciji nastale u Dalmaciji*, Književni krug Split, 1988. (Vidjeti pjesme na str. 53-60; 98-102; 162-230; 265-269; 291-295; 382-391 i o pjevaču M. Cigiću posebno na str. 402-405.

55. Dr. sc. LIDIJA COLOMBO/KOLOMBO, fizičarka, (Siverić, 28. 6. 1922. – Zagreb 23. 2. 2015.), kći Krste Colomba i Marije rođ. Zenić. Otac je bio računovođa u rudniku Siverić. Lidija je završila osnovnu školu u Siveriću (1932.), a maturirala na Realnoj gimnaziji u Šibeniku (1942.). Obitelj Colombo iz Siverića preselila je 1932. u Šibenik, potom se opet vraća u Siverić 1943., a nakon Drugog svjetskog rata cijela obitelj seli u Zagreb. Lidija Colombo diplomirala je matematiku-fiziku na PMF u Zagrebu 1950. gdje je i doktorirala 1961. Nakon diplomiranja asistent na Katedri za fiziku Farmaceutskog fakulteta u Zagrebu. Potom prelazi u Institut Ruđer Bošković, također u Zagrebu. Odlazi na specijalizaciju na Sveučilište Sorbonne u Parizu. Znanstveni suradnik postaje 1963., viši znanstveni suradnik 1976., a znanstveni savjetnik 1978. Više puta gostovala u inozemstvu kao profesorica na sveučilištima i institutima. Njena znanstvena preokupacija je spektroskopija. Iz tog područja objavila je više radova u domaćim i stranim časopisima. Dobitnica je nagrade „Nikola Tesla“ (1966.) i „Ruđer Bošković“ (1979.). Dobila je i priznanje Ministarstva obrazovanja Francuske. Poblize o njenim djelima vidjeti u:

Izvori: list „Siverić“ br. 1(30) 2016.

HBL, 2, str. 697.

56. Mr. sc. BOGOMIL COTA, dužnosnik, Suknovci, Promina. Rođen 13. 1. 1934. Osnovnu školu završio u Promini, a gimnaziju u Kninu. Diplomirao i magistrirao na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. Generalni direktor Službe društvenog knjigovodstva (SDK) za Hrvatsku, potom Zavoda za platni promet (ZAP) Hrvatske do razrješenja na vlastiti zahtjev. Odlazi zatim za savjetnika guvernera Hrvatske narodne banke (HNB) za platni promet u travnju 1997. Sredinom kolovoza 1991. imenovan za člana Komisije za pripremu prijedloga koncepcije monetarnog sustava i izradu novčanica Republike Hrvatske. Višegodišnji istaknuti predsjednik Hrvatske zajednice računovođa i financijskih djelatnika. Magistarski rad Bogomila Cote je na temu: *Likvidnost privrednih organizacija u suvremenim uvjetima privređivanja* (1992.). Tiskao je i autorsku knjigu *Informacijski sistem u SDK* (1977.). U suautorstvu (s Vladimorom Kralom) objavio knjigu *Kontrola i revizija poslovanja* (1983.). Izišla mu je i knjiga: Bogomil Cota i dr. – *Hrvatska zajednica računovođa i financijskih djelatnika: 1954.-2004.*, koje je knjige ujedno i glavni urednik (2004.?). U studenome 2012. Općinsko vijeće Promine imenovalo ga članom Odbora za gospodarski razvoj općine Promina. Umirovljen 1999. Živi u Zagrebu.

Izvor: www.rf.hr; www.hnb.hr; „Promina“ – list župe Sv. Mihovila – Promina, god. VII, br. 1(7), 2012.

57. **Dr. sc. BORIS COTA**, redoviti profesor, rođen 25. 12. 1961. u Kninu. Pori-jeklom iz Promine. Diplomirao na Fakultetu za vanjsku trgovinu u Zagrebu 1986. Od 2. mj. 1989. radi na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. Doktorsku tezu pod naslovom „Privredni ciklusi u Hrvatskoj“ obranio na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu 1997. godine. Za redovitog prof. izabran 2007. Izvodi nastavu iz kolegija Makroekonomija i Ekonomska politika na preddiplomskom studiju, te iz predmeta Makroekonomija financijskih tržišta na diplomskom studiju. Na doktorskom studiju iz kolegija Modeli ekonomske politike – sve na EF u Zagrebu. Od 10. 3. 2010. do 1. 10. 2012. posebni savjetnik za gospodarstvo predsjednika RH Ive Josipovića, a od ožujka 2010. do veljače 2015. bio je predsjednik Savjeta (predsjednika Republike) za gospodarstvo. Objavio više desetaka znanstvenih radova i voditelj je znanstvenih projekata.
58. **FRANE COTA**, kipar i arhitekt. (Knin 29. 9. 1898. – Zagreb 19. 1. 1951.). Pori-jeklom iz Suknovaca (Promina, Drniš). Osnovnu školu pohađa u Kninu, zatim uz podršku Muzeja hrvatskih spomenika u Kninu prelazi u Split gdje pohađa Obrtnu školu i završava kiparski odjel 1915. Studirao na Umjetničkoj akademiji u Beču, ali se u Prvom svjetskom ratu vraća u zemlju. Privatno maturirao gimnaziju na Sušaku (1919.), a zatim nastavlja studij na Umjetničkoj akademiji u Beču gdje je diplomirao kiparstvo (1924.). Potom prelazi u Zagreb gdje je diplomirao na Tehničkom fakultetu 1929. arhitekturu. Zatim boravi u Pragu, Parizu i Italiji. Bio je honorarni predavač na Tehničkom fakultetu od 1934. do 1950. gdje je predavao Arhitektonsko crtanje. Na Višoj pedagoškoj školi u Zagrebu prvotno je predavač, počevši od 1938., a zatim profesor crtanja od 1941. Radio je portrete (npr. portret žene, Đuro Deželić, Pionirka, Prvoborac i drugo), aktove (npr. Poslije kupanja), figure, (npr. Žena pri čitanju), kompozicije (spomenik Marku Oreškoviću). Cota je izradio cijeli niz reljefa, medalja i plaketa. Sudjelovao je na izložbama u Zagrebu, Osijeku, Novom Sadu, Pragu, Zurichu, Londonu. Projektirao je i više zgrada u Zagrebu, kao što je Hrvatski lječnički dom, neke vile na Tuškancu, u Zelengaju i dr. Izradio je i druge arhitektonske projekte kao što je Viša pedagoška škola u Zagrebu (1936.). Pisao je i osvrtne na likovnu umjetnost kod nas, te na istraživače starohrvatskih spomenika. Cotu smatraju izuzetnom pojavom u hrvatskoj modernoj povijesti. O njemu pobliže u:

Izvor: *HBL* 2, str. 711.

59. **SANJA COTA**, novinarka i urednica (kćer Jakova Cote iz Suknovaca, nekoć nastavnika fizike i direktora OŠ u Oklaju, kasnije istaknuti rukovoditelj u INI Zagreb). Sanja Cota je urednica na Hrvatskom radiju, Zagreb. Rođena 5. 8. 1963. Osnovnu i srednju školu završila u Zagrebu. Diplomirala na Agronomskom fakultetu u Zagrebu, a od 1989. radi na Radio Zagrebu.

60. **ZLATKO COTA**, (Drniš, 18. 12. 1912. – Zagreb, 24. 3. 1989.), istaknuti stručnjak za socijalno osiguranje. Objavio više priručnika iz invalidskog, mirovinskog i socijalnog osiguranja itd. Gimnaziju završio u Zagrebu 1939. Zapošljava se kao službenik u Bratinskoj blagajni u Drnišu, potom u Saveznoj kontrolnoj komisiji u Beogradu (1946.-1949.), te kao inspektor, načelnik i pomoćnik direktora u Republičkom zavodu za socijalno osiguranje u Zagrebu (1950.-1973.). Sudjelovao u izradi zakonskih popisa o mirovinskom i zdravstvenom osiguranju. Predavao na Višoj školi za socijalne radnike u Zagrebu. Pokrenuo i uređivao seriju Monografije socijalnog osiguranja u SFRJ. Sudionik Narodnooslobodilačke borbe od 1941. godine. Njegovu bibliografiju vidjeti u *HBL*, 2, str. 712.

Č

61. **MARTA ČAKIĆ**, košarkaška reprezentativka, rođena u Drnišu 16. 8. 1982. Košarkašica koja igra na mjestu beka šutera. Nastupa u ŽKK Jolly Šibenik. Počela kao profesionalna košarkašica igrati u tom klubu 1996. godine. Jedne godine je igrala u Croatiji, Gospić (2005.), potom u Budućnosti (Crna Gora) 2006.-2007. Godine 2007. prelazi u Ragusu, Dubrovnik, a od 2008. godine ponovo igra u matičnom klubu Jolly u Šibeniku. Igra u košarkaškoj reprezentaciji Hrvatske. Na Mediteranskim igrama u Almeiri s reprezentacijom osvojila srebro (2005. godine), a u Pescari broncu (2009.). Napušta profesionalnu košarku 2012.
62. **Dr. sc. NIKOLA ČAVLINA**, red. prof., na Fakultetu elektrotehnike i računarstva Sveučilišta u Zagrebu (FER), na Zavodu za visoki napon i energetiku. Rođen 1960. u Šibeniku. Podrijetlom iz Promine. Izvodi nastavu iz kolegija na preddiplomskom studiju Okoliš i održivi razvoj (nositelj); Projekt (predavanja). Na diplomskom studiju nositelj predmeta Energetika, okoliš i održivi razvoj; Nuklearna sigurnost; Nuklearno inženjstvo, te izvodi predavanja na Diplomskom radu. Na doktorskom studiju nositelj je predmeta: Napredni nuklearni reaktorski sustavi za održivi razvoj; Sigurnosne analize nuklearnih elektrona. Područje znanosti: Tehničke znanosti, Polje: Elektrotehnika, zvanje: red. prof. Njegovi znanstveni interesi: Nuklearna energija i nuklearna postrojenja. Ujedno je tajnik Odjela za energijske sustave Akademije tehničkih znanosti (ATZ). Odlukom Hrvatskog sabora od 1. 10. 2004. imenovan je predsjednikom Vijeća za nuklearnu sigurnost.
63. **Dr. sc. ANKICA ČILAŠ-ŠIMPRAGA**, Institut za jezik i jezikoslovlje, Zagreb. Rođena 9. 8. 1970. u Kninu. Roditelji iz Promine (Mratovo, Oklaj). Osnovnu školu i srednju školu (Obrazovni centar za jezike) završila u Zagrebu. Diplomirala

Južnoslavenske jezike i književnosti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu (1996.). Magistrirala temom „Fonologija ikavskih štokavskih govora između rijeka Krke i Neretve“ (u svibnju 2002. godine). Doktorirala tezom „Antroponimija i toponimija Promine“ (veljača 2006. godine). Još za vrijeme studija radila na snimanju zvučnih knjiga u Savezu slijepih i slabovidnih Hrvatske. Zaposlena kao lektorica hrvatskoga jezika na HRT (od početka 1993.godine), a od 1. 9. 1997. u Institutu za hrvatski jezik i jezikoslovlje. Radila na projektima: „Hrvatski jezik i njegova povijest“ (od 1997.), „Onomastička istraživanja u Hrvatskoj“ (od 2005.). Voditeljica je Odjela za onomastiku i etimologiju u Institutu za hrvatski jezik i jezikoslovlje, gdje od 2014. vodi projekt *Baza suvremenih hrvatskih osobnih imena*. Stručno se usavršavala u Pragu, Ohridu, Beču i Velikome Trnovu.

Sudjelovala je na više od tridesetak znanstvenih skupova i objavila gotovo četrdesetak znanstvenih i tridesetak stručnih radova. Bila je tajnica znanstvenih skupova i znanstvenih časopisa (*Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje* te *Folia onomastica Croatica*). Surađivala u nastavi na Odsjeku za slavistiku Filozofskoga fakulteta u Zagrebu (2001.-2003.) i na Odjelu za etnologiju i kulturnu antropologiju Sveučilišta u Zadru (2009.-2011.). Članica je više povjerenstava, vijeća i savjeta.

Objavila knjige: *Prinosi hrvatskoj dijalektnoj fonologiji*, Split-Zagreb, Književni krug-Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje 2010. (U suautorstvu s Anitom Celinić, Ivanom Kurtović Budja i Željkom Jozićem); *Prvi školski rječnik hrvatskoga jezika*. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje – Školska knjiga 2008. (U suautorstvu s Ljiljanom Jojić i Kristianom Lewisom).

64. **Dr. sc. IVAN ČIPIN**, demograf, izv. prof. Sin Ivana Čipin iz Bogatića Prominskih (Okalj, Drniš) i majke iz Konjevrata (Šibenik). Diplomirao na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 2002.godine. Magistrirao 2008. Doktorirao tezom „Demografija vrlo niskog fertiliteta u Hrvatskoj“ 2010. (Voditelj prof. dr. sc. Anđelko Akrap) također na Ekonomskom fakultetu. Zaposlen kao asistent na istom fakultetu od ožujka 2004. do listopada 2010., te do 2012. kao viši asistent. Od studenog 2012. do ožujka 2018. docent, a od tada izvanredni profesor na Katedri za demografiju Ekonomskog fakulteta u Zagrebu. Predaje nastavne predmete *Demografija* (na studiju na hrvatskom i engleskom jeziku) i *Demografske metode i modeli*. Znanstveni interesi Ivana Čipina jesu demografija niskog fertiliteta, demografija starenja i dugovječnosti, te demografija kućanstva i obitelji. Znanstveno se usavršavao kao istraživač u Rostoku (Njemačka) 2016., u Beču 2012., u Ljubljani 2011. te na Univerzitetu Essex (UK) i dr. Vlada engleskim i njemačkim jezikom. Voditelj više domaćih i međunarodnih znanstvenih i stručnih projekata, te (su)organizator znanstvenih skupova. Dobitnik više nagrada među kojima 2003. Dekanove nagrade za izvrstan diplomski rad,

2006. nagrade Ekonomskog fakulteta „Mijo Mirković“, 2007. godišnje Državne nagrade za znanost u području društvenih znanosti, 2011. nagrade Ekonomskog fakulteta „Mijo Mirković“ za monografiju. Od 2017. član uredništva časopisa *Demografija* (Beograd). Autor više znanstvenih radova i knjiga.

Izvor: *web stranice EF Zagreb*.

65. Dr. sc. Branko ČOLOVIĆ, povjesničar umjetnosti. Rođen u Drnišu, 3. 3. 1962. Osnovnu školu i gimnaziju završio u Kninu. Radio neko vrijeme u Gimnaziji, odnosno Srednjoškolskom centru u Drnišu kao profesor. Doktorirao na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Beogradu tezom: *Srpska sakralna arhitektura epohe istoricizma u Dalmaciji od sredine 19. veka do Drugog svetskog rata*, 2010. godine. Objavio zapaženu monografiju *Manastir Krka*, Zagreb: Srpsko kulturno društvo „Prosvjeta“ 2006. i *Manastir Dragović*. Zatim *Sakralna baština dalmatinskih Srba* (ćir.), SKD „Prosvjeta“ Zagreb: 2011. Objavljuje i u časopisima kao npr. rad Klasicizam pravoslavnog groblja, *Adrias*, sv. 21/2015., str. 125-141, te Ikonostas crkve Sv. Nikole u Vrbniku kod Knina, *Ljetopis SKD Prosvjeta* 9/2004., str. 485-511 i dr. Objavljuje i tzv. mikroknjige odnosno brošure kao npr. *Crkva Svetog prvomučenika i arhiđakona Stefana u Golubiću* (22 stranice). O knjizi *Manastir Krka* objavio je opsežan prikaz dr. sc. Marko Sinobad u časopisu *Titius* br. 1/2008., str. 387-393. B. Čolović živi i u Zagrebu i u Kninu.

66. ČEDOMIR ČOLOVIĆ, pjesnik. Rođen 1. 12. 1938. u Tepljuhu, Drniš. Osnovnu školu završio u Tepljuhu i Siveriću, a gimnaziju u Kninu (1957.). Diplomirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu 1964. Radio neko vrijeme u „Dalmacija-plastici“ u Drnišu. Zatim preseljava u Zagreb 1969., gdje radi kao pravni savjetnik. Objavljivao poeziju u časopisima *Republika*, *Letopis Matice srpske*, *Forum* i *Vidik*. Objavio knjige: *Vjetar kliconoša* (1975.) i *Pridavanje značaja* (pjesme), Zagreb: Prosvjeta, 1990. Pored lirike, objavljivao je i prozne crtice, a u pjesmama kada nisu hermetične donosi idilične slike zavičaja.

Izvor: *HBL*, 3.

67. JADRANKA ČOLOVIĆ-SVILIČIĆ, novinarka, urednica, pjesnikinja. Rođena 4. 2. 1950. Čolovići su iz Tepljuha kod Drniša. Završila gimnaziju i diplomirala na Pedagoškoj akademiji u Splitu. Studirala komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Napisala knjige: *Dodiri*, 1967. (zajedno s Lepom Buškariol), *Raskol tijela*, 1968., *Naivne igre*, 1976., *Radoznalost* 1977. i dr. Zastupljena je u antologijama hrvatskog pjesništva. Njena drama *Vikend u vodenici* izvedena je na Radio Zagrebu. Objavljivala je u novinama i književnim časopisima: *Slobodna Dalmacija*, *Telegram*, *Večernji list*, *Mogućnosti*, *Riječ*, *Vidik* i dr. Časopis *Mogućnosti* objavio je i njen kratki roman *Os ni bolja ni gora nego bilo koja druga*. Neko vrijeme

bila je glavna i odgovorna urednica časopisa *Vidik*. Pokrenula je unutar NIP Slobodna Dalmacija (gdje je radila do umirovljenja) časopis za djecu „*Oblutak*“. Radila je u listu Slobodna Dalmacija kao novinarka kulturne rubrike i kao redaktorka.

Izvor: *Leksikon članova DHK*, str. 58.

68 **Dr. sc. VESNA ČUPIĆ**, pedijatar, neurolog. (Drniš, 5. 5. 1930. – Zagreb, 24. 12. 1984.). Kćerka Mate Čupića, poznatog i relativno bogatog trgovca između dva svjetska rata od nacionalizacije. I danas se u Drnišu kaže „Čupića dućan“. Vesna Čupić je maturirala gimnaziju u Splitu (1950.), koju je prethodno pohađala u Drnišu i Šibeniku. Diplomirala na Medicinskom fakultetu u Zagrebu (1958.), te doktorirala na istom fakultetu (1976.). Doktorirala je tezom *Kritički osvrt na febrilne konvulzije s obzirom na longitudinalno praćenje i ishod*. Radila u Zavodu za zaštitu majke i djece u Zagrebu od 1959. do kraja života. Specijalistički ispit položila 1964. godine. Vodila neuropsihijatrijsku službu od 1966. Izabrana za docenta na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1984. Bavila se cerebralno oštećenom djecom i rehabilitacijom neuroloških oštećenja. Objavljivala radove u časopisima *Acta medica Iugoslavica*, *Arhiv za zaštitu majke i djeteta*, *Liječnički vjesnik*, *Neuropsihijatrija* i *Perinatalni dani*. Zbor liječnika Hrvatske dodijelio je Vesni Čupić Plaketu 1968. godine. Objavila u suautorstvu knjigu *Neurološki pregled djeteta*, 1981.

Izvor: HBL, 3.

69. **MATE ČVRLJAK**, kipar. Rođen 30. 4. 1934. u Konjevratima. Njegova majka Anka rođ. Pilić (5.9.1907.) u Brištanima je kćer Mate i majke Stane rođ. Skelin (Širitovci). Majka mu je umrla 4. 7. 1988. u Čvrljevu, odlomku Konjevratu. Diplomirao na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, smjer kiparstvo kod prof. Vanje Radauša (1961.). Suradnik Majstorske radionice Antuna Augustinčića 1962.-1964. Likovni pedagog u srednjoj školi „Mate Blažina“ u Labinu (Istra) dugi niz godina, od 1965. do 2000. Izlagao u više gradova diljem Republike Hrvatske i u inozemstvu. Živio i radio u Labinu. Nakon studija radio neko vrijeme u školi u Drnišu. U to vrijeme radio je na klesanju u kamenu *Orača* Ivana Meštrovića koji danas stoje na zidu bivše dvorane Doma kulture. Za Drniš je napravio i nekoliko bista kao npr. Božidara Adžije, Rudolfa Primorca i dr. (koje su ranih devedesetih godina uklonjene). *Monografija kipara Mate Čvrljaka* (240 str.; 170 reprodukcija) tiskana je 2010. godine. Mate Čvrljak je umro početkom 2018. godine.

Izvor: *Livaković*, str. 112-113. i određeni portali (te matične knjige Miljevac); HBL, 3.

Ć

70. **ŠPIRO ĆAKIĆ**, porijeklom iz Kričaka, Drniš. U Splitu bio urednik *Države* 20-tih i 30-tih godina 20. stoljeća, lista Jugoslavenske radikalne zajednice u Splitu, odnosno Narodne radikalne stranke u Splitu. Odgovorni urednik lista *Jugoslavenski glas Splita* koji je izlazio u Splitu 1935. godine. Suradivao i u listu „Pobeda“ (Split).

Izvor: *Leksikon novinarstva*, str. 170 i 339.

D

71. **MELKIOR DIFNIK (DIFNICO)**, veleposjednik, liječnik i poslanik u Beču. Najmanje 12 godina bio načelnik općine Drniš, do 1875. U političkom djelovanju bio autonomaš. Zastupnik u Dalmatinskom saboru (Zadar) i poslanik u Carevinskom vijeću (Beč). Umro 1903. godine.

72. **DANIJEL DIVNIĆ (DIFNICO, DIFNIK)**, vojskovođa i povjesničar. Rođen u Šibeniku 22. 6. 1619. - ?. Istakao se pri osvajanju Drniša od Osmanlija (Turaka) 1648. Generalni providur za Dalmaciju i Albaniju. Antonio Barbaro postavio ga je potkraj travnja 1670. soprintendantom u Drnišu. Za boravka u Drnišu pregovara s Osmanlijama do povlačenja mletačke vojske iz Drniša u toku iste godine. O njemu pjeva Andrija Kačić Miošić. Vodio je korespondenciju s povjesničarom Lučićem (Lucius). Njegov brat Franjo napisao je djelo *Historia della guerra seguita in Dalmatia tra Venetiani e Turchi dall'ano 1645 sino alla pace e separatione de'confini/* kojeg je Danijel dotjerao i dopunio nakon bratove smrti. Hrvatski prijevod te knjige priredio je D. Kečkemet i objavio Književni krug u Splitu: Franjo Difnik, *Povijest kandijskog rata u Dalmaciji*. 1986.

Izvor: *Livaković*, str. 128-129. Vidjeti i K. Kosor, *Drniška krajina za turskoga vladanja, Kačić*, XI/1979., str. 125-194; F. Difnik, *Povijest Kandijskog rata u Dalmaciji* (1986.)

73. **Dr. sc. DRAŽAN DIZDAR**, iz Oklaja, Promina, Drniš, rođ. 27.4.1967. u Drnišu. Red. prof. na Kineziološkom fakultetu (KF) Sveučilišta u Zagrebu. Radi na Zavodu za kineziološku antropologiju i metodologiju od 1994. godine. Diplomirao (1994.), magistrirao (1997.), doktorirao (2002.) sve na KF u Zagrebu. Prošao od mlađeg asistenta (1994.), pa asistenta, višeg asistenta, docenta (2003.), izv.prof. (2007.) i red. prof. (2012.). Bio prodekan od 2005.-2009. Nositelj nastavnog predmeta „Kvanti-tativne metode i informatička tehnologija u kineziologiji“, te „Osnove statistike i kineziometrije“. Na doktorskom studiju predaje Metode analize podataka i Kineziometrija. Ukupno objavio 50-ak radova od čega tridesetak u časopisima A1 (Ukupan broj citata /Scopus/ najmanje 335). Oženjen i ima troje djece.

74. **GORAN DIZDAR**, velemajstor u šahu, olimpijac. (Podrijetlom iz Oklaja, gdje je rođen njegov otac Mate, Promina, Drniš). Rođen 4. 12. 1958. u Zagrebu. Godine 1980. dobiva naslov međunarodnog majstora, a naslov velemajstora osvojio 1991. Dizdar je sredinom sedamdesetih godina na omladinskim takmičenjima bio u vrhu Hrvatske, a u bivšoj Jugoslaviji 1975.-1977. zauzimao je od 2. do 5. mjesta. Godine 1995. je prvak Hrvatske. Nastupao u šahovskoj reprezentaciji Hrvatske na Olimpijadi u Manili (lipnja) 1992. Također je u olimpijskoj reprezentaciji na Olimpijadi u Španjolskoj 2004. Nastupao je za klubove *Liburnija* iz Rijeke, *Bosna* iz Sarajeva i dr. Pobjednik je na nekim turnirima kao npr. u Las Palmasu. Izborio plasman za Svjetsko prvenstvo u šahu (FIDE).
75. **ILIJA DIZDAR**, učitelj i pedagoški pisac (Oklaj, 19. 2. 1877.- Beograd, 21. 2. 1929.). U Arbanasima (Zadar) završio učiteljsku školu (1895.). Potom je učitelj u rodnoj Promini, i to u osnovnim školama u Razvođu i Oklaju, a zatim u Vrlici. Radio u Učiteljskoj školi u Arbanasima, Zadar, gdje je predavao hrvatski jezik, pedagogiju, povijest i zemljopis. Obnašao dužnost tajnika Narodnog vijeća u Zadru (1918.), a od 1921. upravitelj Učiteljske škole u Dubrovniku, do odlaska u Beograd gdje kratko vrijeme radi u Učiteljskoj školi. Potom odmah prelazi u Ministarstvo prosvjete u Beogradu, gdje je bio referent za osnovne škole u Dalmaciji i tu ostaje do 1927. kada je umirovljen. Izdavao i uređivao časopis „*Narodni učitelj*“ (zajedno s Mirkom Perkovićem u Zadru). Napisao: *Zakoni i propisi za opće pučke i za građanske škole u Dalmaciji* (1913.), *Početicu* i *Bukvar* za osnovne škole, Zagreb (1929.), te *Naputak* za početno čitanje i pisanje, Zagreb (1929.). Umro 1929. i sahranjen u Oklaju. (Nikola Adžija u rukopisnim velikim bilježnicama tj. u svom *Dnevniku* ostavio je zapis o sahrani Ilije Dizdara kojoj je i sam prisustvovao)
- Izvor: *Pedagoška enciklopedija*, knj. 1, str. 138.
HBL, 3.
 I.Perić, O Iliji Dizdaru, *Školske novine* br. 22/1957.
76. **NATALI DIZDAR** (podrijetlom iz Promine), pjevačica. Stekla diplomu profesorice socijalne pedagogije.
77. **Dr. sc. ZDRAVKO DIZDAR**, povjesničar u mirovini. Rođen 27. 1. 1948. u Oklaju, sin Ilije i Marije, rođ. Džapo. Prva četiri razreda osnovne škole završio u Orioliku, Vinkovci, a od 5.-8. razreda u Oklaju. Gimnaziju maturirao u Zemunu. Jednopedmetni studij povijesti počeo u Beogradu 1966. na Filozofskom fakultetu, a od druge godine prelazi u Zagreb gdje je na Filozofskom fakultetu i diplomirao. Dizdar je od 1972. do 1980. kustos u Muzeju Pounja u Bihaću. Magistrirao tezom „*Radnički pokret Pounja 1919.-1941.*“, a doktorirao tezom „*Četnički zločini u Bosni i Hercegovini od 1941.-1945.*“ na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. U

Hrvatskom institutu za povijest (Zagreb) radi od 1980. do umirovljenja. Dobitnik Nagrade Ljubice Štefan za 2011. godinu. Objavio više radova i knjiga.

78. **ANTUN DOBRONIĆ** (Jelsa na o. Hvaru, 2. 4. 1878. – Zagreb, 12. 12. 1955.). Završio učiteljsku školu u Arbanasima, Zadar. Potom učitelj u Gdinju i Vrisniku na Hvaru te u Visu. U Drnišu je učitelj od 1906. do 1910. godine. Privatno je učio klavir i sam savladao teoriju glazbe. Postaje „izpitani učitelj teorije glazbe i zbornog pojanja za srednje i strukovne škole i učitelj glasoviranja za građanske škole“ nakon što je položio ispit na Glazbenoj školi Hrvatskog glazbenog zavoda u Zagrebu 1905. godine. Primljen je na Konzervatorij u Pragu 1910. godine i to kao student 3. godine kompozicije gdje je diplomirao kompoziciju i dirigiranje 1912.

Dirigirao je izvedbom svoje diplomatske radnje tj. skladbe *U kolu*. Vrativši se u Hrvatsku, radi kao profesor glazbe od 1918. do 1922. u splitskoj gimnaziji i u učiteljskim školama u Zadru i u Zagrebu. Na novootvorenoj Muzičkoj akademiji u Zagrebu profesor je od 1922. do 1940. kada odlazi u mirovinu. Skupljao je, zapisivao i obrađivao narodne napjeve u južnoslavenskim krajevima, posebno u hrvatskim. Njegov opus sadrži oko 200 djela u različitim oblicima. Orkestralna i scenska djela čine središnji dio stvaralaštva A. Dobronića. *Svatove iz Požara strasti* (1933.) i neke druge scenske glazbe preoblikovao je u orkestralne suite. Budući da je libreta za operna odnosno scenska djela pisao na osnovu književnih djela, na taj je način nastala i njegova glazbeno-scenska dramatika *Požar strasti* (prema drami Josipa Kosora, podrijetlom iz Trbounja). Njegovi biografi navode da je publicirao gotovo 750 radova: studija, članaka, polemika i kritika i objavljiivao u svim stručnim časopisima specijaliziranim za glazbu, ali i u drugim listovima. Objavio je, uz ostale, i raspravu *Ojkanje* (1915.). /Ojkanje je danas pod zaštitom UNESCO-a kao svjetska nematerijalna baština). U Drnišu je napisao i objavio *Predavanja iz povijesti i estetike muzike* (Drniš, 1908.) i *Naše glazbene prilike i neprilike* (Drniš, 1908.). /Josip Soldo navodi da je *Naše glazbene prilike i neprilike* napisao u Drnišu, a objavio u Sarajevu. Ovdje je navedeno prema HBL). Njegova *Pjesmarica* bila je nekoć školski priručnik. U literaturi se ustvrđuje da je Dobronić „na oseban način obogatio i usmjerio hrvatsko glazbeno stvaralaštvo“.

Više o tome: *HBL*, 3.

79. **GAŠPAR DRAŠKOVIĆ** (1530. – 1591.). Drugi sin Ane rođ. Utješinović (sestre kardinala Utješinovića iz Kamička) i oca Bartula Draškovića. Stekao solidno obrazovanje za vojnički poziv kojim se uglavnom bavio.
80. **JURAJ II. DRAŠKOVIĆ** (Bilina nedaleko Knina 5. 2. 1525. – Beč 31. 1. 1587.). Bio nadbiskup, kardinal i državnik. Hrvatski ban 1567. – 1576. Ovdje je uvršten jer je njegova majka Ana sestra uglednog državnika i kardinala Jurja Utješinovića iz Kamička (Brištani, Drniš).

81. **Fra IVAN DRNIŠANIN**, provincijal, nalazi se među potpisnicima Izvještaja kojega franjevci Bosne Srebrene šalju Kongregaciji 6. 3. 1662. iz Velike. U njemu obavještavaju da su održali kapitul 22. 2. i izabrali novu upravu. Posljednji na listi potpisnika potpisao se: „Io fra Giovanni di Dernis, ministro provincijale confermo“ (str. 91 i 93). Također ga nalazimo i u dokumentu br. 45 iz iste godine u popisu samostana franjevačke provincije Bosne Srebrene iz kojih su birani provincijali. Među provincijalima koji se pamte popis sadrži i „padre fra Michele Bogetich di Visovac“ te „padre fra Giovanni Dernisanin di Visovaz, noviter electus“ (str. 96).

Izvor: *Fontes*, 10 (Bosna).

82. **ABDULAH DRNIŠLIJA**, profesor, kadija i muftija, pjesnik i prosvjetitelj. Rođen oko 1660. godine u Drnišu ili u Sarajevu. Ovo prezime piše se još i Drnišlić koje su njegovi preci dobili po mjestu podrijetla tj. po Drnišu. Abdulah je sin Ahmed-efendije, visokoobrazovanog čovjeka, a djed mu je Rizvan-ćehaja za koga se pretpostavlja da je bio zamjenik dizdara drniške tvrđave. Zna se da je generalni providur Dolfin 1693. u Drnišu poklonio kulu Jusuf-age Drnišlića serdaru Matiji Nakiću. Iz toga se zaključuje da su nositelji prezimena Drnišlija/Drnišlića emigrirali iz Drniša za Morejskog rata, kako navodi Kosor. Abdulah Drnišlija diplomiro je na Fatihovu sveučilištu Sahn u Istanbulu. U Sarajevu je zamjenik kadije 1693. Potom je profesor na medresi u Istanbulu. Nalazimo ga kao člana komisije za utvrđivanje – tursko-austrijske granice poslije Karlovačkog mira 1699. kao i u komisiji za razgraničenje između Osmanskog Carstva i susjednih država Austrije i Mletačke Republike poslije Požarevačkog mira 1718. Ostavio je u rukopisu zbornik spisa različitoga sadržaja: pojedinačne i kolektivne molbe, žalbe, tužbe i predstavke iz Bosne od godine 1672. do 1719. Zbornik (bosanskih memorijala) predstavlja značajan izvor za povijest naroda Bosne i Hercegovine.

Izvor: A. Bejtić, *Sarajlija Abdulah Drnišlija i njegov zbornik bosanskih memorijala (1672. – 1719.)*, Akademija nauka i umjetnosti BiH, knjiga LX, Sarajevo 1977., str. 201-241.; A. Bejtić, *Iz Drnišlijina zbornika bosanskih memorijala 1672.-1719.*, Anali Gazi Husrev-begove biblioteke (dalje: GHB), knj. IV, Sarajevo 1976., str. 177-185.; O. Nakičević, *Životni put Abdulaha Drnišlije, profesora, kadije i muftije*, GHB, br. 27-28/2008., str. 233-249.

83. **Dr. sc. IVICA DUČIĆ**, dr. med., sin Mate i Marije iz Siverića. Rođen 2. 2. 1967. u Šibeniku. Završio osnovnu školu u Siveriću. Prva dva razreda gimnazije pohađao u Gimnaziji „Ivan Meštrović“ u Drnišu, a treći i četvrti razred u V. Gimnaziji u Zagrebu koju završava odličnim uspjehom. Diplomirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu, a prije diplomiranja objavio je dva znanstvena rada nakon što je ljetne praznike provodio u Baselu (Švicarska). Nakon laboratorija Hoffman-La Roche u Švicarskoj, Dučić odlazi na Sveučilište Ge-

orgetown u Washingtonu na postdiplomski studij, odnosno istraživački rad. Doktorirao 1994. godine iz neuroznanosti. Potom dvije i pol godine vodi laboratorij za kardio-vaskularnu elektrofiziologiju na istom Sveučilištu, na kojemu ujedno specijalizira plastičnu kirurgiju. Specijalizaciju završava 2002. godine. Odlazi u Baltimore kao subspecijalizant kirurgije perifernih živaca. Ponovo se vraća na Sveučilište Georgetown kao asistent i direktor Instituta za kirurgiju perifernih živaca. Godine 2006. postaje docent, a 2010. redoviti profesor plastične kirurgije i neurokirurgije. Godine 2011. biran je za predsjednika Američkog društva za periferne živce .

Od 1. 5. 2014. napušta Sveučilište i otvara vlastiti Institut za periferne živce i plastičnu kirurgiju u državi Virginija (SAD). Objavio je više od 100 radova i dao brojne intervjuje različitim medijima.

Izvor: list „Siverić“ br. 2(27), 2014., str. 8-9.

84. Prof. dr. ANDRIJA DUJIĆ, politolog (Suknovci, Oklaj, Drniš, 15.9.1928.). Završio učiteljsku školu u Šibeniku 1947., a Višu pedagošku školu u Splitu 1956. Radio kratko vrijeme kao učitelj u Ljubotiću (Promina). Diplomirao na Filozofskom fakultetu u Skoplju 1959. Doktorirao tezom „O Lenjinovoj koncepciji partije i njezinu utjecaju na sovjetski politički sistem“ na Pravnom fakultetu u Splitu 1966. Na VI. osnovnoj školi u Splitu radio od 1956. do 1959. Potom do kraja 1961. direktor Radničkog sveučilišta „Đuro Salaj“ u Splitu. Godine 1962. prelazi na Pravni fakultet u Splitu gdje predaje nastavni predmet Suvremena država odnosno Teorija države i usporedni politički sistemi. Izabran za docenta 1964., za izvanrednog profesora 1969., a za redovitog profesora 1981. godine. Boravio na usavršavanju u Institutu države i prava u Moskvi godine 1966. Radove objavljivao u časopisima i zbornicima: *Zbornik radova Pravnog fakulteta u Splitu, Mogućnosti, Naše teme, Međunarodni radnički pokret, Vidik, Pogledi, Zbornik Instituta za historiju radničkog pokreta Dalmacije, Naša zakonitost, Klasno i nacionalno u suvremenom socijalizmu* i drugdje. Dobitnik Nagrade Grada Splita za znanost 1970. Bio dekan Pravnog fakulteta u Splitu. Objavio knjige: *Teorija države i uporedni politički sistemi* (skripta 1966. i 1983.); *Lenjinova koncepcija partije i njen utjecaj na stvaranje sovjetskog političkog sistema* (1967.); *Oktobar i dileme* (1969.) Bio član CK SKH (1969.-1972.) i predsjednik Komisije za ideološko politički rad. Nakon pada „masovnog pokreta/hrvatskog proljeća“ najprije razriješen dužnosti predsjednika spomenute Komisije, a kasnije podnio ostavku na članstvo CK SKH 1972. godine. Potom isključen iz SKH.

Izvor: *HBL*, 3.;

Ćuković Čedo, *Bibliografija radova nastavnika i suradnika Pravnog fakulteta u Splitu*, Split 1974., str. 39-46.

85. **SLAVKO DUJIĆ**, akademski slikar. Rođen 5. 1. 1959. u Kninu. Rodom iz Promine (Drniš). Studij povijesti i zemljopisa završio na Pedagoškoj akademiji u Banjaluci (BiH), potom diplomirao na Likovnoj akademiji u Hasseltu (Belgija). Član je profesionalnih umjetnika Belgije i Nizozemske te član udruge za promociju novih umjetnika u Europi – Euro-Talents. Živi i radi i u Hrvatskoj i u Nizozemskoj. Njegovo slikarstvo pretežito je apstraktno. Sudjelovao na 6. Bijenalu u Firenci (Italija), 2007. godine. Od godine 2003. sudjeluje redovito na izložbama slikarstva u Belgiji, Nizozemskoj, Francuskoj, Italiji, Njemačkoj, SAD i drugdje.

Izvor: *Exto*

86. **Prof. dr. ŽELJKO DUJIĆ**, dr. med., red. prof. Rođen 29. 9. 1959. u Splitu. Otac Andrija (prof. na Pravnom fakultetu) iz Suknovaca (Promina, Drniš). Osnovnu i srednju školu završio u Splitu. Željko Dujić je diplomirao medicinu na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1983. Doktorirao na Medical College of Wisconsin, Milwaukee, SAD, u rujnu 1986. Redoviti profesor fiziologije u trajnom zvanju od siječnja 2005. Bio prorektor Sveučilišta u Splitu u mandatu od 2000. Odlikovan i nagrađivan.

Izvor: *Universitas* (81/2016.) i web stranice MF

87. **VJEKOSLAV DUANČIĆ**, anatom, embriolog i histolog. Rođen u Oklaju (Promina, Drniš) 10. 3. 1906. – Zagreb 20. 11. 1976. Njegovi biografi navode da je volio isticati i ponositi se svojim porijeklom iz Promine, odnosno Dalmatinske zagore. Osnovnu školu završio u Oklaju, a gimnaziju pohađao u Šibeniku i Zagrebu. Studij medicine završio na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1930. Po završetku studija je asistent u Anatomskom institutu istoga fakulteta. Završio specijalizaciju iz ftizeologije 1937. Bio honorarni nastavnik plastične anatomije na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu od 1939.-1941. Od 1942. docent u kojoj godini se usavršava iz embriologije u Beču. On je prvi predstojnik Zavoda za histologiju i embriologiju koji je osnovan 1943. na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Po završetku 2. svjetskog rata kraće vrijeme radi u Vojnoj bolnici u Zagrebu. Već krajem 1945. ponovo je na čelu Zavoda za histologiju i embriologiju. Izabran za izvanrednog profesora 1947., a za redovitog 1965. na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Sve do umirovljenja 1972. godine predavao je, pored na Medicinskom, i na Stomatološkom fakultetu. U literaturi se navodi kako je dao kauzalno tumačenje praktički važnih prirođenih anomalija ljudskog organizma i da je proučavao građu srčanog skeleta i srčanih zalisaka itd. Objavljivao je radove na hrvatskom i njemačkom. Uredio je zbirke različitih nastavnih pomagala i preparata te unaprijedio nastavu histologije i embriologije. Napisao je skripta iz anatomije za stomatologe (1946.) te iz histologije (1947.) i embriologije (1948.). Objavio je prve sve-

učilišne udžbenike iz tih predmeta kod nas: Histologija i mikroskopska anatomija čovjeka, 1951. (11 izdanja do 1990.) pod naslovom *Osnove histologije čovjeka* i *Osnove embriologije čovjeka*, 1957. (11 izdanja do 1988.).

Izvor: *Hrvatska enciklopedija* – online

88. **ANDREJANA DVORNIĆ**, rođ. Klačnić. Roditelji iz Biočića (Drniš). Rođena u Kninu. Završila Ekonomski fakultet u Beogradu. Živi i radi kao profesorica u Beogradu. Objavljivala poeziju za vrijeme studija kao npr. u zborniku *U ime svetlosti*, zajedno s drugim članovima književnog kluba „Nikola Tesla“ u Beogradu (1995.). Objavila romane *Boje kaleidoskopa*, Novi Sad (2012.) te *Ljudi od vode*, Novi Sad (2014.). U prvom romanu spominju se Biočić, Siverić, Drniš i drugi toponimi jer je roman djelomice autobiografskog karaktera. A u drugom romanu riječ je o jezeru Peruča na Cetini i potopljenim okolnim selima.

Izvori: S. Grubač, *Život Cetinjana*, Prosvjeta, br. 137, juni 2017., str. 67-68.;

J. M. Nedić, Promocija Ljudi od vode u: *Mirovna grupa Oaza*, Beli Manastir (3. 10. 2015.).

DŽ

89. **Dr. sc. MARKO DŽAPO**, dipl. ing. geodezije, izvanredni profesor. Rođen 21. 11. 1946. u Oklaju, Promina, Drniš. Doktorirao područje znanosti: tehničke znanosti, polje geodezije na Geodetskom fakultetu u Zagrebu na kojem radi od 1979. Objavio je više od 80 radova.

90. **Prof. dr. sc. BORIS DŽELALIJA**, dr. med. Rođen 1955. (Ključ, Miljevci), Drniš. Sin Paške zvanog Pajan iz Ključa. Osnovnu školu završio u Drinovcima (Drniš), a gimnaziju u Drnišu. Diplomirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1979. Magistrirao medicinske znanosti 1990. u Rijeci, a doktorirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1994. Za docenta izabran 1999., a 2005. za izv. prof. na Medicinskom fakultetu u Splitu. Izabran u znanstveno zvanje naslovnog redovnog profesora – trajno 2016. u području biomedicine i zdravstva, polje kliničke medicinske znanosti, grana infektologija. Zaposlen u Općoj bolnici u Zadru (infektolog), a predaje na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Splitu od 1997. Objavio više od 60 radova. Nagrađivan i odlikovan. Branitelj i pričuvni pukovnik HV.

(*Universitas*, str. 23, God. VIII., br. 81, od 25. srpnja 2016.). U knjižici B. Dželalija: „*Miljevačko zdravstvo*“, str. 67-68.

91. **Prof. dr. sc. MILE DŽELALIJA**, fizičar, rođen je 1964. godine u Unešiću. Osnovnu školu pohađao i završio u Unešiću 1978. godine (1.-8. razreda osnovne škole). Srednju školu završio je 1982. godine u Splitu, Matematičko-informatič-

ki školski centar (danas nasljednica III. gimnazija, Split). Diplomirao je fiziku i matematiku na Fakultetu prirodoslovno-matematičkih znanosti i odgojnih područja Sveučilišta u Splitu 1987. godine (danas Prirodoslovo-matematički fakultet Sveučilišta u Splitu). Magistrirao je na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu *Nuklearnu fiziku i fiziku elementarnih čestica* 1991. godine. Od 1988. godine radi na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Splitu, Odjel za fiziku, potom dvije godine na Sveučilištu u Zadru, pa opet na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Splitu sve do danas. Na osnovi eksperimentalnih istraživanja u Njemačkoj (GSI Hellmholzzentrum fuer Schwerionenforschung, Darmstadt) od 1991. do 1995. godine, doktorirao je Nuklearnu fiziku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1995. godine. Disertaciju: „Entropija u reakcijama $Au + Au$ pri relativističkim energijama“ izradio je pod vodstvom prof. dr. sc. Nikole Cindra. Biran je za docenta fizike 1997. godine, za izvanrednog profesora 2000. godine, za redovitog profesora 2004. godine, te za redovitog profesora u trajnom zvanju 2008. godine – polje Fizika, grana Opća fizika i Primijenjena fizika. Od 1997. do 2000. godine pročelnik je Zavoda za fiziku Fakulteta prirodoslovno-matematičkih znanosti u Splitu; od 2001. do 2005. godine prodekan za znanost na istom fakultetu. Hrvatski sabor imenovao ga je za predsjednika Upravnog vijeća Agencije za znanost i visoko obrazovanje (AZVO) 7. studenoga 2012. godine za drugi mandat. U prvom mandatu imanovan je 26. listopada 2006. godine. Obnašao je i mnoge druge dužnosti u sustavu znanosti i obrazovanja u Hrvatskoj u EU, kao što je: predsjednik Upravnog odbora UKF fonda za istraživanje (Unity through Knowledge Fund, Svjetska banka), predsjednik Nacionalnog vijeća za priznavanje inozemnih visokoškolskih kvalifikacija, voditelj razvoja Hrvatskoga kvalifikacijskog okvira, član Savjetodavne grupe Europske komisije za Europski kvalifikacijski okvir, član korespondenata Vijeća Europe za Bolonjski proces, i drugo. Sudjeluje i vodi mnoge međunarodne projekte. Danas je redoviti profesor u trajnom zvanju na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Ključna usavršavanja i projekti: CERN-Ženeva, Švicarska (2 godine); GSI-Darmstadt, Njemačka (6 godina); sveučilišta u Saarlandu (Njemačka), Paderbornu (Njemačka) i Alicanteu (Španjolska). Objavio više od 300 znanstvenih radova, od čega gotovo svi u prestižnim časopisima koje registrira Current Contents. SCI citiranost više od 30.000 citata. Voditelj više od 30 domaćih i međunarodnih znanstvenih i stručnih projekata. Prezentirao na više od 100 znanstvenih i stručnih skupova diljem svijeta (SAD, Njemačka, Japan, UK, Francuska, Hong Kong, Finska, Italija, Poljska, Brazil, Turska, Bahrein, Saudijska Arabija, Kenija, itd.), te je član nekoliko organizacijskih odbora. Na doktorskim studijima Sveučilišta u Splitu predaje predmete Biomehanika te Poduzetništvo i transfer tehnologije.

D

92. **PETAR ĐOMLIJA**, nogometni trener. Podrijetlom iz Promine.

E

93. **Dr. sc. ROBERTO ERCEGOVAC**, ekonomist. Rođen 14. 5. 1972. u Drnišu. Otac Krsto iz Žitnića, Drniš. Osnovnu školu završio u Drnišu, a srednju u Splitu. Diplomirao na Ekonomskom fakultetu u Splitu 1995. godine. Doktorska mu je disertacija: „Politika kamatnih stopa u bankama u kontekstu rizika“. Doktorirao na Ekonomskom fakultetu u Splitu 2008. Izvanredni profesor, vanjski suradnik na Ekonomskom fakultetu u Splitu od 2000. g., na Katedri za financije. Izvodi nastavu iz predmeta: na Stručnom studiju Poslovni projekt Bankarstvo i osiguranje, a na Diplomskom studiju Istraživački rad, Teorija financijskog posredovanja, Istraživački rad II i Bankovni management. Naslovni asistent (2003.), viši predavač (2009.), docent (2010.), u naslovno zvanje izv. profesor biran 2014. godine. Objavio više radova u časopisima i zbornicima.

F

94. **STANKO FABRIS** (Split, 7. 3. 1909. – Zagreb, 30. 12. 1997.), arhitekt. Projektirao školu u Gradcu (Petrovo polje) 1959. i u Drnišu (1962.). Više o njemu vidjeti u:
Izvor: *HBL*, 4, str. 118-119.

95. **IVAN FELICINOVIĆ** (Zadar, 9. 7. 1775. – Drniš, 14. 9. 1842.), financijski stručnjak svoga doba. Radio u državnoj službi za vrijeme mletačke vlasti, zatim za francuske i naposljetku za vrijeme austrijske vlasti. Bio je tumač, član Odbora za upravljanje općinom, zaposlenik vojničke bolnice, prvi savjetnik, a kasnije načelnik računovodstvene uprave u Dalmaciji (počevši od 1819.). Reformirao je pokrajinsko knjigovodstvo. Zaslužio je plemićki naslov „od Treusterna“ za svoje pedesetogodišnje službovanje (1838.).

Izvor: *HBL*, 4, str. 155.; L. Čoralić, Obitelj Fenzi... (17. st. – početak 20. st.), *Povijesni prilozi*, 30/41. (2011.), str. 203-231.

96. **EMANUEL FENZI**, (Drniš, 1861. – Šibenik, 16. 3. 1906.), ekonomski pisac i političar. Izgleda da je posljednji potomak svoje obitelji. Bio je pristaša u političkom životu „radikalnog krila autonomaša“ (*HBL*). Obnašao je više dužnosti u Šibeniku, a kao predstavnik Drniša, bio je dopisni član Trgovačko-obrtničke komore u Zadru (1897.). Pisao je o raznim gospodarskim temama,

a i sam je posjedovao prilično obradivo zemljište u Drnišu. Sahranjen je na drniškom groblju sv. Ivana u Badnju. Po obitelji Fenzi koja se u Drnišu i okolici izgovara Fenči, prozvan je cijeli jedan predio, danas gradski kvart sa šest-sedam peterokatnica – Fenčevina

Izvor: *HBL*, 4, str. 164.; *Livaković*, str. 162.

97. **URBAN FENZI**, (Šibenik, 15. 1. 1651. – 1703.), časnik. Otac Julije (Talijan) i majka (Hrvatica) Laura rođ. Semonić-Laudonić. Njegovi preci su još u 14. stoljeću odselili iz Firence i doselili na područje Mletačke Republike. Jedan ogranak te obitelji nastanio se u Šibeniku. Prema *HBL*, njegove su jedinice držale ceste prema Kninu, Sinju, Vrlici i Drnišu i uspješno se suprotstavljale Osmanlijama. Istakao se u borbi za Drniš (protiv Osmanlija). Više o njemu vidjeti u:

Izvor: *HBL*, 4, str. 163-164. (gdje je autorica odrednice Fenzi, Lovorka Čoralić, koja je inače proučavala obitelj Fenzi i o svojim istraživanjima objavila radove); L. Čoralić, *Obitelj Fenzi...*

98. **KAŽIMIR FORLANI**, biskup i doktor teologije. (Drniš, 2. 3. 1834. – Lastva, Boka kotorska, 3. 8. 1887.). Nakon što je završio bogosloviju u Beču, doktorirao je iz teologije na Bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Beču (1859.). Zaređen za svećenika također u Beču (1857. Predavao na studiju bogoslovije u Zadru *Stari zavjet* a potom crkvenu povijest i crkveno pravo (1860. – 1872.). Supokretač je novina *La Dalmazia cattolica* i njihov suurednik (1872.). Papa ga je imenovao naslovnim biskupom komanskim (1872.). Službeno je obišao – kao papinski vizitator – franjevačke župe i samostane u Bosni i Hercegovini (1878. i 1879.). Potom odlazi u Beč i Rim izvjestiti cara i Vatikan o svojim zapažanjima. Za vrijeme boravka u Rimu imenovan je za redovitoga biskupa kotorskoga (1879.).

Izvor: *HBL*, 4

99. **RADOJKA FRANZOTTI**, atletičarka. Potomak obitelji Josipa Franzottija koji je rođen 1881. u Trstu, ali je bio šef pogona HE Miljacka od 1908. do 1947. Bio je oženjen Terezom Aralica iz Puljana, a umro potkraj travnja 1949. u Puljanima, Promina (sahranjen kod sv. Martina u Mratovu). Prema tome, njen otac je rođen u Promini i sin navedenog Josipa. Radojka je rođena u Zadru 20. 8. 1952. Osnovnu i srednju trgovačku školu završila u Zadru. Nastupala za ASK Zadar, osim nepunu godinu dana za Crvenu zvezdu u Beogradu. Seniorska je prvakinja bivše Jugoslavije u skoku u dalj 1969., 1970. i 1971. U 6. mjesecu 1973. u Furthu skočila je 6,55 m i time postigla najbolji rezultat te godine u svijetu. Osvaja državno prvenstvo 1972. u štafeti 4 x 100. Na Balkanskim igrama 1971. u Zagrebu bila je pobjednica, a sa štafetom dobitnica je brončane medalje. I na Omladinskim Olimpijskim igrama u Berlinu 1968. osvojila je brončanu medalju sa štafetom 4 x 100 m. Sudjelovala je na Olim-

pijskim igrama u Munchenu 1972. i u Montrealu 1976. Dobitnica je Nagrade grada Zadra za 1971. godinu.

Izvor: „Zadarski list“ 4. 6. 2012.

100. **IVAN VL. FRANKOPAN**, (prije 1410. – potkraj 1436.?), velikaš, hrvatski ban 1434.-1436. Knez Ivaniš Nelipčić koji je posjedovao – uz ostalo (Sinj, Knin...) – Kamičak na Krki; Ključ na Čikoli i Nečven u Promini, posinio je Ivana Frankopana 1411. Ivan se vjenčao s Katarinom, kćeri Ivaniša 1416. godine.

G

101. **JOVAN GAGRICA**, urednik u časopisu i na TV. Rođen u Kadinoj Glavici, Drniš, kao jedanaesto dijete po redu i prvi i jedini sin u svojih roditelja. Osnovnu školu završio u Kanjanima i Siveriću. Gimnaziju završio u Drnišu. Diplomirao na Fakultetu političkih nauka u Beogradu. Radio i živi u Novom Sadu (Vojvodina). Bio urednik u časopisu „Savremenost“ (Novi Sad) i urednik na TV Novi Sad odnosno TV Vojvodine. Glavni i odgovorni urednik RT Vojvodina.

101. **JOVO GALIĆ**, (Kričke, Drniš, 21. 1. 1933. – Zagreb, 4. 10. 2006.). Osnovnu školu završio u Drnišu, ekonomsku u Makarskoj i diplomirao na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. Potkraj 50-tih bio načelnik Sekretarijata za financije općine Drniš, potom radio u „Dalmacija plastici“ Drniš. Republički sekretar za financije, odnosno član Izvršnog vijeća (Vlade) SR Hrvatske (1980.-1986.), guverner Narodne banke Hrvatske (1986.-1990). Sabor RH na sjednici Društveno-političkog vijeća 24. 8. 1990. donio je odluku o razrješenju guvernera Narodne banke Hrvatske – Jove Galića. Umro u Zagrebu. Odlikovan je ordenima Rada i Zasluga za narod.

Izvor: *Narodne novine br. 34/1990.*

102. **MILJENKO GALIĆ**, pjesnik, rođ. u Drnišu 1951. godine. Osnovnu školu i gimnaziju završio u Drnišu. Studirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. U zrelim godinama studira Kršćansku duhovnost na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Radio u Općinskom sudu u Drnišu. Pjesnik i kantautor. Objavio tri zbirke poezije i zastupljen je u tri antologije. U njegovoj poeziji prevladavaju kršćanski i mistični motivi. Knjigu *Krilo noći*, Zagreb: KS, objavio 2016. godine, a koju je grafički ilustrirao slikar Josip Botteri. Miljenko Galić i Josip Botteri zajednički su objavili nekoliko knjiga: *Wojtyline obale* (2003.); *O 1700.-oj obljetnici mučeništva Sv. Dujma*, (2004.), Matica hrvatska Split i Grad Drniš; *U napasti nečovječna koda: pjesničko-grafička mapa posvećena Sidi Košutić*, (2008.), Matica hrvatska Split i Radoboj; *Meštovičev zdenac: pjesničko-grafička mapa* (2013.). Piše poeziju i dalje i živi u Drnišu.

103. **MIRKO GALIĆ**, novinar, urednik i diplomat. Rođen 23. 1. 1945. u selu Piramatovci kod Skradina, ali je njegov otac porijeklom iz Bogatića miljevačkih kod Drniša. Završio gimnaziju u Krku 1964. Diplomirao na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu 1969. Još kao student surađuje u dnevniku *Vjesnik* i pohađa novinarsku školu Vjesnika. Zapošljava se 1968. godine u gradskoj, a potom u unutrašnjopolitičkoj rubrici Vjesnika, gdje je pratio rad Saveza omladine, Saveza studenata i Saveza komunista. U drugoj polovini 1977. radi u tjedniku *Vjesnik u srijedu*, odakle se vraća u Vjesnik kao unutrašnjopolitički komentator. Godine 1980. do 1984. stalni je dopisnik Vjesnikovih izdanja iz Pariza. Vraća se u Zagreb u jesen 1984. i u tjedniku *Danas* je prvo komentator, zatim zamjenik glavnog urednika i naposljetku glavni i odgovorni urednik od 1985. do 1988. Ponovno je dopisnik Vjesnika, HRT i Večernjeg lista iz Pariza. Bio je i predavač novinarstva na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu. Objavio je knjigu *Politika u emigraciji* (Zagreb 1990.) u kojoj se nalaze razgovori s političkim emigrantima. Objavio je i knjigu *Zrcalo nad Hrvatskom: pariski razgovori 1992.-1993.*, (Split 1994). Veleposlanik Republike Hrvatske u Francuskoj od travnja 2007. te pri UNESCO-u i Monacu. Od 1. 1. 2013. savjetnik I. Todorića u „Agrokoru“. Dobitnik Nagrade DNH (1988.) i Nagrade „Otokar Keršovani“ za životno djelo koja mu je dodijeljena 1994. *Danas*, kao umirovljenik, živi u Zagrebu i surađuje svojim priložima u dnevnom tisku.
- Izvor: *Livaković*, str. 183-184.; HBL br. 4; Leksikon novinarstva, str. 216

104. **Dr. sc. MARC GJIDARA (MARKO ĐIDARA)**, red. prof., pravnik i politolog. Rođen u mjestu Mericourt nedaleko Arrasa, 13. 5. 1939. Sin Petra iz Velušića (Drniš), doseljenika u Francusku. Prema usmenoj predaji u Velušiću, njegov otac s braćom i svojim ocem otvorio je trgovinu u Drnišu. Za tu investiciju poprilično su se zadužili. Međutim, taj poduhvat nije uspio, a dugove je trebalo vratiti. Na prijedlog oca, jedan od braće trebao je otići u inozemstvo i ostvariti zaradu kojom bi se vratio dug, a potom se vratiti kući odnosno u domovinu. Tako je Petar Đidara otišao u Francusku i tamo radio u rudniku. Ali se nije vratio, te profesor Marko Đidara tako je rođen i školovao se, te radio u Francuskoj.
- Marko Đidara maturirao je gimnaziju u Arrasu (1958.), diplomirao pravo i političke znanosti u Lilleu (1962.). Doktorirao disertacijom *La fonction administrative contentieuse (Sustav rješavanja upravnih sporova u Francuskoj)* na Sveučilištu Paris II (1970.). Radio kao istraživač (1965.-1967.) u Parizu, a na Sveučilištu Paris II postaje asistent 1967. Redoviti profesor postaje 1990. na Sveučilištu u Orleansu, a na Sveučilištu Paris II 1995., gdje je dekan Odjela toga Sveučilišta u Melunu. U fokusu njegovog znanstvenoga interesa jest javno pravo, iz čega je i bio redoviti profesor. Iz te discipline objavio je više znanstvenih i stručnih radova u francuskim i inozemnim časopisima i zborni-

cima. Suradivao je s pravnim fakultetima u Zagrebu i Splitu. Na temelju Ustava SFRJ iz 1974. i mišljenja Arbitražne komisije Međunarodne konferencije o bivšoj Jugoslaviji (Badinterova komisija) nastojao je dokazivati pravo naroda na samoopredjeljenje, što je uključivalo i priznanje republičkih granica Hrvatske kao vanjskih državnih granica. Đidara je predavao međunarodno i europsko pravo na Višoj državnoj školi za policijske časnike u Montereau i na Školi za časnike državne žandarmerije u Melunu (1987.-2009.). Godine 2007. je umirovljen i potom dobiva počasno zvanje professor emeritus. Sveučilište u Splitu dodijelilo mu je počasni doktorat (2009./2010.). U suautorstvu s D. M. Grmekom i N. Štimcem objavio knjigu *Etničko čišćenje – povijesni dokumenti o jednoj srpskoj ideologiji*, na francuskom i hrvatskom. Odlikovan je s više francuskih odlikovanja i nosilac je odlikovanja Republike Hrvatske – Reda Danice Hrvatske s likom Marka Marulića.

Izvor: *HBL* 4, str. 699.

105. **GORDANA GOJČETA**, spikerica Hrvatskog radija. Podrijetlom iz Promine.

106. **MATE GORETA – MATEKA**, Kadina Glavica, Drniš (11. 1. 1876.-15. 12. 1949.), predsjednik HSS za kotar Drniš i Knin, poslanik u Skupštini Kraljevine Jugoslavije.

Napomena: Treba ispraviti podatak iz HBL u kojemu piše da je poslije Drugog svjetskog rata bio u kućnom pritvoru. Njegov unuk, koji nosi njegovo ime Mate (stanuje u Drnišu) u razgovoru sa mnom pred godinu-dvije kaže da to nije točno i da nije bio u nikakvom kućnom pritvoru. Njegov unuk je tada stanovao s njim. Mateka je biran za poslanika 1923., 1925., 1927., 1935, i 1938. Za vrijeme rata odazvao se pozivu Pavelića i ušao u Sabor NDH (1952.).

Više o njemu u: *HBL*, 5, str. 52.

107. **FRANO GOTOVAC** (Split, 3.8.1928. – Split 1991.). Arhitekt. Gotovci su porijeklom iz Vinova Gornjeg (Unešić, Drniš). Projektirao je poznate stambene zgrade u Splitu popularno nazvane Kineski zid i Krstarica.

Izvor: *HBL*, 5, str. 81.

108. **JAKOV GOTOVAC** (Split, 11.10. 1895. – Zagreb, 16.10. 1982.). Skladatelj i dirigent. Njegov otac Petar došao je iz Vinova Gornjeg (Unešić, Drniš) u Split gdje je djelovao kao trgovac. Jakov je završio klasičnu gimnaziju u Splitu 1913. Paralelno je, počev od 14. godine, učio glazbu (violončelo), harmoniju kao i instrumentaciju i dirigiranje. Potom upisuje Pravni fakultet u Zagrebu, kojeg napušta po izbijanju Prvog svjetskog rata i vraća se u rodni Split. Krajem rata suraduje sa J. Hatzeom kod kojega uči kompoziciju, upoznaje opere itd. (Pobliže u *HBL* br. 5). Početkom 20. godina XX. stoljeća boravi u Beču te pohađa muzičku akademiju gdje sluša predavanja poznatog sklada-

telja Josepha Marxa. Po povratku iz Beča odlazi u Šibenik gdje djeluje kao voditelj glazbene sekcije Sokolskog društva koju sekciju Gotovac reformira u Filharmonijsko društvo. Sljedeće godine je dirigent Zagrebačke filharmonije. Preseljava u Zagreb gdje ostaje do kraja svoga života. Anagažiran je u HNK do umirovljenja 1958. godine gdje je bio ravnatelj scenske glazbe, dirigent te direktor Opere. U Zagrebu je ujedno zborovođa nekih pjevačkih društava. Posvećuje se skladanju. Scenska glazba za *Dubravku* izvedena mu je 1928., opera *Morana* 1930. (u Brnu), a opera *Ero s onoga svijeta* 1935. (u HNK u Zagrebu). To je do danas njegova najpopularnija opera. Riječ je o komičnoj operi koju je Gotovac skladao prema libretu Milana Begovića, stvorenom prema narodnoj priči. Nastojao je uglazbiti i neke povijesne teme kao u muzičkoj drami Mila Gojsalića 1951. i operi Petar Svačić 1969. Objavljivao je i napisao u novinama i časopisima. Kroz više od pola stoljeća stvaralaštva, Gotovac je njegovao stil kojeg je izgradio u prva dva desetljeća svoga djelovanja, te je stvorio djela vrhunskog dosega u hrvatskoj glazbi. Vidjeti više u:

Izvor: *HBL* 5 (gdje je sadržana njegova bibliografija kao i literatura o njemu)

109. **TOM GOTOVAC** (Sombor 9. 2. 1937. – Zagreb 25. 6. 2010.), konceptualni umjetnik i filmski redatelj. Porijeklom iz Vinova Gornjeg (Unešić, Drniš) gdje mu je rođen otac. U Zagrebu živi od 1941. do 1967., te opet od 1977. do smrti. U Zagrebu završio osnovnu školu i gimnaziju i godinu dana studija arhitekture. Desetak godina radio je kao službenik. Godine 1967. upisuje filmsku režiju na Akademiji za pozorište, film, radio i televiziju u Beogradu, a diplomirao je 1976. Tom Gotovac prvi je film snimio 1962., zatim film *Prije podne jednog fauna* 1963. itd. Neko vrijeme bavio se i glumom. Sudjelovao je i na smotrama eksperimentalnog filma u svijetu. Samostalno je izlagao u Zagrebu od 1979. u više navrata do 1994., te u Beogradu 1976. Sudjelovao je na mnogim skupnim izložbama u svijetu. Glumio je u više filmova kao npr. u filmu L. Zafranovića *Poslije podne*, Tadićevu *Ritam zločina*, Stojanovićevu *Plastični Isus* (ovaj je film bio zabranjen). Tom Gotovac se istakao nekonvencionalnim ponašanjem pokazivanja gologa tijela i raznim performansima. Nekoliko godina prije smrti promijenio je ime u Antonio G. Lauer (djevojačko prezime majke). Godine 2007. dobio je nagradu Hrvatskog društva likovnih umjetnika. Godine 2017. objavljena je knjiga (povodom retrospektivne izložbe Gotovca): *Tomislav Gotovac - Anticipator kriza* na kojoj su surađivali povjesničari umjetnosti, kustosi, umjetnici i kritičari. Izdavač Muzej moderne i suvremene umjetnosti i agencija „Rijeka 2020“.

Izvor: *Filmski leksikon; HBL*, 5.

110. **VLADIMIR VLADO GOTOVAC** (Imotski, 18. 9.1930. – Rim, 7. 12. 2000.), književnik, publicist i političar. Njegov je otac iz Vinova Gornjeg (Unešić, Drniš), bio u službi u Imotskom i u Hercegovini. Gotovac je ma-

turirao klasičnu gimnaziju 1951. te diplomirao filozofiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1963. Od 1955. do 1972. radi kao novinar i urednik u kulturnom i dramskom programu na RTV Zagreb. Bio je urednik časopisa *Međutim* (1953.), *Razloga* (1969.) a u drugoj polovini 1971. glavni je urednik *Hrvatskog tjednika*. Ove posljednje novine, čiji je izdavač bila Matica hrvatska (MH), ocijenjene su kao one koje su najviše zastupale „masovni pokret/ hrvatsko proljeće“. Stoga je početkom 1972. Gotovac uhićen, a potom sudski osuđen na četiri godine strogog zatvora plus na tri godine gubitka građanskih prava. Zatvor je izdržao u Staroj Gradiški. Budući da je razgovarao sa stranim novinarima 1977. (a imao je zabranu istupanja), ponovo je osuđen 1981. na dvije godine zatvora (koje je proveo u Lepoglavi) i još četiri godine gubitka građanskih prava. U javnosti nastupa potkraj 80-tih godina, dok se zapošljava 1990. Izabran je za predsjednika MH, na njenoj obnovljenoj skupštini (jer je 70-tih godina bila raspuštena) 1990., što ostaje do 1996. godine. Gotovac je jedan od utemeljitelja Hrvatske socijalno-liberalne stranke (HSLS) na čijem je Saboru izabran za potpredsjednika 1989. Potom za predsjednika Velikog vijeća 1990.-1992., te naposljetku za predsjednika Stranke 1996.-1997. Izlazi iz HSLS i godine 1997. osniva novu Liberalnu stranku (LS) čiji je predsjednik. Na parlamentarnim izborima 1992., 1995. i 2000. biran za zastupnika u Hrvatskom saboru. Skupina oporbenih stranaka kandidirala ga za predsjednika Republike na izborima 1997. godine, ali nije izabran, a za izborne kampanje grubo je fizički napadnut na mitingu u Puli.

U književnosti se javlja 1952. pjesmama u časopisu *Tribina*, zatim u časopisima i novinama objavljuje eseje, kritike, priče, radio drame i dr. „Premda naraštajno i po reformatorskom iskustvu pripada krugovašima, tipološki je to kreativni govor karakterističan za sljedeću, razlogovsku etapu, s naglašenim priklonom filozofičnosti i zaokupljenosti oblicima egzistencije“ (HBL). Njegova su djela: *Pjesme od uvijek* (1956.), *Jeka* (1961.), *Opasni prostor* (1961.) i *Biti opravdan* (1963.), *Osjećanje mjesta* (1964.), *Čujem oblake* (1965.), *Princip djela* (1966.), *Zastire se zemlja* (1967.), *Prepjevi po sjećanju* (1968.), *Približavanje* (1968.), *Čarobna spilja* (1969.), *Sporne sandale* (1970.), *U svakodnevnom* (1970.), *Sadržaj vjetra* (1971.), *Tri slučaja* (1981.), *Zabranjena vječnost* (1987.), *Moj slučaj* (1989., 1990.), *Crna kazaljka* (1991.), *Razgovori o slobodnoj Hrvatskoj /u suautorstvu sa Draženom Budišom/* (1991.), *Autsajderski fragmenti* (1995.), *Crna jedra* (1995.), *Čekati sjevernije* (1995.). U izdanju Nakladnog zavoda Globus, urednica Jelena Hekman priredila je njegova djela u sedam knjiga što je objavljeno 1995. Uz ta izdanja priredila je i knjigu *Poetika duše* u što je uvrstila zbirku citata iz njegova opusa. Bio je odličan govornik: poznat je njegov govor *Generali, hrvatska se ne boji* – govor pred Komandom

JNA u Zagrebu 1991. Pjesme su mu prevedene na albanski, engleski, francuski, njemački, rumunjski, talijanski i još na neke slavenske jezike. Njegove su pjesme uvrštene u mnoge antologije suvremenog hrvatskog pjesništva. Dobitnik je Nagrade Grada Zagreba 1968. i nagrade „Tin Ujević“ 1991.

Izvor: *HBL* 5.

111. **Dr. fra PETAR GRABIĆ**, provincijal Franjevačke Provincije Presvetog Otkupitelja Split, teolog (Širitovci, Drniš 28. 10. 1882. – Split 29. 3. 1963.). Njegov otac je Iviša Grabić. Franjevačku gimnaziju pohađao u Sinju (1893.-1898.). Studij filozofije završio u Rimu, a teologije u Šibeniku (1899.-1901.) i Makarskoj (1901.-1903.) i Rimu. Doktorirao u Vatikanu 1913. Zaređen za svećenika 1905. Bio profesor na Bogosloviji u Zaostrogu i Makarskoj. Od 1932. do 1937. gvardijan samostana u Zagrebu, a od 1931. – 1934. kustod Provincije. Provincijal je Franjevačke Provincije Presvetog Otkupitelja 1925.-1928.; 1928.-1931. (drugi put); 1937.-1940. (treći put); 1940.-1943. (četvrti put); 1943.-1946. (peti put); 1946.-1949. (šesti put). U srpnju 1947. osuđen na 14 godina zatvora (u procesu protiv fratara iz samostana Majke Božije Lurdske u Zagrebu zbog umiješanosti u eksploziju u tvornici Gaon). Fra Petar Grabić kaznu je djelomično izdražao u Staroj Gradiški, a zatim živi u franjevačkom samostanu u Omišu, te od 1953. godine u samostanu Gospe od Zdravlja u Splitu. Surađivao je u brojnim časopisima i listovima: *Bogoslovska smotra*, *Gospa sinjska*, *Hrvatska straža*, *Katolički list*, *Katolički tjednik*, *Luč*, *Naša misao*, *Nova revija* i dr. Osnovao i za deset godina (1922. – 1931.) uređivao časopis *Nova revija*. Radovi su mu iz filozofije, bogoslovije i povijesti.

Izvor: *Tko je tko u NDH*, Zagreb 1997., str. 135.;

Zbornik: *Mpo. Petar dr. Grabić 1882.-1963.- Split 1964.*;

J. A. Soldo, Djelovanje franjevac... *Kačić*, XVI/1984.

112. **MILOŠ GRAČANIN** (Drniš, 17. 4. 1938. – Zagreb, 13. 6. 2003.), sin Dele. Školovao se u Zagrebu. Radio u poduzeću „Rade Končar“ u Zagrebu. Bio sekretar Centralnog komiteta Saveza omladine Hrvatske do potkraj 1968. Prvi komandant Republičkog štaba omladinskih jedinica Hrvatske. (Dobrovoljne omladinske jedinice formirane su u Hrvatskoj poslije upada trupa SSSR-a i Varšavskog ugovora u Čehoslovačku, 1968. Postojali su općinski, regionalni i Republički štab. Jedinice su djelovale nekoliko godina u okviru Saveza omladine.). Poslije radio u „Auto-moto Savezu Hrvatske“ (danas HAK) i na posljetku u „Agrariacopu“. Umro u Zagrebu.

113. **PETAR GRAČANIN**, general-pukovnik, podrijetlom iz Biočića. Njegov je otac rođen u Biočiću (Drniš) odakle je, zbog posla, preselio u Srbiju gdje je Petar rođen. Sam Petar je izjavio da je kroz Petrovo polje prošao samo jednom

sa svojom partizanskom brigadom u toku NOB-a. Završio Vojnu akademiju i poslije rata bio visoki oficir JNA. Obnašao dužnost načelnika Generalštaba JNA i saveznog sekretara za unutrašnje poslove bivše SFRJ.

114. **JAKOV GRBEŠA (ŠIMETIĆ)**, rođ. 25. 7. 1947. u Unešiću, Drniš. Tu je završio i svih osam razreda osnovne škole (1962.). Srednju ekonomsku školu pohađao i završio u Drnišu (1962. – 1966.). Nakon toga zapošljava se u zanatskom poduzeću „Spinut“ u Splitu gdje sedam mjeseci radi kao fizički radnik na izgradnji autokampa u Stobreču, putujući vlakom svaki dan od Unešića do Splita i obrnuto. U veljači 1968. odlazi na služenje vojnog roka (Postojna, Ljubljana i Đakovo). Po povratku s odsluženja vojnog roka kratko radi u Brodogradilištu Split završivši pritom kurs za varioca. Potom postaje skladištar u „Dalmi“ Split, u sektoru voća i povrća u Kopilici. Upisuje studij hrvatskog jezika i jugoslaven-skih književnosti na Pedagoškoj akademiji u Splitu. Kao redoviti student nastavu pohađa do 13 sati, potom odlazi u Kopilicu da bi preuzeo popodnevnu smjenu radnika i tu radio do 21 sat. Stanovao je u Varošu. Odlazio je vikendom u Unešić da bi pomogao roditeljima oko poljoprivrednih radova. Studij je završio u roku, a u Dalmi je radio ukupno osam godina. Potom se vraća u Unešić i radi u tamošnjoj osnovnoj školi koja danas nosi ime Jakova Gotovca. Predaje hrvatski jezik sve do mirovine u koju odlazi 1. 9. 2012.godine. Do sada je objavio sljedeće knjige: *Unešić i okolica kroz tisućljeće – povijest (do 1940.)*, Unešić 1997.; *Socijalne i zdravstvene prilike u selima unešićkog kraja 15. – 20. st.* /pripremio i uredio/, Unešić 2003.; *Bogočin od poganskih vremena do procvata kršćanstva* Unešić 2004.; *Filip – Jakov Škoprc* /priredio/, Drniš 2006.; *Čari djetinjstva*; U tisku: *Oj, Zagoro, lipa li si* (monografija općine Unešić), cca 500 str.; *70 godina nogometa u Zagori* (monografija NK Zagora – Unešić). Živi u Unešiću.

115. **JORDANKA GRUBAČ**, novinarka, rođ. 1950., u Šibeniku, kći Mirka. Djetinjstvo provela u Drnišu. Osnovnu školu i gimnaziju pohađala i završila u Drnišu. Još kao učenica gimnazije bila u uredništvu i objavljivala radove u omladinskom listu *Glas mladih* (Drniš-Knin-Šibenik). Objavljivala i poeziju. Diplomirala jugoslavistiku i povijest umjetnosti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, 1975. godine. Zaposlila se odmah po završetku studija u prosincu na Radio Šibeniku, zatim u *Šibenskom listu*, potom u *Slobodnoj Dalmaciji* od 1985. Novinarka, dopisnica Slobodne Dalmacije iz Šibenika. Živi i radi u Šibeniku. Od 1985. istodobno je honorarno na HRT-u, Radio Zagrebu, te u raznim listovima u zemlji i inozemstvu. Tako je objavljivala u *Danasu* (Zagreb), *Oslobođenju* (Sarajevo), *Borbi* (Beograd), *Valu* (Ljubljana) i drugdje. Od 1988. do početka Domovinskog rata vodila i Dopisništvo TV Zagreb (HTV). I nakon umirovljenja aktivna u novinarstvu.

Izvor: *Leksikon novinarstva*, 2001., str. 253.

116. **BRANKA GRUBAČ (MILETA)**, nastavnica i pjesnikinja. Rođena u Šibeniku gdje je završila osnovnu i učiteljsku školu. Diplomirala na Pedagoškoj akademiji u Zadru. Radila kao učiteljica u Kričkama i u Osnovnoj školi u Drnišu. Za vrijeme rata 90-tih radila u školama Makarskog primorja. Objavljivala poeziju u listovima i časopisima (kao npr. u *Smibu*, *Modroj lasti*, *Kuriru* i dr.). Objavila sljedeće knjige: *Kao masline vječna*, Šibenik 2005.; *Tragovi*, Šibenik 2008.; *Iznad stvari i trenutka svijeta*, Šibenik 2011.; *Koledišće*, vlastita naklada, Šibenik 2011.; *Mačak Luiđi i druge pjesme* (pogovor Luko Paljetak), Matica hrvatska Drniš 2013.; *Nemam tolito rutu: zbirka pjesama*, Ogranak Matice hrvatske Drniš 2014. Živi u Drnišu.
117. **SLOBODAN GRUBAČ**, pjesnik, nastavnik i novinar. Rođ. 5. 3. 1941. u Barama (gdje mu je majka Kata /rođ. Đeka/ išla u posjetu ocu Pavlu, rodom iz Biočića, rudaru u to vrijeme i u tom kraju). U Barama ostaje do polaska u školu. Prvih šest razreda osnovne škole završio u Kadinoj Glavici, Petrovo polje kod Drniša, a sedmi i osmi razred u Drnišu. Učiteljsku školu završio u Šibeniku. Diplomirao na Pedagoškoj akademiji u Zadru. Radio kao učitelj i nastavnik u Kričkama i u Drnišu u Osnovnoj školi „Antun Mihanović – Petropoljski“ gdje je bio direktor od 1978. do 1990. (kada je ta škola nosila ime „Božidar Adžija“), tj. do umirovljenja. Za vrijeme Domovinskog rata, zajedno sa suprugom Brankom, kao prognanik, radio u Makarskom primorju. Suradivao u različitim listovima kao u Slobodnoj Dalmaciji, *Vjesniku* (do 1971.), *Novom listu* i drugdje. Zastupljen u antologijama poezije. Objavljivao poeziju i književne kritike u različitim časopisima i zbornicima: *Zadarska revija*, *Dubrovnik*, *Mogućnosti*, *Školski vjesnik* ... . Objavio najmanje osam zbirki poezije. Prvu zbirku pjesama (u zajednici s I. Vidović i O. Marić) *Lirske varijacije*, objavio mu je Ogranak Matice hrvatske, Šibenik 1963. Potom objavljuje zbirke poezije: *Posljednja noć mora*, „August Cesarec“ Zagreb 1968.; *Arhipelag*, Centar za kulturu Drniš (Biblioteka Lira, knj. 1.) 1973.; *Odisej*, Čakavski sabor, Split (Biblioteka suvremenih pisaca, knj. 67) 1979.; *Ulisse Ed Altre Poesie* (preveo na talijanski Giacomo Scotti), Napulj 1982.; *Vjetar svijeta*, Književni krug, Split (Biblioteka suvremenih pisaca) 1991.; *Molitva i pjesma*, „Poslovni biro“, Beograd 2009., i *Pronađene pjesme*, SKD „Prosvjeta“, Zagreb - *Mala plava biblioteka* 2015. Bavi se i književnom kritikom. Živi i piše u Drnišu.

H

118. **Dr. sc. DRAGICA HAMMER TOMIĆ**, rođ. 11. 1. 1956. u Drnišu. Osnovnu školu i gimnaziju završila u Drnišu. Diplomirala filozofiju i sociologiju na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Nakon diplomiranja predavala sociolo-

giju i filozofiju na gimnaziji. Potom radi u Ministarstvu obrane RH kao savjetnica (za poslove skrbi o stradalicima Domovinskog rata). Umirovljena 2003. Poslije aktivna kao savjetnica Međunarodne organizacije za migracije (sa sjedištem u Ženevi). Hammer je upisala poslijediplomski doktorski studij iz hrvatske kulture na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 2006. Obranila doktorsku tezu *Meštrovićeva skulptura biblijsko religiozne tematike*, 2014. Objavila knjige: *Jugoslavenstvo Ivana Meštrovića*, Zagreb 2011. te *Sveto i tragično u kiparstvu Ivana Meštrovića*, Zagreb 2015. Ova druga knjiga predstavlja prerađenu doktorsku disertaciju.

Izvor: *Prema bilješci u njenoj knjizi iz 2015.*

119. **IVO HORVAT**, pjesnik i bibliograf (Ivanić-grad 5. 6. 1903. – Zagreb 30.9.1994.) Bio profesor u Drnišu poslije 2. svj. rata. Od početka 50-tih godina prelazi u JLZ.

Izvor: *HBL*, 5, str. 633?; Leksikon hrvatskih pisaca, ŠK, 2000., str. 271.

120. **Dr. sc. ANTE HRABAR**, liječnik, (Trogir 11. 7. 1925. – Zagreb 23. 2. 2000.), bio liječnik opće medicine i voditelj Općinske zdravstvene službe u Zdravstvenoj stanici u Drnišu (1953.-1960.). Omogućio prerastanje Zdravstvene stanice u Dom zdravlja.

Izvor: *HBL*, 5, str. 685.

121. **JOVAN HRANILOVIĆ** (Kričke, Drniš, 18.12.1855. – Novi Sad, 5. 8.1924.). Njegov otac je Nikola, svećenik. Jovan Hranilović je pjesnik, kritičar i svećenik. Maturirao u grkokatoličkoj gimnaziji 1874. u Zagrebu. Teologiju studirao 1874. – 1876. u Zagrebu i 1876. – 1878. u Beču. Službovao kao grkokatolički svećenik u više parohija/župa. Zanimljivo je da predsjedava vojvođanskom skupštinom i vladom 1918./1919. U književnosti se javio baladom *Jelka i Mirko u Bunjevačkoj i šokačkoj vili* (1873.). Pisao je pjesme, pripovijetke, književne i političke rasprave i objavljivao ih u četrdesetak časopisa i dnevnih listova. Urednik *Obzora* i *Vijenca*. Najpoznatije su mu *Žumberačke elegije*. U epohi moderne nastupao je konzervativno na strani tzv. starih tradicionalista. Pored *Žumberačkih elegija* (1886.) objavio je *Pjesme svakidanke* (1890.), *Izabrane pjesme* (1893.), *Izbor iz Žumberačkih elegija i ostalih pjesama* (1934. i 1986.), *Pisma Jovana Hranilovića Petru Markoviću* (1952.)

Izvori: *Jug. književni leksikon*, Novi Sad, 1971., str. 153.

HBL, 5, str. 52; *Leksikon...* 2000., str. 283-284.

122. **NIKOLA (VLADIMIR) HRANILOVIĆ**, (Sošice, 29. 9. 1822. – Sošice, 23. 6. 1864.). Pohađao gimnaziju u Zagrebu (1835.-1841.). Studirao na Filozofskom fakultetu 1841.-1843.) i Bogoslovskom fakultetu u Zagrebu gdje je diplomirao 1847. Zaređen za svećenika 1849. kada je imenovan za župnika grkokatoličke parohije u Vrlici. Od 1851. do 1858. župnik/paroh u Kričkama

kod Drniša, te bio grkokatolički vikar za Dalmaciju. Od 1851. prelazi u Osijek (gdje je biskupski vikar od 1858.), a od 1861. u rodne Sošice gdje je bio župnik/paroh. Bio je pristaša narodnog preporoda i zalagao se za sjedinjenje Dalmacije s ostalom Hrvatskom te da hrvatski jezik bude službeni u Dalmaciji (gdje je službeni bio talijanski jezik). U zborniku *Slava ljepote* (1843.) objavio je prve pjesme, a surađivao je u *Danici*, *Zori dalmatinskoj*, *Bačkoj vili*, *Pozoru* i drugdje. Prevodio je poeziju sa slovačkog. Potpisivao se i s imenom Vladimir, a koristio je i tri-četiri pseudonima. Osnovao je Ilirsko društvo u grkokatoličkom sjemeništu u Zagrebu čiji je bio potpredsjednik pa predsjednik. Dio njegovih radova, a naročito domoljubnih pjesama nalazi se u zapisnicima toga društva. Kasnije su objavljene u časopisu *Arhivski vjesnik* (13/1970.).

Izvor: *HBL*, 5.

I

123. **IVAN IVIĆ**, borac i dužnosnik, sin Mate, rođen 1926. u Vinovu Gornjem (Unešić, Drniš). Za NOP radi od kraja 1941. godine. Bio je član Saveza mlade generacije (SMG). Od sredine rujna 1942. dolazi u Drugi crnogorski bataljon Prve proleterske brigade na Tičevu. Borio se u Bosni, Crnoj Gori, potom prošao 4. i 5. neprijateljsku ofenzivu (Neretva i Sutjeska). Član SKOJ-a postaje potkraj 1942., a KPJ u srpnju 1943. Bio na dužnosti sekretara SKOJ-a u četi. Krajem 11. mjeseca 1943. prekomandiran u 8. brigadu 20. divizije. Potkraj Drugog svjetskog rata bio tajnik Kotarske nabavno-prodajne zadruge u Muću, zatim na dužnostima u Drnišu. U Drnišu je bio i potpredsjednik Narodnog odbora općine do kraja 1961. godine. Po preseljenju u Split, uz ostalo, bio je predsjednik Dalmatinske pčelarske zadruge. Umro u Splitu 2018. godine.

Izvor: *Šibenski list* od 10. 1. 1962., str. 4; publikacije o Prvoj proleterskoj...

124. **Prof. dr. sc. IVO IVIĆ**, rođen 22. 6. 1957. u Trogiru, sin Ivana iz Vinova Gornjeg (Unešić, Drniš). Završio gimnaziju u Splitu (V. Nazor) 1976. Diplomirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1982. Nakon diplomiranja do 1986. radio u primarnoj zdravstvenoj zaštiti.

God. 1991. položio specijalistički ispit iz infektologije. Magistrirao 1998., a doktorirao 2007. tezom *Genotip I. razreda glavnog sustava histokompatibilnosti kao prognostički čimbenik liječenja kroničnog hepatitisa C interferonom*. Godine 1999. biran za asistenta, 2008. za docenta, potom 2013. za izv. profesora na Katedri za infektologiju MF Sveučilišta u Splitu. Zaposlen kao specijalist u KBC Split i na Medicinskom fakultetu u Splitu u zvanju redovitog profesora. Objavio više radova.

125. **MARA IVIĆ**, seljanka, domaćica i pjesnikinja. Rođena 5. 2. 1934. u Vinovu Gornjem, Unešić, Drniš. U prvi razred upisala se u 12. godini, 1946. kada je u Vinovu i otvorena osnovna škola. Tu je završila 4-godišnju osnovnu školu. Rodila je petero djece. Uz poljoprivredne radove i kućanske poslove piše i pjesme. Objavila je dvije knjige pjesama od kojih navodimo zbirku *Ognjište*. Neke su joj pjesme u desetercu kao npr. *Moje selo* (objavljena u listu *Pet zvonika*) koja počinje stihovima:

„Posvetit ću stotu pismu ovu

mome selu Gornjemu Vinovu“ ... te nastavlja

(...) „U Vinovu sad malo naroda

al' je li'pa oko nas priroda“... te završava

„svako dobro želim svima vama

Vinovo je, za vino reklama.“

Dobitnica je Zahvalnice pokreta prijatelja prirode „Lijepa naša“.

126. **Dr. sc. MIROSLAV IVIĆ**, novinar i urednik, sin Pave i majke rođ. Ivić. Rođen 4. 1. 1959. u Drnišu. Urednik i direktor Slobodne Dalmacije. Osnovnu školu (I-VIII) završio u Drinovcima, a srednju u Drnišu. Diplomirao i magistrirao na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu – smjer marketing. Na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu paralelno studirao novinarstvo. Radio kao novinar u zagrebačkom dnevniku *Vjesnik* - dopisništvo Split, a potom u *Slobodnoj Dalmaciji* od 2011. gdje je i danas zaposlen na mjestu predsjednika Uprave. Bio je glavni urednik tjednika *Nedjeljna Dalmacija* i glavni urednik dnevnika *Slobodna Dalmacija*. Sudjelovao je na više znanstvenih i stručnih skupova. Područje njegova znanstvenog interesa su mediji i marketing. Doktorirao na Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Asistent je na Visokoj školi za komunikacijski menadžment Edwaard Bernays u Zagrebu. Uredio nekoliko zbornika i knjiga, te objavio više radova. Nosilac Spomenice Domovinskog rata.

Izvor: *Leksikon novinarstva*, str. 316; God. Titius, br. 6-7, str. 599.

127. **Dr. sc. PAVE IVIĆ**, rođen 13. 9. 1956. u Drnišu. Srednju ekonomsku školu završio u Drnišu, Ekonomski fakultet u Zagrebu. Diplomirao 1980., magistrirao 2004. Doktorirao tezom: „Utjecaj novina na poduzetničke aktivnosti (na primjeru Zadarske županije)“, 9. 12. 2011. na Sveučilištu u Zadru. Viši predavač (trener poduzetništva). Voditelj Dislociranog studija Veleučilišta „Baltazar Krčelić“ iz Zaprešića u Biogradu n/m. Dobitnik Nagrade grada Zadra. Osnivač i voditelj Centra za poduzetništvo grada Zadra. Objavio knjigu *Mediji i poduzetnici*.

128. **TOMISLAV IVIĆ**, nogometni trener, otac iz Kaočina (Miljevci), Drniš. Rođen 30. 6. 1933. u Splitu. Počeo igrati u RNK Split sa svojih 17 godina. Igrao je i za Hajduk (11 utakmica). Bio trener u „Splitu“ 1967. a godinu kasnije trenira „tiće“

Hajduka. Prvi tim Hajduka preuzima trenirati 1972. kada Hajduk osvaja Kup Jugoslavije. Godine 1973. trenira Šibenik, zatim se ponovo vraća u Hajduk gdje do 1976. godine Hajduk je dva puta prvak Jugoslavije i četiri puta pobjednik Kupa. Potom trenira Ajax s kojim od 1976. do 1978. osvaja prvenstvo i Kup Nizozemske. Ponovo se vraća u Hajduk 1978./1979. kada osvaja prvo mjesto u Jugoslaviji.

Poslije toga trenira niz klubova u Europi: Anderlecht (Belgija), Dinamo (Zagreb), Avellino (Italija), Panathinaikos (Grčka), Porto (Portugal), Paris St. Germain i Olimpique Marseille (Francuska), Atletico (Španjolska), Benfica (Portugal), te Galatasaraj (Turska), opet Porto s kojim 1978. osvaja prvo mjesto Portugala zatim Kup, europski Super Kup i Interkontinentalni Kup.

U vrijeme Domovinskog rata bio je tehnički direktor nogometne reprezentacije Hrvatske, potom izbornik Ujedinjenih Arapskih Emirata pa se vraća u Hajduk za potpredsjednika. Nakon toga izbornik Irana, trener Standarda iz Belgije, Olimpiquea iz Francuske, zatim trenira jedan klub iz Saudijske Arabije da bi na kraju bio savjetnik kluba Standard iz Liegnea. U literaturi se navodi da je sa svojim klubovima osvajao kupove i prvenstva u pet zemalja: Belgiji, Jugoslaviji, Nizozemskoj, Portugalu i Španjolskoj. Tomislav Ivić je najtrofejniji trener u povijesti Hajduka, a spada i među 20 najtrofejnijih trenera na svijetu. Umro 24. 6. 2011.

J

129. **SAVA JANKOVIĆ**, novinar i urednik (1938. Bobodol, Promina, 1938. – Novi Sad, 1997.). Živio i radio u Kninu, prvo kao novinar Radio Knina, potom dopisnik agencije *Tanjug*. Poslije 1995. dopisnik Tanjuga iz Novog Sada, gdje je i umro 1997. Izvor: *Leksikon novinarsta*, 2001., str. 324.
130. **ANTE JURIC**, rođen 14. 11. 1939. u Razvođu (Promina, Drniš) gdje je završio prva četiri razreda osnovne škole, a više razrede (5. do 8.) završio u Oklaju. Diplomirao povijest umjetnosti i filozofiju 1975. godine na Filozofskom fakultetu u Zadru. Objavljivao radove u *Prominskom glasniku* kao npr. *Krunidbena crkva kralja Zvonimira* u br. 2, 1994., objavio knjige *Gradovi, utvrde i sakralni spomenici uz Krku i Čikolu*, Matica hrvatska Skradin, 2004.; *Ravni Kotari i Bukovica: objekti, utvrde i arheološki nalazi* (2018.), Matica hrvatska Skradin, te vodič Promina.
131. **Dr. sc. IVAN JURIC (IVO)**, agronom (Planjane, Drniš, 16. 3. 1938.). Završio srednju školu u Vinkovcima (1960.), a Visoku poljoprivrednu školu, smjer ratarstvo u Osijeku (1965.). Doktorirao disertacijom *Reakcija inbred linija i F1 generacije kukuruza vegetacijske grupe 200 i 600 na povećanu količinu dušika u različitim sklopovima na Fakultetu poljoprivrednih znanosti u Za-*

grebu 1981. Zaposlio se, 1960. kao poljoprivredni tehničar u Poljoprivrednoj zadruzi Topolje (Baranja), potom radi u Poljoprivrednom institutu u Osijeku te je predstojnik Zavoda za agrotehniku (1988. – 1992.). Na Poljoprivrednom fakultetu u Osijeku predaje kao honorarni asistent (od 1970.), potom kao docent (od 1972.) i izvanredni profesor od 1988. Godine 1993. u stalnom je radnom odnosu na Poljoprivrednom fakultetu, nakon što je izabran u znanstveno-nastavno zvanje redovitoga profesora. Djeluje u Zavodu za bilinogojstvo i predaje kolegije iz agrikulture, bilinogojstva i ratarstva. Stručno se usavršavao u Gottingenu (1974.), a bio je i nositelj međunarodnog projekta o mogućnostima biljne proizvodnje u posebnim agroekološkim uvjetima u Etiopiji (1985. – 1990.). Radove objavljivao u časopisima: *Agronomski glasnik*, *Agrohemija*, *Agroinovacije*, *Čovjek i biljka*, *Eurosoya*, *Poljoprivreda*, *Poljoprivredne aktivnosti*, *Privreda*, *Zbornik radova Poljoprivrednog instituta Osijek*, *Zemljište i biljka*, *Znanost i praksa u poljoprivredi*.

Izvor: HBL, 6.

132. **MARKO JURIĆ** iz Planjana Gornjih, Unešić, Drniš. Profesor i poslijeratni igrač Dinama. Bio tajnik Hrvatskog nogometnog saveza. Sedamdesetih godina bio je i direktor Dinama, te je, zahvaljujući njemu, Dinamo gostovao u Unešiću i odigrao utakmicu s Napretkom iz Unešića (danas NK Zagora).

K

133. **Dr. sc. VINKO KANDŽIJA**, profesor ekonomije i diplomat. Rođen u Bristivici, Trogir, 15. 4. 1944. Završio Ekonomsku školu u Drnišu 1965., diplomirao 1971. i doktorirao 1990. na Ekonomskom fakultetu u Rijeci te zom „Zajednička trgovinska politika evropske zajednice“. Radio u Puli, Poreču i u Rijeci. Bio je savjetnik za vanjsku trgovinu (1986.-1991.), te savjetnik u Uredu predsjednika RH i pomoćnik ministra vanjskih poslova (1991.-1992.). Potom veleposlanik u Alžiru (1993.-1995.). Godine 1991. biran je za izvanrednog profesora, a 1993. za redovitoga na Ekonomskom fakultetu u Rijeci gdje predaje predmete *Međunarodna ekonomija*, *Trgovinska politika* i dr. Radove objavljuje u različitim časopisima, zbornicima kao i poglavlja u knjigama, a autor je i udžbenika iz svojih disciplina. Poblize u:

Izvor: HBL, 7, str. 20-21.

134. **LJUBOMIR KAPOR** (Oklaj, Promina, Drniš, 21. 9. 1932. -), glumac. Završio gimnaziju u Dubrovniku (1953.), a diplomirao na Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu (1957.). Od 1957. stalni je član Ansambla Zagrebačkog dramskog kazališta, odnosno Dramskog kazališta „Gavella“ gdje ostaje do umi-

rovljenja 1998. Karakterni glumac sa smislom za psihološko nijansiranje likova. Poblize o njegovom radu i njegovim kazališnim i filmskim ulogama vidjet u *HBL*, 7, 2009., str. 46-47.

Napomena: U nekim publikacijama piše da je rođen na Korčuli. Mi smo se držali Hrvatskog biografskog leksikona (izdanje LZ M. Krleža).

135. **Dr. sc. ROBERT KARLO**, dr. medicine. Rođen 5. 10. 1967. u Tomislavgradu (BiH). Otac Niko, rođen u selu Karalić, Miljevci, Drniš. Završio osnovnu školu u rodnom gradu, a srednju u Livnu. Diplomirao na Medicinskom fakultetu u Rijeci 1992. Specijalistički ispit iz dječje kirurgije položio 2000., a iz opće kirurgije 2010. Magistrirao 2005. na Medicinskom fakultetu u Rijeci. Doktorirao tezom „Prevenција stečenih juvenilnih deformiteta malih zglobova šake“, znanstveno područje biomedicina i zdravstvo, znanstveno polje kliničke medicinske znanosti, znanstvena grana kirurgija 29. 10. 2009. na Medicinskom fakultetu u Osijeku. Specijalist dječje kirurgije. Živi i radi u Zadru.

135.? **Dr. sc. BILJANA KAŠIĆ**, sociologinja, red. prof. od prosinca 2013. grana posebne sociologije na Odjelu za sociologiju Sveučilišta u Zadru. Nositelji prezimena Kašić podrijetlom su iz Drniša odnosno iz Žitnića kod Drniša.

136. **Dr. sc. ZDRAVKO KEDŽO**, komunikolog i politolog. Rođen 3. 4. 1956. u Ostrogašici, Drniš. U Unešiću je završio osnovnu školu, a u Šibeniku srednju. Diplomirao na Fakultetu političkih znanosti 1976. u Zagrebu. Doktorirao na Sveučilištu Josip Juraj Strossmayer 2015. u Osijeku. Novinar i urednik Radio Šibenika (1980.-1991.), potom pročelnik za društvene djelatnosti Grada Šibenika (1994.-1998.). Radio i u Ministarstvu obrane Republike Hrvatske kao politički analitičar (1998.-2002.). Na studiju Mediji i kultura društva Sveučilišta u Dubrovniku predavao (od 2004.), potom je predavač na Sveučilištu Vern u Zagrebu (od 2011.), te na Visokoj školi „Edvard Bernays“ (od 2014.). Zdravko Kedžo je ravnatelj Agencije i član Vijeća za elektroničke medije RH (2007.-2012.). Objavljuje znanstvene i stručne radove kao npr. Glavni pravci djelovanja suvremenih obavještajnih sustava i Televizijsko oglašavanje i zakonska regulativa u RH.

Izvor: web stranice fakulteta i sveučilišta

137. **GORAN KNEŽEVIĆ**, stvaralac na polju folklorne umjetnosti. Rođen 1958. u Varaždinu, a živi u Zagrebu od 1969. godine. Sin Josipa iz Oklaja. Koreograf, voditelj i predavač, te istraživač na području primjene hrvatskih folklornih tradicija. Na internetu se mogu naći njegove izjave u kojima tvrdi da je zimske i ljetne praznike provodio u Oklaju, sudjelovao s ocem u raznim poljoprivrednim radovima i promatrao svakodnevni život Prominjaca. Pokre-

tač utemeljenja folklornih skupina za djecu i mlade. Kao folklorni pedagog Knežević je umjetnički voditelj i koreograf KUD „Croatia“ čiji je osnivač i gdje djeluje 1983. – 1993., a od 1993. na jednak način djeluje s dječjim ansamblom „Ententin“. Osnivač je i dječjeg insambla ETHNO. Rezultat njegova stvaralaštva su više od 30 folklornih koreografija, desetak cjelovečernjih programa te nekoliko video kaseti, CD i DVD. Predaje na različitim seminarima i učilištima Narodne plesove, kao npr. u srednjoj školi za ritmiku i ples u Zagrebu i drugdje. Ostvario je brojna međunarodna gostovanja s ansamblima. Objavio je knjige: *Šečem, šečem drotičko*, 1987.; *Naše kolo veliko*, 1993.; *Srebrna kola, zlaten kotač i uvod u koreografiju*, 2005.; *Drmeš – da!*, 2009.; *Sad se vidi, sad se zna*, 2011. Uradio je koreografiju za *Prominsko kolo*. Za predsjednika Hrvatskog društva folklornih koreografa i voditelja biran je 2001., 2003., 2006. Član je Hrvatskog društva skladatelja.

138. **Knez KONSTANTIN** od Ključa (danas ostaci tvrđave uz Čikolu u k.o. Ključ, Miljevci, Drniš), nećak Nelipca, napada 1343. šibensku utvrdu Goriš (Gens) uz Čikolu, a godinu kasnije je „poharao“ Brnjicu (Benicu). Potom zajedno s Nelipcem napada kliškog kneza Mladena III. Šubića 1344. Ključki knez Konstantin pljačkajući sela u šibenskom distriktu nanosi im štetu od 4.500 malih libri, u blizini srušene utvrde gradi novu itd.

139. **MARKO KOPRTLA**, političar (Gradište, Županja, 24. 5. 1929. – Zagreb, 4. 10. 1997.), ali njegovi roditelji su došljaci u Slavoniju iz sela Kljaci, Ružić, Drniš. Nakon što je završio automehaničarski zanat u Vukovaru, pohađao gimnaziju i do 1955. radio kao metalac. Neko vrijeme obavljao dužnosti u Sindikatu poljoprivredno-šumarskih radnika SRH, te u općinskim organizacijama SK u Vinkovcima i Vukovaru. Bio je i predsjednik Skupštine općine Vukovar (1961.-1966.). Prethodno je završio Višu školu političkih nauka (u Beogradu 1962.), a bio je i zastupnik u Saveznoj skupštini SFRJ (1963.1965.). Član CK SKH i predsjednik Komisije za društveno-ekonomska pitanja (od 1965.) i Komisije za općenarodnu obranu (1968.-1969.). Član Izvršnog komiteta CK SKH (1968.-1971.) zadužen za kadrovska i vojna pitanja. Kao zagovornik „masovnog pokreta“, podnio ostavku (12. 12. 1971.) poslije 21. sjednice Predsjedništva SKJ, a zatim je isključen iz SK. Potom se zapošljava u Zajednici mirovinskog i invalidskog osiguranja radnika Hrvatske. Jedan je od suosnivača Hrvatske narodne stranke (1990.)

Izvor: *HBL*, 7, str. 599-600.

140. **DARINKO KOSOR**, predsjednik političke stranke, rođen 14. 3. 1965. u Zagrebu. Otac iz Trbounja, Drniš. Predsjednik je HSLŠ (čiji je član od 1992.) od studenog 2009. Zamjenik gradonačelnika Grada Zagreba 2000.-2001. Bio i predsjednik Gradske skupštine Grada Zagreba (2014.). U socijalističkom raz-

doblju Hrvatske bio predsjednik Gradske konferencije SSOH Zagreba (potkraj tog razdoblja). Bio je član i potpredsjednik Socijaldemokratske stranke Hrvatske (1991.). Danas (2016.) zastupnik u Hrvatskom saboru.

141. **JADRANKA KOSOR**, novinarka i političarka, rođena 1. 7.1953. u Pakracu. Otac Mile Kosor iz Trbounja (Drniš), a majka Zora, učiteljica. Osnovnu školu završila u Lipiku, a gimnaziju u Pakracu. Kao srednjoškolka, izabrana je za prvu pratilju miss u Lipiku. Diplomirala na Pravnom fakultetu u Zagrebu. Bila dopisnica Večernjeg lista i Radio Zagreba od 1972. godine. Na Hrvatskom radiju tijekom Domovinskog rata vodila emisiju za prognanike i izbjeglice *Dobar dan, ovdje Hrvatski radio* (1991.-1995.). Bila je scenaristica i suradnica u priličnom broju TV emisija za djecu. Bila suradnica pa urednica na Radio Zagrebu. Birana za zastupnicu na listi HDZ i za potpredsjednicu Hrvatskog sabora kao i HDZ godine 1995. Godine 2000. ponovo izabrana u Sabor. Postaje ministrica obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti u Vladi Ive Sanadera (od 2003.) te potpredsjednica Vlade RH. Bila je i kandidat za predsjednicu RH. Godine 2009. birana za predsjednicu HDZ i za predsjednicu Vlade koju dužnost obavlja do 2011. Nakon parlamentarnih izbora, 2011. izabrana za potpredsjednicu Sabora s kojega mjesta ju je HDZ smijenio i isključio iz stranke. Objavila nekoliko knjiga, među njima i *Dobar dan* prema spomenutoj emisiji na Hrvatskom radiju. Više puta nagrađivana, među ostalim dobitnica je Nagrade Hrvatskog novinarskog društva *Zlatno pero* te nagrade HRT *Ivan Šibl* (1994.). Odlikovana je Redom Danice Hrvatske s likom Antuna Radića (1995.) i Spomen-medaljom Vukovar 1998.
142. **JOSIP KOSOR** (Trbounje, Drniš, 27. 1. 1879. - Dubrovnik, 23. 1. 1961.), književnik. S roditeljima kao dijete preselio iz Trbounja u Slavoniju. Nakon što je završio 1890. pučku školu u Otoku, od sljedeće godine pa do 1902. pretežno radio kao općinski, sudski i odvjetnički pisar u Otoku, Privlaci, Vukovaru, Đakovu i Tuzli. Zatim preseljava u Zagreb i radi kao pisar u Poglavarstvu Grada, a onda u odvjetničkom uredu 1902.-1906. Prelazi u Beč i radi u Ministarstvu javnih radova 1907.-1911. Dobiva stalnu državnu potporu Vlade Austrije nakon uspješnog prikazivanja njegove drame *Požar strasti* 1911.-1915. Tada boravi u Beču i Münchenu. Ujesen 1915. prelazi u Švicarsku i uzima srbijansko državljanstvo zbog čega mu Austrijanci ukidaju potporu. Sljedeće godine, gotovo devet mjeseci boravi u Rusiji, a financira ga Vlada Srbije kao i za vrijeme boravka u Londonu i Parizu 1916.-1919. (u tom razdoblju obavlja neke poslove za Jugoslavenski odbor). Po formiranju Kraljevine SHS pisar je u Ministarstvu prosvjete u Beogradu od 1919. do 1921. kada se vraća u Zagreb. U Zagrebu ostaje do 1923. i radi u Povjerenstvu za prosvjetu i vjere. Sklapa brak s Ivankom Mitrović, s kojom živi u Londonu i

Dubrovniku dok se nisu sasvim nastanili u Dubrovniku od 1938. boraveći u vili Tamaris. Pisao je pjesme, novele, romane, drame, putopise, feljtone pa i društveno-političke članke u raznim novinama i časopisima kao što su: *Narodne novine*, *Obzor*, *Pokret*, *Lovor*, *Hrvatsko kolo*, *Savremenik*, *Srpski književni glasnik*, *Bosanska vila*, *Delo*, *Zora* (Beč, Prag), *Slovenski jug* (Odesa 1916.), *Misao*, *Dom i svijet*, *Jugoslavenska njiva*, *Vijenac*, *Jutarnji list*, *Književnik*, *Književni jadrani*, *Zadarska revija*, *Slavonija danas*, *Dubrovački vjesnik* i dr. Napisao je oko 70 novela od čega je 36 objavio u knjigama-zbirkama *Optužba* (1905.), *Crni glasovi* (1905.), *Mime* (1916.) i *Miris zemlje i mora* (1925.). U njegovim novelama zastupljeni su likovi s dna ili ruba društva, isključeni i buntovni, pa su ga zbog toga nazivali hrvatskim Maksimom Gorkim. Osim knjiga-novela objavio je romane, drame i druge književne radove kronološki po godinama: *Rasap* (1906.), *Radnici* (1906.), *Cupalo* (1907.), *Požar strasti* (1912.), *People of the Universe* (1917.), *Razvrat* (1923.), *Rotonda* (1925.), *Pomirenje* (1926.), *Atlantikom i Pacifikom* (putopis 1927.), *White flames* (1929.), /engleski prijevod London/, *U café du dome* (1926.), *Beli plamenovi* (1920.), *Flames blanches* (Pariz 1923.) /francuski prijevod/, *Izabrane pripovijesti* (1950.), *Kratka autobiografija* (Rad JAZU 1954.), *Velika autobiografija* (1990.). Napisao je najmanje 22 drame od kojih je u cijelosti objavljeno 10. U časopisima je objavio oko 80 pjesama od čega je polovicu objavio u zbirci *Beli plamenovi* (prevedena na francuski i engleski). Književna kritika smatra da središnje mjesto u njegovom književnom stvaralaštvu pripada dramama. Najpoznatija mu je drama *Požar strasti* koju je, izgleda, napisao na poticaj S. Zweiga i prvobitno objavio na njemačkom 1911. Poslije premijere u zagrebačkom HNK 1911. objavljena je i na hrvatskom 1912. Ta mu je drama, uz nekoliko pripovijesti, objavljena u ediciji *Pet stoljeća hrvatske književnosti* 1964. godine.

Bio je kandidiran za Nobelovu nagradu za književnost, ali ju nije dobio. Posjećivao je, s Meštrovićem njegovo rodno mjesto, a i doktora Filipa Marušića, liječnika u Drnišu s kojim se i dopisivao.

Izvori: *HBL*, 7, str. 676-679.

Jelčić Dubravko, *Strast avanture ili avantura strasti: Josip Kosor*: Zagreb: August Cesarec 1988.;

Jelčić D. i Pavlović G. (ur.) /2002./, Josip Kosor: prilozi sa znanstvenog kolokvija, „Hrašće“, Drenovci;

Brešić, Vinko (priređio), *Autobiografije hrvatskih pisaca*, AGM Zagreb 1997.

143. **Dr. sc. fra KARLO (MARKO) KOSOR** (Trbounje, Drniš, 25. 4. 1914. – Split, 1. 3. 1982.), filolog i povijesni pisac. Sin Nikole i Kate. Osnovnu školu završio u Razvođu i Drnišu. Završio klasičnu gimnaziju u Sinju (1931.) i franjevački filozofski studij (1934.). Teologiju diplomirao u Makarskoj (1938.). Diplomirao južnoslavenske jezike i književnosti na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu

(1947.). Na tom je fakultetu i doktorirao obranivši radnju „Kalepini fra Josipa Jurina“ (1954.). Zaređen za svećenika 1938., nakon čega je pomoćnik magistra klerika u Sinju. Potom od 1939. pa do svoje smrti bio je profesor Franjevačke gimnazije koja se neko vrijeme preselila iz Sinja u Zagreb (1946.-1954.) i Makarsku (1954.-1957.), kasnije opet djeluje u Sinju. Obnašao je dužnost ravnatelja gimnazije od 1953. do 1964., a bio je i defnitor u provinciji Presvetog Otkupitelja (1955.-1958.), te obnašao i razne druge dužnosti u provinciji. Bavio se posebno jezikoslovljem i poviješću. Objavio radove o Jurinovom radu, te studije o rječniku Jakobovića itd. Članke o problematici suvremenoga standardnoga hrvatskog jezika, prethodno objavljene u časopisima, objavio je u knjizi *Bilješke o jeziku suvremenih hrvatskih pisaca* (1979.). Proučavao je i Filipa Grabovca i inicirao znanstveni skup o njegovu djelu. Priredio je i zbirku *Narodnih junačkih pjesama*. Za drniški kraj značajni su njegovi radovi: O. fra Petar Krstitelj Bačić, *Kačić*, V/1973.; Drniš pod Venecijom, *Kačić*, VII/1975.; Drniš u ogledalu tiska za Hrvatskoga narodnog preporoda u Dalmaciji (1860-1921), *Kačić*, VIII/1976.; Drniška krajina za turskog vladanja, *Kačić*, XI/1979. i dr. Objavljivao je radove u *Kačiću*, u časopisima *Čakavska rič*, *Kritika*, *Filologija*, *Godišnjak Instituta za izučavanje jugoslovenskih književnosti* u Sarajevu, kao i u raznim vjerskim listovima i časopisima, kao npr. u *Glasi koncila*, *Vjesniku svoje Provincije*, *Mariji*, *Službi Božjoj* i drugdje.

Izvori: *HBL*, 7, str. 679-680.

H.G. Jurišić, fra Karlo Kosor (s bibliografijom), *Kačić*, XVI/1984., str. 351-368.

144. **Dr. sc. MATE KOZIĆ**, dr. med., rođen 27. 10. 1946. Drinovci, Drniš. Sin Ive, rudarskog radnika. Osnovnu školu završio u Drinovcima (1961.), a gimnaziju u Drnišu (1965.). Diplomirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu (1971.). Magistrirao iz područja gastroenterologije iz interne medicine (1981.), a doktorirao medicinske znanosti 1989. tezom „Favorizirajući faktori u nastanku krvarenja u peptičkom gastroduodenalnom ulkusu i erozivnom gastritisu“ na Medicinskom fakultetu u Zagrebu.

Specijalizaciju iz interne medicine završio 1979., a na osnovi postignuća priznata mu je subspecijalizacija iz gastroenterologije (2001.). Naziv primarijus Mate Kozić stekao 1997. Bio voditelj Gastroenterološkog odsjeka Internog odjela Opće bolnice u Zadru i predsjednik Povjerenstva te bolnice za znanstveni rad. Sudionik Domovinskog rata u sanitetskoj službi HV. Objavio više desetaka znanstvenih i stručnih radova. Umirovljen je 2013.god.

Izvor: B. Dželalija: *Miljevačko zdravstvo*, str. 72-73.

145. **RAJNA KRAVAR**, antifašistkinja, spikerica, (Drniš, ___ ?). Raspačavala ilegalnu štampu po Zagrebu. Surađivala sa Stipom Ugarkovićem, Radom Končarom i dr. Prva spikerica/spiker ilegalne komunističke radio postaje u Zagrebu koja je pozivala na oružani ustanak 1941. godine. Antifašistički borac. Poginula 1942.

146. **Fra KONSTANTIN (IVAN), KRELJA** provincijal, (Drniš, 28. 4.1847. – Makarska 15. 4. 1930.). U franjevački red stupio 1865., a za svećenika zaređen 1870. Gimnaziju završio u Sinju, a teologiju u Makarskoj i Šibeniku. Župnik je župe Gradac (Petrovo polje) 1873., potom ga nalazimo u šibenskom Varošu gdje je župnik 1876.-1887. Kosta Krelja predvodi „šibensko svećenstvo 1876. godine protiv imenovanja Antuna Josipa Fosca za šibenskog biskupa“. U Drnišu je župnik i dekan 1891.-1892. Bio je tajnik Provincije 1890., a od 1892. do 1898. predaje teologiju u Šibeniku. Gvardijan je samostana Gospe od Zdravlja u Splitu u tri navrata, i to 1902.-1904.; 1919.-1923. i 1917.-1918. Predavao u gimnaziji u Sinju talijanski, latinski i grčki jezik te prirodopis i zemljopis. Aktivno sudjelovao u političkoj borbi za pobjedu narodnjaka i zalagao se za ponarođivanje općina u Dalmaciji. Provincijal Franjevačke Provincije Presvetog Otkupitelja 1893.-1896., a od 1913. do 1917. je kustod iste Provincije.

Izvor: Soldo, *Djelovanje franjevaca...*, str. 288-289.

147. **PETAR KRELJA**, stariji, skladatelj, (Drniš, 27.10. 1903. – Tkalec kraj Vrbovca, 15. 5. 1984.). Završio vojnomuzičku školu u Vršcu 1922. godine. Svirao violu u vojnim orkestrima u Bitolju (Makedonija), Mariboru (Slovenija), Splitu, Beogradu (Srbija) i u Zagrebu do 1956. godine. Zatim u Zagrebu djeluje u orkestru gradskog kazališta *Komedija* do odlaska u mirovinu 1963. godine. U literaturi se navodi da je jedan od prvih hrvatskih kantautora. Početkom 30-tih godina 20. st. izvodi vlastite zabavno-glazbene pjesme nadahnute narodnim folklorom ili starogradskim napjevima. Među njima su poznate: *Pjesma Veloj Luci*, *Rumba za Lelu*, *Pod palmom*, *Spavaš li*, *Misto moje* i dr. Objavio je autorske zbirke sa svojim skladbama *Zabavne melodije* (1965.), *Melodije vremena, 50 godina u jugoslavenskoj glazbi* (1981.) i posthumno *Vrijeme melodija* (2003.). Također je svoje skladbe objavio u zbirkama *Kompozicije opatijskih autora koje su sami odabrali* (1959.) i *Muzički festival „Slavonija 1969.“* (1969.). Vodio je vokalne instrumentalne sastave. Na Hrvatskom radiju sačuvali su 41 snimku njegovih skladbi te 92 snimke na kojima Krelja dirigira. Skladao je i koračnice kao npr. *Koračnica grafičara*, *mornarska polka* i dr.

Izvor: *HBL*, 8, str. 101.

148. **PETAR KRELJA**, mladi, rođen u Štipu, 24.6. 1940. Filmski redatelj, scenarist i kritičar, sinovac (nećak) skladatelja Petra iz Drniša. Gimnaziju je završio u Puli 1959. Kompaativnu književnost diplomirao na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1965. Zaposlen kao urednik na Radio Zagrebu, odnosno Hrvatskom radiju od 1964. do 2005. kada odlazi u mirovinu. Uređivao je na prvom programu emisije o filmu: *Filmski mozaik*, *Govorimo o filmu*, *Licem u lice*, *U prvom planu*. Pisao je eseje i kritike o redateljima američkog, francuskog te hrvatskog filma. Radove je objavljivao na radiju, ali i u mnogim listovima i

časopisima. Dio svojih prethodno objavljenih tekstova objavio je u knjigama *Kao na filmu: ogledi 1965. - 2008.* (2009.) i *Prijateljsko uvjerenje* (2012.). Priredio je *Monografiju Golik* (1997.), a surađivao je u Filmskoj enciklopediji i u Općoj enciklopediji Leksikografskog zavoda u Zagrebu. Prvi mu je film dokumentarac *Ponude pod broj...* (1969.) od kada je režirao više od 260 filmova u kojima je ujedno scenarist ili koscenarist. Dobitnik je niza nagrada za filmsku umjetnost: *Zlatna medalja* za režiju na Festivalu jugoslavenskoga dokumentarnoga i kratkometražnoga filma u Beogradu (1978.); *Srebrni golub* za režiju na Međunarodnom festivalu dokumentarnoga i animiranoga filma u Leipzigu (1986., ; 1991.). U filmovima je prikazivao društvene rituale, seosko praznovjerje, radnu i obiteljsku svakodnevicu radnika itd. Dobitnik je i nagrade za režiju DHF (1996.), te nagrade „Vladimir Nazor“ (1993.) i mnogih drugih. Osim dokumentarnih filmova snimao je i igrane filmove, prvi takav je *Godišnje doba* (1979.). Također je dobitnik nagrade „Ivan Šibl“ (2001.), te „Vladimir Vuković“ za životno djelo (2009.).

Izvor: *HBL*, 8, str. 102 – 103.

149. **ZINA KRELJA** (Rozina), operna pjevačica, udana Smerdel, potom Mitrovska (Bitolj 17.2.1925. – Skoplje, 21.11. 2004.), pjevačica (sopran), kći skladatelja Petra, rođenog u Drnišu i sopranistice Nade, rođ. Džambazov. Zina je pjevanje učila u Beogradu, potom u Zagrebu i naposljetku u Rimu. Debitirala je ulogom *Violette* u Verdijevoj *Traviati* u zagrebačkom HNK godine 1942. Članica je ansambla Narodnoga kazališta u Sarajevu od 1944. do 1947. Godine 1947. je solistica Opere Makedonskoga narodnoga kazališta u Skoplju gdje ostaje sve do umirovljenja 1981. godine. Nastupala je u mnogim ulogama uključivo i prve makedonske izvedbe opera *Traviata* (1948.) i *Rigoletto* (1952.), te na praznim predstavama opere *Goce* (V. K. Makedonski) u kojoj je pjevala ulogu *Jane* (1954.). Nastupala je i u drugim ulogama, a i kao koncertna pjevačica, te je snimila LP ploču *Zina Krelja Smerdel* (izdanje RTV Skoplje). Svojim priložima javljala se u Teatarskom glasniku (Skoplje 1989.-1991.) i svojim sjećanjima u izdanju *Makedonski naroden teatar* (1985.).

Izvor: *HBL*, 8, str. 103.

150. **MIHOVIL KRUTA**, iz vojničke i posjedničke obitelji. Podrijetlom iz Sjeverne Albanije. Sudjelovao godine 1648. u osvajanju Drniša od Osmanlija. Poginuo 1649. pri opsadi Risna.

Izvor: *HBL*, 8, str. 271.

151. **Dr. sc. SLAVKO KULIĆ**, ekonomist i politolog, zaslužni znanstvenik. Rođ. 20. 8. 1941. u Razvođu (Drniš). Otac Ivan. Osnovnu školu pohađao u Razvođu i završio u Oklaju, a ekonomsku školu u Splitu. Diplomirao na Ekonomskom

fakultetu u Zagrebu 1965., a magistrirao na istom fakultetu 1971. Doktorirao na Fakultetu političkih nauka u Zagrebu 1976., a na postdoktorskom studiju bio 1978. na Florida State University. Radio kao konzultant u državnoj upravi SRH od 1964. do 1971. Od 1971.-2011. bio zaposlen u Ekonomskom institutu u Zagrebu. Područja njegova znanstvenog interesa su suvremena ekonomska teorija, sociologija međunarodnih odnosa, ekonomika nasilja, biocentrične tehnologije i klimatske promjene. Objavio mnoge radove u časopisima i zbornicima te knjige. Od knjiga navodimo: *Opća kritika dužničke ekonomije – kritika najamne svijesti* (1986.); *Kritičko teoretski osvrt na novu politiku i ekonomsku strukturu nove Europe* (1992.); *Makroekonomija i zdravlje* (1992.); *Strategija nasilja kao strategija razvoja* (1996.); *Dijalog o nacizmu i globalizaciji* (1998); *Nužnost rekonstrukcije hrvatskog društva i države* (1999.); *Neoliberalizam kao socijaldarvinizam* (2004.). Umirovljen 2011. kao znanstveni savjetnik u trajnom zvanju. Potom od 2011. direktor Instituta za svjetske probleme. Zaslužni znanstvenik Ekonomskog instituta u Zagrebu. Bio predsjednik znanstvenog Društva ekonomista Hrvatske (2001.-2004.).

Izvor: *HBL* 8, str. 349.

152. **ANKA KULUŠIĆ**, novinarka, urednica i prevoditeljica. Rođ. 1923., porijeklom iz Miljevaca (tj. iz Ključa). Antifašistički borac. Od 1949. do 1957. bavi se novinarstvom. Od 1984. urednica izdavačkog poduzeća „Mladost“. Prevodila s talijanskog, francuskog i ruskog. Dobitnica nagrade DNH za 1950.
153. **ANTE KULUŠIĆ**, sin Mirka, Kaočine, Drniš. Rođen 6. 6. 1986. Nogometaš. Nekadašnji mladi reprezentativac. Igrao za DOŠK, gdje je sa 16 godina postao prvotimac. Osim za DOŠK, nastupao i neko vrijeme za Zagoru (Unešić). Igrao za Šibenik (2003.-2009.). U prvoj ligi debitirao je za Šibenik protiv Rijeke u proljeće 2007. Odlazi u Tursku gdje je nastupao za Gencerbirlik (2010.-2014.) s posudbom Haccetepe. Godine 2014. potpisao trogodišnji ugovor Balikesirsportcom (2014.-2015.). U tom je klubu bio kapetan momčadi, odigrao 30 utakmica, dao 4 gola u sezoni, ali je klub ispao iz lige, te je raskinuo ugovor.
154. **ANTE KULUŠIĆ**, Antin, bivši nogometni sudac. Rođen 22. 6. 1958. u Drnišu. Inače iz Kaočina. Pohađao osnovnu školu u Kaočinama, a 1971. odlazi u Šibenik. Ekonomist. Zastupnik (6. saziva) Hrvatskog sabora (HDZ) siječanj 2008. – prosinac 2011. Član izvršnog odbora Hrvatskog nogometnog saveza. U srpnju 2012. izabran za dopredsjednika HNS. Bivši predsjednik HDZ Šibensko-kninske županije od travnja 2004. do 2015. Početkom studenog 2015. dao ostavku na funkciju predsjednika Županijskog odbora HDZ. Direktor Croatia osiguranja – filijala Šibenik Bio i međunarodni nogometni sudac.

155. **JOŠKO KULUŠIĆ**, novinar i urednik. Rođen u Supetru na Braču, 11. 9. 1938., ali je njegov otac iz Ključa, (Miljevci), Drniš. Bio glavni i odg. urednik *Slobodne Dalmacije* 1983.-1993. i tjednika *Nedjeljne Dalmacije* u njihovu najtiražnijem razdoblju od 1971.-1973., zatim 1979.-1981, te 1987. Počeo raditi kao novinar 1957. Sedamdesetih godina neko vrijeme bio je urednik *Caka*, stripa u izdanju Slobodne Dalmacije. Za vrijeme njegova uredništva *Slobodna Dalmacija* je čak i u vrijeme Domovinskog rata znala dostići nakladu od rekordnih 170.000 primjeraka. Joško Kulušić smijenjen je s mjesta glavnog urednika nakon privatizacije *Slobodne Dalmacije* u ožujku 1993. Potom odlazi u mirovinu. Međutim, ne miruje nego pokreće, a bio je glavni i odgovorni urednik, list DAN – Dalmatinske novine za čijim redakcijskim stolom umire u 2 sata poslije ponoći 21. 2. 1998.

Izvor: *Leksikon novinarstva*, str. 405.

156. **ŠIME KULUŠIĆ – ĐIDA**, partizanski zapovjednik, rođen u Ključu, Miljevci. Komandant rudarske čete. Poginuo od ustaša u selu Ključ 14. 4. 1944.

157. **ANDRIJA JOSIP KULJIŠ**, učitelj i pjesnik (Komiža 27. 3. 1849. – Split, 14. 10. 1916.). Završio učiteljsku školu u Arbanasima kod Zadra. Učiteljevao u Kninskom polju i u Oklaju (Promina), od 1873. do 1887. Potom od 1888. do 1902. radi kao učitelj u Brusju (Hvar) i u Podšpilju (Vis) do 1907. Objavljivao pjesme nerijetko i pod pseudonimom „Humski“. Tiskane su mu pjesme kao samostalne *Ilka Seljakovićeve* i *Englesko-francuski boj pod Visom 1811*. Također je napisao i *Pjesmu o Viškom boju*, koju je Petar Kuničić objavio u svojoj knjizi *Viški boj*. (Andrija Josip je brat čuvenog popa Kuljiša o kojemu kruže razne anegdote po dalmatinskim otocima i primorju.).

Izvori: Petar Kuničić, *Viški boj*, treće izdanje, Zagreb 1907.;

M. Zaninović-Rumora; J. Bracanović, *150. obljetnica Viškog boja: pogled s Hvara*, Hvar 2016.

158. **Fra GRGO KURTOVIĆ**, franjevac, (Drniš ? – Carigrad 1821.). Zlatović donosi kako je Kurtović pisao iz Carigrada (Istanbula) da je on tu župnik za hrvatske katolike „jer ne ima drugoga misnika koji poznaje naš jezik“. Proveo je prethodno 10 godina u Jeruzalemu, bio gvardijan u Betlehemu, potom starješina u Aleksandriji te na Malti. Bilo je određeno da ovaj franjevac iz Carigrada otputuje u Petrograd. Rat je spriječio taj odlazak u Rusiju, te se fra Grgo želio vratiti u svoju provinciju (u domovinu). Međutim, to mu patrijarh nije dopustio „jer ovi siromašni naši Hrvati ostali bi bez misnika“. Ostao je u Carigradu dok mu nije „brada posidila“, odnosno ostao je tamo do smrti 1821. godine, te mu se nije ispunila želja da ponovo vidi domovinu.

Izvor: S. Zlatović, *Franovci...*, str. 465.

J. Soldo, *Djelovanje franjevaca...*, *Kačić*, XVII/1985., str. 226.

L

159. **JOSIP LAĆA**, književnik. Rođen u Dubravicama, Skradin, 26. 11. 1946. Osnovnu školu završio u Dubravicama i u Skradinu, a gimnaziju u Šibeniku. Diplomirao hrvatsko-srpski jezik i jugoslavenske književnosti te povijest umjetnosti na Filozofskom fakultetu u Zadru 1970. Radio kao profesor Gimnazije u Drnišu 1972.-1975. Potom odlazi u Zagreb gdje uglavnom radi u izdavačkoj kući „Mladost“ (urednik, direktor sektora), zatim radi u izdavačkom poduzeću „Mosta“ a potom je urednik u tjedniku *Hrvatsko slovo*. Objavljuje romane i priče za djecu i omladinu čije su teme vezane uz djetinjstvo u njegovu zavičajju. Objavio romane: *Kamion trubi dvaput* (1987.); *Gospodar od Ključa* (1989.); *Grand hotel* (1995.); *Dobri duh rijeke* (1996.). Osim romana tiskao je i kratke priče o Domovinskom ratu: *Nema mira među maslinama* (1994.); *Pravedni pohod* (2000.); *Muke sa snovima* (2002.). Član Društva hrvatskih književnika. Josip Laća živi u Zagrebu. Radovi su mu nagrađivani. Izvori: *Livaković*, str. 276.; Hrvatska enciklopedija (EI)

160. **IVAN LEKO** (Proložac, 18. 10. 1914.- Zagreb, 30. 3. 1983.), prosvjetni i politički radnik. Prije 2. svjetskog rata bio učitelj u Trbounju. Ilegalni politički radnik u drniškom kraju i jedan od organizatora NOB, posebno u prominskom kraju. Neko vrijeme bio sekretar Općinskog komiteta KPH Promina-Miljevci (od 1. 2. 1944.). U NOB-u bio tajnik Okružnog NOO za Knin i Drniš. Nakon rata tajnik NOO Knina i Šibenika, zatim načelnik u Vladi NRH (do 1949.), potom direktor Radio Zagreba (1949.-1950.) i pomoćnik ministra prosvjete (1950.). Bio tajnik Savjeta za prosvjetu, nauku i kulturu NRH (1953.-1955.). Direktor Republičkog Zavoda za unapređenje nastave i općeg obrazovanja (1955.-1963.). Umirovljen 1966. kao profesor Pedagoške akademije u Zagrebu. Biran je i za zastupnika u Saboru (1963.-1967.). Bavio se reformom školstva i njegovom društvenom ulogom. Objavio je knjige: *Društveno upravljanje u prosvjeti i školstvu* (1958.), *Novi školski sistem* (1961.), *Aktuelni problemi školstva* (1963.) *Učenička samouprava* (1968.), *Uvod u pedagogiju* (1969.), *Velike revolucije i obrazovanje* (1969.). Objavljivao je i komentare zakona te pedagoške priloge u *Školskim novinama* i u časopisima *Pedagoški rad*, *Savremena škola*, *Život i škola*, *Kulturni radnik* i drugdje. Izvor: *Pedagoška enciklopedija, knj. 1*, str. 430.; *HBL*, 8.

161. **IVAN LEO LEMO**, rođen u Splitu 7. 10. 1976. Otac Jure iz Visoke, Unešić, Drniš. U Splitu završio osnovnu školu i gimnaziju te Školu likovnih umjetnosti, smjer slikarstvo. Diplomirao 1999. na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu kazališnu režiju i radiofoniju. Režirao nekoliko desetina drama i drugih kazališnih predstava. Živi i radi u Splitu.

162. **ZVONKO LETICA**, novinar i urednik. Rođen 1924. u Pragu, ali je prema predaji podrijetlom iz Drniša. Antifašistički borac. Od 1949. u zagrebačkom Studentskom listu. Potom na Radio Zagrebu 1950.-1965., novinar i urednik, a zatim dopisnik JRT iz New Yorka (1958.-1962.). Bio urednik i komentator TV Zagreb (1965.-1977.). Poznate su mu emisije *Objektiv 350* (1967.-1968.), *Stop* (1969.-1976.), *Slobodna srijeda* (1976.-1977.) itd. Radi izvještavanja o okupaciji Čehoslovačke od trupa Sovjetskog Saveza i Varšavskog pakta bio mu je zabranjen ulazak u države članice toga Pakta. Bio je dopisnik Jugoslavenske radio televizije iz skandinavskih zemalja. Umirovljen je 1984. Bio je također i dopisnik Radio televizije Švedske iz Hrvatske. Napisao priručnik *Televizijsko novinarstvo* (1986.) i udžbenik istog naslova (2003.). Nagrađen je Nagradom HND za životno djelo „Otokar Keršovani“ 1967., Nagradom „Moša Pijade“ SNJ, 1983. te Nagradom „David E. Bright“, što je najveće priznanje Kalifornijskog sveučilišta stranim novinarima, 1960. Televizijskoj publici ostao je u sjećanju po odjavi svojih emisija „Hvala na pažnji“. Umro 2018. na Korčuli gdje je i sahranjen na groblju svetoga Luke.
163. **MIROSLAV LILIĆ**, novinar, urednik TV Dnevnika. Rođen u Siveriću, Drniš, 8. 4. 1944. Sin Mate Lilića. Gimnaziju završio u Drnišu i Kninu 1965. godine, a studij južnoslavenskih jezika i književnosti te komparativne književnosti na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1983. Suradivao u *Plavom vjesniku*. Neko vrijeme bio sekretar Općinskog komiteta Saveza omladine Hrvatske Drniš /volonterski/ (od rujna 1963. do proljeća 1964.). Od godine 1967. radi u Informativnoj redakciji RTV Zagreb kao novinar, reporter i urednik emisija *Jučer, danas, sutra* i *Kronike*. Od 1974. do 1978. urednik dnevnog programa. Za njegova uredništva dnevni TV Zagreb postali su zanimljiviji, životniji, manje formalni i modernije uređivani. Tada je dnevnik TV Zagreb u konkurenciji dnevnika JRT osvojio Nagradu za najbolje uređen i vođen dnevnik i to u dva navrata. Zatim urednik informativno-političkog programa, a od 1986. do 1992. glavni urednik programa. Bio voditelj informacijske službe na Olimpijskim igrama u Seulu 1988. Pokrenuo Treći program HTV 1991., te vodio program *Za slobodu*. Od 1992. do 1994. savjetnik za program, a sljedeće desetljeće na čelu tvrtke Croatia Records. Od godine 2004. ponovo savjetnik na HRT, do 2009. kada odlazi u mirovinu. Jedan je od suosnivača Nove TV te njen ravnatelj i glavni i odgovorni urednik od 2000. do 2004. Bio je predavač na Studiju novinarstva Fakulteta političkih znanosti u Zagrebu. Objavio autobiografsku knjigu *Bez reprize* (Zagreb 2011). TV publika ga pamti i po priopćenju o smrti predsjednika SFRJ Josipa Broza Tita, 1980. Dobitnik Zlatnog pera DNH 1976. i ponovo 1984., kao i Nagrade „Ivan Šibl“ 2007. Nositelj Spomenice Domovinskog rata. Odlikovan Redom Hrvatskog pletera.

Izvori: *Leksikon novinarstva*, str. 432; *HBL*, 8.

Novak, B. *Hrvatsko novinarstvo u 20. stoljeću*, Zagreb 2005.; „*Šibenski list*“ (1963./64.). Mustapić, A., *Slobodna Dalmacija od 31. 5. 2007.*, *Prilog*, str. 4-5.

164. **Dr. sc. MARIJA LONČAR**, rođena 1978. u Vukovaru. Docentica na Odsjeku za sociologiju na Filozofskom fakultetu u Splitu. Majka iz Drniša (Jeličić). Osnovnu školu pohađala u Drnišu, a 8. r. OŠ i drnišku gimnaziju završila 1997. Diplomirala sociologiju i filozofiju na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu. Akademski stupanj doktorice znanosti iz područja društvenih znanosti, polja sociologije, grane sociološke metodologije stekla je 2009. godine na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Zaposlena je kao docentica na Odsjeku za sociologiju Filozofskog fakulteta u Splitu. Istražuje i objavljuje iz područja sociološke metodologije, urbane sociologije, sociologije mladih i sociologije medija. Suautorica je triju znanstvenih monografija i nekoliko znanstvenih tekstova. Autorica je jedne znanstvene monografije i nekoliko znanstvenih radova. Sudjelovala je na nekoliko međunarodnih i domaćih znanstvenih konferencija. Članica je Hrvatskog sociološkog društva.

Vidi: *God. Titius*, br. 6-7, str. 601.

165. **IVICA LOVRIĆ**, dipl. ing. Rođen 2. 8. 1965. u Drnišu. Osnovnu školu završio u Širitovcima i Drinovcima (Miljevci). Diplomirao na Fakultetu prometnih znanosti u Zagrebu. Magistar tehničkih znanosti. Radna karijera: SOUR ŽTP – Željeznički transport Zagreb, Željeznička tehnička škola u Zagrebu, čiji je bio dugogodišnji ravnatelj. Dugogodišnji predsjednik Udruge hrvatskih srednjoškolskih ravnatelja. Zaposlen u Gradskom uredu za obrazovanje, kulturu i sport u Zagrebu. Jedan od bliskih suradnika gradonačelnika Zagreba Milana Bandića.

166. **Fra LOVRE LOVRIĆ** (Benić), provincijal (Širitovci, Miljevci, Drniš 1741. -Visovac 15. 3. 1813. god.). Lovrić je bio lektor teologije, definitor Provincije i gvardijan samostana na Visovcu u tri navrata, župnik (npr. Promine 1784.-1786.; Miljevaca 1789.-1790. i 1795.-1797.). Provincijal Franjevačke Provincije Presv. Otkupitelja (1800-1803). Neke zabrane vlasti Mletačke Republike o školovanju i broju svećeničkog podmlatka i uzimanju kandidata ispod 21 godine u samostane (1768.-1778.) te promjena državnog okvira krajem 18. st. (Venecija: Austrija) imale su za posljedicu slabljenje školstva u Franjevačkoj Provinciji Presv. Otkupitelja. Stoga je provincijal fra Lovre Lovrić priznao „da su škole spale na najniži stupanj“.

Izvori: (Soldo, *Šematizam*, 1979., str. 25); Šime Samac, *Franjevci iz Miljevaca*, zupa-miljevci.com.

167. **ROŽA LOVRIĆ**, poglavarica Družbe (Miljevci 19.10. 1885. – Šibenik, 21. 2. 1976.). U Redovničkoj zajednici FBŠ bila poglavarica Družbe od 1950. do 1953.

168. **PREDRAG LUCIĆ**, novinar i pisac (Split, 12. 2. 1964. – Split, 10. 1. 2018.). Njegov otac je rođen u Pokrovniku (Drniš). Predrag je studirao na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu. Prvo je suradnik u „Feralu“, satiričnom prilogu Nedjeljne Dalmacije, a od 1990. prilogu Slobodne Dalmacije. Jedan je od utemeljitelja tjednika „Feral Tribunea“ (FT), gdje je bio i urednik sve do prestanka njegova izlaženja 2008.godine. Zasnovao je Biblioteku Ferala i bio njenim urednikom. Po prestanku izlaženja FT, kolumnist Novog lista (Rijeka). Objavio: *Haiku jebem ti maiku* (satirična zbirka, 2003.); *Ljubavnici iz Verone* (2007.); *Sun – Tzu na prozorčiću* (2009.); *Bezgaća povijesne zbiljnosti* (I i II, 2010.); *Mjesec iznad Splita* (2012.); *Gusle u magli* (2013.).
Izvor: Hrvatska enciklopedija (EI) LZ M. Krleža.

LJ

169. **ALEKSANDAR LJAHNICKY**, arhitekt i slikar. rođen u Oklaju, Drniš, 2. 12. 1933. (gdje mu je otac Boris, emigrant iz Odese, bio liječnik). Aleksandrova majka je učiteljica iz Promine, Jelica Škovrlj, rodom iz Razvođa.
Izvor: *Livaković*, str. 287-288.

M

170. **ANTE MAKALE** (Zlarin 1808. – Šibenik 1895.), trgovac i danas bi se reklo investitor, poduzetnik. Radio na otvaranju eksploatacije mrkog uglja između Razvođa i Velušića gdje i danas postoji toponim „kod Makale“. (Su) vlasnik rudnika u Siveriću i Velušiću.
Izvor: *Livaković*, 291-293.
171. **ČEDO MALETIĆ**, viceguverner HNB. Rođen 12. 12. 1965. u Drnišu, podrijetlom iz Oklaja. Završio Srednju ekonomsku školu i Ekonomski fakultet u Zagrebu, gdje je i magistrirao. Počeo raditi kao pripravnik 1990. u ZAP-u, a prešao na rad u HNB 1995. Nakon dvije godine direktor Direkcije platnog prometa, a izvršni direktor Sektora nadzora i kontrole postaje 1998. Bio šest godina viceguverner HNB od 15. 7. 2000., potom savjetnik guvernera HNB. Iz HNB otišao u Imex banku za predsjednika Uprave (2008.-2009.). Bio je predsjednik Hrvatske poštanske banke od 2009. do 2014.
172. **Fra IVAN MANDARIĆ**, provincijal (Lukar, Promina, 1842. - Šibenik 24. 4. 1876.). Predavao zemljopis, povijest, hrvatski jezik, talijanski jezik i prirodopis na gimnaziji u Sinju. Bio provincijal Franjevačke Provincije Presv. Otkupitelja od 1869.-1871.

173. **SVETOZAR MANOJLOVIĆ**, rođen u Drnišu, 17. 9. 1926. Na Filozofskom fakultetu u Zadru zaposlio se 30.11.1959. u zvanju predavača. Predavao nast. predmete: *Staro(crkveno)slavenski jezik* i *Povijest hrvatskog jezika*. Umirovljen u zvanju višeg predavača 30.9.1990.
Izvor: *Četrdeset godina FF u Zadru 1956.-1996.*, Zadar, 1996., str. 41.
174. **MARCEL KOLIN** (Dubrovnik, 24. 6.1888. – Dubrovnik, 10. 12. 1948.). Učiteljevao neko vrijeme u Drnišu. Učiteljsku školu završio u Arbanasima (Zadar) 1906. Bio učitelj u Drnišu, Sinju i Imotskom. Početkom Prvog svjetskog rata izbjegao u Južnu Ameriku, gdje je urednik glasila *Jugoslavenska škola*, 1917. Po povratku u Zagreb ravnatelj društva „Jugoslavija film“. Suradivao u časopisima i u iseljeničkim listovima. Poslije Drugog svjetskog rata djeluje u Crvenom križu u Dubrovniku. U publicističkim tekstovima suprotstavljao se talijanskim pretenzijama na hrvatski teritorij. Spada među prve koji su pisali o ulozi filma u odgoju i obrazovanju.
Izvor: *HBL*, 7, str. 529.
175. **Fra ŽARKO MARETIĆ**, provincijal, sin Josipa i Stane rođ. Burić. Rođen 10.11.1944. u Podumcima, Drniš (ž. Mirlović Zagora). Osnovnu školu završio u rodnom mjestu i Mirlović Zagori (Unešić). Srednje i visoko školovanje završio na franjevačkim učilištima. U franjevačkoj gimnaziji u Sinju Maretić je predavao filozofiju, vjeronauk, logiku, psihologiju i sociologiju. Bio provincijal Franjevačke provincije Presv. Otkupitelja (2001.-2003). Župnik na Miljevcima (2003.-2006.), potom gvardijan samostana Visovac i župnik u nekoliko župa (Banjevci, Dubrava).
176. **MARIJAN MARIĆ**, iz Oklaja. Pilot i višestruki prvak u padobranstvu bivše Jugoslavije.
177. **Fra KARLO MAROJEVIĆ ARALICA**, provincijal (Velušić, Drniš, 24.6.1731. – Visovac, 20.12.1811.). Novicijat proveo na Visovcu 1747./48. Župnik Miljevaca 1785. Dva puta provincijal Franjevačke Provincije Presvetog Otkupitelja (1770.-1773.) i (1782.-1785). Za drugoga provincijalstva okružnicom od 5. 11. 1782. traži da se latinskom i talijanskom jeziku posveti više pažnje kako bi novaci dobro ovladali barem jednim od njih. Bio je poznati propovjednik pa je tako propovijedao u Velom Lošinju 1774. i 1780. kao i u Prčnju 1781. godine. Objavio je knjižicu *Blago otkriveno maloj dicitzi i potribnim*, Jakin 1764. Uz tu knjigu vezana je i jedna zanimljivost. Naime, na 75. str. nalazi se šifrirano ime autora (između redaka brojeva): O(tac) F(ra) CARLO M/AROEVICH/ ODD DRNIS L(ektor) GEN(eralni).
Izvor: S. Čovo, Metode i sadržaji odgoja u novicijatu, *Visovački zbornik*, str. 191; V. Kapitanović, *Povijesna vrela i pomoćne znanosti*, str. 184.
178. **IVAN MARTINUŠIĆ**, banovac iz Bogočina uz Krku (danas na području Bogatića prominskih), 1451. godine kao sudac kninskog stola, zajedno s još trojicom, sudjeluje u rješavanju parnice M. Dejanesevića i J. Henčića iz Srba.

179. **Fra LUJO MARUN**, (Skradin, 10. 12. 1857. – Knin, 15. 1. 1939.). Gimnaziju završio u Sinju, a novicijat na Visovcu. Kao svećenik franjevac bio župnik u Drnišu. Arheolog, utemeljitelj hrvatske arheologije. Obavljao arheološka istraživanja na drniškom području, u Ceceli, Gracu i Petrovcu 1885. Godine 1888. otkriva ostatke ranosrednjovjekovne crkve Svete Cecilije na lokalitetu Cecela u Petrovu polju kod Drniša.
- Vidjeti više u izvorima: *Zbornik o fra Luji Marunu*, 2009.; fra Karlo Jurišić, *Fra Lujo Marun osnivač starohrvatske arheologije (1857-1939)*, *Kačić*, XI/1979.; *Livaković*, str. 299-300.
180. **Dr. sc. DAVORKA MATIĆ**, rođena u Puli, red. prof. sociologije. Otac iz Otavica, Drniš. Zaposlena na Odsjeku za sociologiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Predaje nastavne predmete Sociologija znanja i znanosti te Osnovni pojmovi sociologije. Suradnik na projektu: *Vojna kultura i identitet oružanih snaga RH*, kod Ministarstva ZOS i drugim domaćim i međunarodnim projektima. Njeni znanstveno-istraživački interesi vezani su uz tematiku sociologije znanosti i znanja. Objavila knjige: *Znanost kao kultura i društvena praksa: doprinos sociologije znanja razumijevanju znanstvene spoznaje*, Zagreb: Jeksenski i Turk i HSD, 2013; *Ratovi znanosti: pogled iznutra*, Zagreb: 2011. i dr. Objavila više desetaka znanstvenih i stručnih radova, osim na hrvatskom i na engleskom. Članica je Hrvatskog sociološkog društva, čija je bila i predsjednica dva mandata (2001.-2005.).
181. **Fra FRANE MATIĆ**, vojni kapelan, iz Čavoglava. O njemu se ne zna dovoljno. Zna se da je završio studij u Italiji i da mu je general Franjevačkog reda u kolovozu 1743. odobrio da može ići u Beč za kapelana hrvatskih pandura. Kapitanović donosi da je barun Stjepan Josip Patačić svjedočio kako je Matić od kraja 10. mjeseca 1743. pa do kraja godine 1745. pratio hrvatsku „nacionalnu falangu“ predvođenu potpukovnikom Gabrijelom Škrlecem po Bavarskoj i drugdje unutar carstva. Na kraju 1745. godine sa svojom četom vraća se u Hrvatsku gdje ostaje godinu dana. Potom s hrvatskom vojskom pod zapovjedništvom B. Bušića kreće u Belgiju i Nizozemsku odakle se vraća 1748. Napušta carsku vojsku polovicom 1749. i prelazi u mletačku vojsku. Potrebne ovlasti dobiva 2. 7. 1750. Nekoliko je godina bio kapetan u regimenti Jelića.
182. **HRID MATIĆ**, operni pjevač. Rođen u Drnišu 1953., sin Ante-Tonća Matića. Osnovnu školu i gimnaziju završio u Drnišu. Prvak Opere HNK u Zagrebu. U Šibeniku je završio muzičku školu „Josip Hatze“, a u Zagrebu muzičku školu „Blagoje Bersa“. U Zagrebu je na Muzičkoj akademiji studirao solo pjevanje (u klasi prof. Ivo Lotka Kalinski) i diplomirao 1979. godine. Solo pjevanje magistrirao 1986. (u klasi prof. Radmile Bakočević) na Fakultetu muzičke umjetnosti u Beogradu. Djeluje kao profesor klasične gitare, prvak

Opere HNK u Splitu 1981.-1986., a od 1986. kao prvak Opere HNK u Zagrebu. Gostovao je u Austriji, Italiji, Nizozemskoj, Njemačkoj i drugdje. Sudjelovao u izvođenju više oratorija, opera, uloga na pozornici i snimio više ploča, kazeta, ostvario velik broj trajnih audio i video zapisa, CD, TV-filmova i spotova. Uza sve to bavi se i komponiranjem te slikarstvom (akvareli i ulja) i stenografijom. Kao tenor prvu ulogu (Alfredo) ostvario u Operi Traviata u HNK Split, nakon toga realizirao cijeli niz uloga u Splitu i u Zagrebu. Suradio je s glasovitim svjetskim tenorima kao npr. sa C. Cossuttom, F. Uhlom, O. Alemanom i mnogim drugima.

U Domovinskom ratu pjevao hrvatskim braniteljima i organizirao dobrotvorne koncerte. Bio pomoćnik urednika programa u Glazbenoj proizvodnji HRT-a (1999.-2002.), zatim rukovodilac Odjela za glazbenu proizvodnju (2002.-2003.), umjetnički direktor (2003.-2004.), pomoćnik ravnatelja Glazbene proizvodnje za program (2005.). Nagrađen nagradom „Vatroslav Lisinski“ i odlikovan Ordenom reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića.

Izvor: *Dani kršćanske kulture*

Narodno sveučilište Dubrava

183. **IVAN MATIĆ – VIDAČAK**, sindikalni vođa. Organizator radničkih štrajkova. Bio predsjednik Saveza rudarskih radnika Drniš i organizator djelovanja URS-ovih sindikata. Istakao se kao organizator štrajkova, a naročito 1934.godine. Vidačak je ubijen 24. 8. 1934. u Velušiću i prema literaturi mrtav bačen u trafostanicu pored ceste Drniš-Oklaj (između Velušića i Razvođa). Smatra se da je ubojstvo Matića organizirao direktor rudnika Monte Promina Wonko i uprava toga rudnika. Uprava rudnika objašnjavala je da se on sklonio od nevremena u trafostanicu i da je došlo do kratkog spoja zbog čega je smrtno stradao. Međutim, i uprava rudnika i vlasti odbili su dopustiti obdukciju njegovu tijela koja je inače tražena. Na trafostanici postoji danas spomen ploča koja svjedoči o pogibiji Ivana Matića Vidačka. Ispisivaču ovih redaka je davnih godina Drago Gizdić, dobar poznavatelj radničkog i sindikalnog pokreta u Dalmaciji, ispričao da je bio dobio zadatak od PK KPH za Dalmaciju da zajedno s Vidačkom formiraju partijsku organizaciju. Do toga nije došlo zbog iznenadne smrti Vidačka. Jedan drugi podatak svjedoči o tome na koji je način Matić djelovao među rudarima. Rudar Ante Pilić – Puće kazivao mi je da mu je Vidačak dao člansku knjižicu URS-ovih sindikata, ali ne u poduzeću nego na Stinicama (pristanište za Visovac) i to 2. 8. kada je sajam Gospe od Anđela i kada se tu nađe ogromna masa vjernika.

Izvor: Drago Gizdić, *Dalmacija 1941.*

184. **Dr. sc. IVAN MATIĆ**, ekonomist. Rođen u Čavoglavama. Bio radnik u Brodogradilištu Split. Nakon školovanja postao direktor hotelskog poduzeća Union Dalmacija (hotel Park, hotel Lav, hotel Dalmacija i agencija Dalmacijaturist). Poslije iz

Splita seli u Zagreb gdje postaje direktor poduzeća Elektropromet, a potom direktor Gramata. Doktorirao na Ekonomskom fakultetu u Osijeku na temi marketing u turizmu. Objavio knjigu *Istraživanje marketinga u turizmu*. Umro u Zagrebu.

185. **Dr. sc. MARKO MATIĆ**, red. prof. u trajnom zvanju. Rođen 8. 4. 1954. u Čavoglavama (Ružić, Drniš). Diplomirao 1978. na PMF-u (matematički odjel) Sveučilišta u Zagrebu. Godine 1986. magistrirao i 1998. godine doktorirao na istom fakultetu. Zaposlio se 1979. na FESB-u u Splitu kao asistent, od 1987. kao predavač i od 1999. kao docent. Zaposlen na PMF u Splitu, Odjel za matematiku od 1. 5. 2003. godine kao izvanredni profesor. Izabran u zvanje redovitog profesora u trajnom zvanju za prirodne znanosti, polje matematika 2011. godine. Područje njegova znanstvenog interesa: matematička analiza, naročito matematičke nejednakosti i njihove primjene u numeričkoj analizi i u teoriji vjerojatnosti. Objavljuje znanstvene radove, a 2000. godine boravio nekoliko mjeseci na University of Adelaide (Australija).

Izvor: *Monografija Prirodoslovno-matematički fakultet u Splitu 1945.-2008.-2018.*, Split 2018., str. 168.

186. **MIRJANA MATIĆ-HALLE**, književnica (Solin 30. 9. 1912. – Zagreb 5. 1. 1986.). Njen otac je dr. Paško Matić iz Čavoglava koji je pohađao franjevačka učilišta i napustio školovanje za svećenika. Postao dr. dentalne medicine. Mirjana je pohađala školu u Mostaru i Zagrebu. Prije Drugog svjetskog rata publicirala je pet novela u časopisu, a poslije rata objavljuje prvu knjigu pod naslovom *Novele* (1946.). U njima tematizira odnose među spolovima, a najhvaljenija njena novela je *Žena teške sjene*. Kritičari smatraju da u njenom stvaralaštvu posebno mjesto zauzima kraći lirski roman *Lipe* (1957.). Njen roman *Luka ali ne apostol* (1974.) objavljen je u prerađenoj verziji 2002. Objavila je i drame *Teške sjene* (1951.) i *Veliki val* (1971.) kao i tragikomediju *Protekcionaš*. Njena proza odlikuje se psihološkim prikazom ljubavne žudnje njenih junakinja. Upravo njena zaokupljenost pitanjem ženskosti čini je jednom od značajnijih hrvatskih književnica. Živjela uglavnom u Zagrebu.

Izvor: *Hrvatska enciklopedija, mrežno izdanje*, LZ Miroslav Krleža 2017.

187. **PREDRAG-FRED MATIĆ**, branitelj i ministar, rođen u Požegi 1962. Njegov otac je iz Trbounja, Drniš. Međutim, osnovnu i srednju školu završio je u Vukovaru, gdje se njegova obitelj prethodno preselila. Studij razredne nastave završio na Pedagoškom fakultetu u Osijeku (1986.). Radio kao nastavnik osnovne škole u Vukovaru. Dobrovoljac Domovinskog rata. Branitelj Vukovara do njegova pada, kojom prilikom je zarobljen. U srpskim logorima proveo devet mjeseci (Sremska Mitrovica, Stajicevo i Niš). Objavio roman *Ništa lažno* u najmanje sedam izdanja i u prijevodu na španjolski.

Bio je šef Ureda općih poslova Kabineta načelnika Glavnog stožera oružanih snaga RH (1994.-1998.), potom šef Kabineta ministra hrvatskih branitelja (1998.-2000.). Zatim je glasnogovornik Glavnog stožera OS RH od 2000. godine, savjetnik ministra branitelja (2004.-2005.), te savjetnik predsjednika Republike Ive Josipovića (2010.-2011.). U koalicijskoj Vladi Zorana Milanovića bio ministar branitelja. Po isteku mandata biran za zastupnika u Hrvatskom saboru na listi SDP. Umirovljeni brigadir HV.

Odlikovan Redom k. Domagoja s ogrlicom, Redom N. Š. Zrinjskoga, Redom hrvatskog križa, Redom hrvatskog trolista, Redom hrvatskog pletera. Nositelj Spomenice Domovinskog rata i medalje Oluja.

188. **Dr. sc. TOMISLAV MATIĆ**, izv. profesor, rođen u Drnišu, 6. 12. 1966. Osnovnu školu završio u Drnišu, a srednju – smjer suradnik u razrednoj nastavi završio 1985. godine također u Drnišu. Magistrirao 1995. godine na Fakultetu strojarstva i brodogradnje u Zagrebu. Doktorirao 2003. godine na Fakultetu elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje u Splitu. Zaposlen na PMF u Splitu od 1. 6. 1996. Od 2008. godine pročelnik Odjela za politehniku na PMF. Godine 2016. biran u zvanje izvanrednog profesora za tehničke znanosti, polje strojarstvo. Njegov znanstveni interes su sljedeća područja: elementi strojeva, mehanika materijala, pogonska čvrstoća i tehnička mehanika.

Izvor: *Monografija Prirodoslovno-matematički fakultet u Splitu 1945.-2008.-2018.*, Split, 2018., str. 182.

189. **Dr. sc. JOSIPA MAZALIN PROTULIPAC**, dr. med. Rođena u Šibeniku, 5. srpnja 1974. (majka Marija, rođ. Pilić iz Brištana, Drniš). U Zagrebu završila osnovnu školu (1989.) te gimnaziju (1993.). Godine 1993. upisala Medicinski fakultet u Zagrebu te diplomirala u lipnju 1999. godine. Doktorirala na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 2016. godine, u znanstvenom području biomedicine i zdravstva, znanstveno polje Kliničke medicinske znanosti, grana Interna medicina. Tema doktorske disertacije: „Utjecaj fitosterola na omjer debljina intime i medije karotidnih i femoralnih arterija te metaboličke pokazatelje u bolesnika s metaboličkim sindromom“.

Poslije studija se usavršavala i završila cijeli niz edukacijskih oblika o čemu posjeduje odgovarajuće certifikate. Navest ćemo samo neke: Innovations and Trend safari, Healthy marketing team, London (2016.); Multicultural leadership (2016.); Influencing skills training (2015.); Franklin Covey LEADERSHIP training (2013.); Change Management (Mercury International 2009.); Leadership skills (Mercury international 2009.), Pharma MBA, London (2008.).

U svome profesionalnom radu istakla se kao lider u segmentu farmaceutske industrije. Njezina iskustva uključuju sljedeća radna mjesta: Članica Uprave tvrtke Fidifarm d.o.o. te Direktorica Programa dijetetike i lijekova,

Atlantic grupa (2014. – 2017.). Izvršna direktorica marketinga Pharma divizije Atlantic grupa, (2008. – 2014.). Marketing Manager, Schering-Plough CE AG (2006.-2008.). Voditeljica medicinske službe, Fidifarm d.o.o. (2002.-2005.). Stručni medicinski suradnik, Fidifarm d.o.o. (2000.-2002.). Pripravnički liječnički staž: Klinička bolnica «Jordanovac» (1999.-2000.). Od ostalih profesionalnih aktivnosti može se navesti: Članica Upravnog odbora Hrvatske udruge proizvođača bezreceptnih proizvoda (2012.-2014.). Članica Stručnog vijeća priznanja Superbrands (2016.-2017.) i članica Uredničkog odbora «Liječničkih novina» (2002.-2009.).

Danas djeluje kao osnivač tvrtke IntelPharm čija je temeljna djelatnost edukacija te povezivanje svih sudionika u zdravstvu (pacijenata, ljekarnika, liječnika, strukovnih udruženja te proizvođača lijekova) na projektima primarne prevencije bolesti te promicanja navika zdravog života. Posjeduje odobrenje za samostalan rad HLK (od listopada 2000.). Dobitnica je dva priznanja za doprinos radu Hrvatske liječničke komore (iz 2002. te 2015. godine). Objavljuje znanstvene i stručne radove: Cardiovascular disease (CVD) risk factors in older adults - Perception and reality, **Mazalin** Protulipac J, Sonicki Z, Reiner Ž. *Arch Gerontol Geriatr.* 2015 Jul-Aug;61(1):88-92.; Osteoporosis prevalence in Croatian males--the results of calcaneus ultrasound], Kastelan D, Kraljević I, Kujundzić-Tiljak M, Kardum I, **Mazalin** J, Marčić G, Ujević-Strizak M, Glisanović M, Tripovic VU, Miskić B, Janjanin SS, Danijela C, Ana D, Dusek T, Giljević Z, Jelčić J, Perković Z, Aganović I, Korsić M. *Liječ Vjesn.* 2007 May;129(5):123-9.; The Effects of the Level of Physical Activity on Calcaneal Ultrasound Measurements: Bone Properties of Medical and Physical Education Students. Kaštelan, D.; Kraljević, I.; Kardum, I.; Kasović, M.; Dušek, T.; **Mazalin Protulipac, J.**; Giljević, Z.; Jelčić, J.; Aganović, I.; Koršić, M.// *Collegium Antropologicum.* 31 (2007) , 3; 701-704.; Calcaneal ultrasound parameters in men and women from central Croatia. // Kraljević, I.; Kaštelan, D.; Kolčić, I.; Kardum, I.; **Mazalin-Protulipac, J.**; Koršić, M. *Med Sci Monit.* 2007 Sep 1;13 (9):MT29-33.; Pelvic neurilemmoma. Prkacin, I; Martinac, M.; Sabljarić-Matovinović, M.; Skegro, D; **Mazalin, J.***Acta Med Croatica.* 2001;55(2):97-100. i dr. Govori engleski, njemački te ruski jezik. Predana je kćer, supruga te majka dvojice sinova.

Izvor: *Osobna dokumentacija autora*

190. **MARKO MENĐUŠIĆ**, rođ. u Pokrovniku, Drniš 25. 4. 1952. Arheolog, lektor i konzervator. Osnovnu školu završio u Pokrovniku i Pakovu Selu. Završio gimnaziju u Drnišu, a studij arheologije i hrvatskog jezika na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Ima više objavljenih radova. Živi u Šibeniku.

Izvor: *Livaković*, str. 310.

191. **IGOR MEŠIN**, rođen u Zagrebu 8. 7. 1967. Otac Mate iz Umljanovića (Ružić, Drniš). Kazališni, filmski i televizijski glumac, te TV voditelj i redatelj. Potječe iz radničke obitelji. Završio osnovnu i srednju školu u Zagrebu. Upi-sao ADU iz trećeg puta, ali je još prije studija glumio u ZKM (a radio je i kao konobar). Poslije diplomiranja ima stalan angažman u HNK- u u Varaždinu. Od 1994. djeluje u zagrebačkoj Komediji gdje je realizirao uloge u predstava-ma *Kralj je gol*, *Nemoćnik u pameti*, *Opera za tri groša* i dr. Glumio je također i u filmovima: *Obećana zemlja*, *Zlatne godine*, *Svaki put kad se rastajemo*, *Tri muškarca Melite Žganjer*, *Četverored* i dr. Poznat je i po ulozu u TV seriji *Naša mala klinika*, *Odmori se, zaslužio si* itd. Ogledao se i kao redatelj, te je tako režirao predstavu *Skidajte se do kraja*. Godine 2004. dobio je nagradu Hrvatskog glumišta za režiju mjuzikla Monty Pythons's Spamalot.

Izvor: www.biografija.com

192. **IVAN MEŠTROVIĆ**, kipar svjetskog glasa, akademik. Rođen u Vrpolju kod Vinkovaca 15. 8. 1883., gdje su mu roditelji bili na sezonskom radu, koji su inače iz Otavica kod Drniša. Umro u South Bendu, SAD 16. 1. 1962. S roditeljima se iz Vrpolja vratio u zavičajne Otavice u prvoj godini života gdje je proveo djetinjstvo i ranu mladost. Kao dječak rezbario je u drvu i klesao figure u mekom kamenu. Kraće boravi u klesarskoj radionici Pavla Bilinića u Splitu. Potom odlazi u Beč gdje studira na akademiji 1901.-1906. Prvi put javno izlaže svoje radove na izložbi secesije u Beču 1903. Proučavao je egipatsko, klasično i renesansno kiparstvo po europskim muzejima. Također je upoznao radove suvremenih europskih kipara, a naročito A. Rodina. Smatra ga se utemeljiteljem skupine *Medulić* koja je zagova-rala stvaranje umjetnosti nacionalnih karakteristika na temelju junačkih usmenih (narodnih) pjesama. U toku 1. svjetskog rata boravi u emigraciji, gdje je aktivan oko Jugoslavenskog odbora. Po završetku rata vraća se u Hrvatsku i nastavlja likovnu i pedagošku djelatnost. Rektor je Akademije u Zagrebu od 1923.-1942., član JAZU (danas HAZU) od 1934. Nakon što je – u Drugom svjetskom ratu - izi-šao iz ustaškog zatvora u Zagrebu emigrira u Italiju, potom u Švicarsku, a poslije 2. svjetskog rata 1947. odlazi u SAD. Kao poznati i priznati kipar bio je profesor kiparstva na Sveučilištu u Syracusi, a od 1955. u South Bendu. Rani su mu radovi u duhu secesije: *Timor Dei* (1905.), *Izvor života* (1907., danas u Drnišu između Poljane i parka), *Sjećanje* (1908.). Pojedina njegova djela pokazuju impresionistič-ke površine vjerojatno pod utjecajem Rodina kao što je npr. *Zdenac života* (1905., danas ispred HNK u Zagrebu). *Kosovski ciklus* (1908.-1910.) predstavlja njegova najistaknutija djela (Kraljević Marko, Velika udovica i dr.). Uoči 1. svjetskog rata radi ciklus reljefa s biblijskim motivima (Mojsije, Anđeo I i II, Blagovijest, Ro-đenje, Oplakivanje, Evanđelist Luka, Evanđelist Ivan, Raspeće, Skidanje s križa i dr.). Taj je ciklus dovršio konačno 1954. godine. U njegovim djelima nastalima u

dvadesetim i tridesetim godinama 20. stoljeća javlja se serija mramornih ženskih aktova: Sanjarenje, Plesačica, Psihe, Čekanje, Žena kraj mora. U istom tom razdoblju izradio je veliki broj snažnih plastičnih spomenika kao što su: Grgur Ninski i Marko Marulić u Splitu, Andrija Kačić Miošić, Indijanci u Chicagu. Izradio je niz portreta u kojima dolazi do izražaja psihologizacija fizionomije ličnosti: Moja majka (1909.), Ruža Meštrović (1915.), V. Becić (1928.), J. W. Goethe (1932.), Olga Meštrović (1935.), Mate Meštrović (1941.). Značajna djela ostvario je i u graditeljsko-kiparskim projektima kao što je mauzolej obitelji Račić u Cavtatu, mauzolej njegove obitelji Meštrović u Otavicama kod Drniša (rađen 1926.-1932.) u kojemu je i sam sahranjen, zatim *Dom likovnih umjetnika* u Zagrebu, *Spomenik neznanom junaku* na Avali itd. Crkva u Biskupiji kraj Knina urađena je prema njegovom projektu. Prema Hrvatskoj enciklopediji „Njegov izniman kiparski talent očituje se u lirskoj i dramskoj ekspresiji ljudskoga tijela, što ga svrstava među istaknute osobnosti svjetske umjetnosti prve polovice 20. stoljeća i nesumnjivo među najistaknutije hrvatske umjetnike čije je djelo u svoje doba doživjelo svjetska priznanja.“ Objavio je i memoarsko djelo *Uspomene na političke ljude i događaje*, Zagreb 1969., te knjigu pripovjedaka *Ludi Mile*, Zagreb 1970.

Duško Kečkemet registrirao je oko 2 000 njegovih skulptura i više od 10 000 napisa o njemu. Također je zabilježio oko pedesetak monografija o Meštroviću. Katalog djela Ivana Meštrovića i bibliografiju radova o njemu donosi Duško Kečkemet u knjizi *Život Ivana Meštrovića* – 1. svezak (1873.-1932.); - 2. svezak (1932.-1962.-2002.), Školska knjiga Zagreb 2009. O Meštroviću je objavila dvije knjige i rođena Drnišanka Dragica Hammer Tomić (vidjeti pod njenim imenom). Izvor: *Hrvatska enciklopedija* LZ Miroslav Krleža, online i D. Kečkemet.

193. **MATE MEŠTROVIĆ**, povjesničar, rođen 1930. Sin glasovitog kipara Ivana Meštrovića. Zajedno s ocem i ostalim članovima obitelji iselio tijekom 2. svjetskog rata u Rim (1942.), zatim u Švicarsku i SAD (1946.). Bio je predsjednik Izvršnog odbora Hrvatskog narodnog vijeća, krovne organizacije hrvatske političke emigracije, i to od 1982. do 1991. godine. Nakon povratka u Hrvatsku (1990.) bio je zastupnik u Hrvatskom saboru (od 1993.) te veleposlanik/ambasador RH u Bugarskoj.

194. **TVRTKO MEŠTROVIĆ**, sin kipara Ivana i brat Mate. Novinar, kipar i pjesnik. (Zagreb, 5. 5. 1925. – Zagreb 23. 9. 1961.). Gimnaziju pohađao u Splitu. Zajedno s ocem Ivanom, čuvenim kiparom i obitelji iz Italije u ljeto 1943. odlazi u Švicarsku. Kada se obitelj Meštrović iz Švicarske zakratko navraća u Rim, g. 1946., Tvrtko se iz Rima vraća u Zagreb. Godine 1946. odlazi u Pariz budućoj supruzi Aline (s kojom se prethodno upoznao još u Ženevi) i s kojom se te godine vjenčao. Potom oboje odlaze u Beirut (Libanon). Bio je i

novinar u Libanonu te učio i slikarstvo. Iz Libanona odlazi u Palestinu i Egipat gdje provodi oko 18 mjeseci. U Zagreb se vraća 1950. i radi kao prevoditelj. U drugom braku sa suprugom Terezijom ima dva sina. Prema nekim izvorima, završio je 4. godinu prava u Zagrebu. Godine 1958. posjetio je roditelje i brata u SAD kao i početkom 1961., gdje je oba puta ostao po nekoliko mjeseci. S ocem Ivanom našao se 1959. kada je ovaj boravio u domovini. Tvrtko je imao problema i s alkoholizmom. Smatra se da je izvršio suicid u 36. godini života. Sahranjen je u obiteljskom Mauzoleju u Otavicama kod Drniša. Pisao je pjesme od kojih su mnoge ostale u rukopisu. Prijateljjavao je sa Zlatkom Tomičićem i Brankom Miljkovićem.

195. **ANTUN MIHANOVIĆ**, književnik (Zagreb, 10. 6. 1796. – Novi dvori kod Klanjca 14. 11. 1865.). Njegov otac Matija bio je posjednik, a obiteljsku kuću je imao na današnjem Trgu bana Jelačića. Završio pučku školu i klasičnu gimnaziju u Zagrebu. Završio pravne znanosti u Zagrebu 1817. Bio tajnik Banskog stola. Neko vrijeme radio u vojsci (1818.-1826.) a onda pretežno u diplomaciji (konzul u Beogradu, Solunu, Smirni i dr.). Smatra se pretečom ilirizma svojom čuvenom knjižicom *Rech domovini od haznovitosti pisanja vu domorodnem jeziku* 1815. koju je napisao u 19. godini. Autor glasovite Hrvatske himne – Hrvatska domovina - tiskane u „Danici“ 1835. *Lijepa naša* izvodila se kao himna i poslije Drugog svjetskog rata, ali je službeno utvrđena kao himna Ustavom Socijalističke Republike Hrvatske tek 1974. Iako nije rođen ni on ni roditelji na drniškom području, pa po tomu ne bi zadovoljavao kriterije za uvrštavanje u Leksikon Drnišana, ovdje smo ga ipak uvrstili jer je on sam uz svoje ime i prezime dodavao još i *Petropoljski*. Ovaj je dodatak dopisivao stoga što su njegovi preci podrijetlom iz Petrova polja pored Drniša. Eto, to je razlog što je i Antun Mihanović Petropoljski ipak ovdje uvršten. Umirovljen 1858. Njegovo ime nosi osnovna škola u Drnišu (nekoć OŠ „Božidar Adžija“).

Izvori: *Enciklopedija Leksikografskog zavoda 4*, Zagreb: JLZ 1968., str. 340;

Jugoslovenski književni leksikon, Novi Sad, Matica srpska 1971., str. 322;

Antun Mihanović: 215 godina od rođenja-150 godina od smrti: zbornik radova, Klanjec: Ogranak Matice hrvatske 2011.

196. **IGOR MILIĆ-ŠTRKALJ** (Drniš, 29. 2. 1927. – 1996.), pjesnik. Rođen u Drnišu, gdje je završio osnovnu školu, a gimnaziju u Kninu. Diplomirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu. Predavač na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. Objavio nekoliko zbirki poezije: *Otvoreni kozmos* (1974.), Zagreb, vlastita naklada; *Neužljebljeni život zove* (1979.), Split, Književni krug; *Talasanja* (1984.), Centar za kulturu Drniš; *Kozmička balada* (1989.), Split, Književni krug; *Dvolom* (1996.), Zagreb, izdavač Vanja i Mladen Milić-Štrkalj - Beograd, 2. 11. 2011.

Izvori: S. Grubač, I. Milić-Štrkalj, Kozmička balada, Split 1989., časopis *Dubrovnik*, god. 33, br. 3-4 (1990.), str. 115.;

Živan Filippi, I. Milić-Štrkalj, Zvona orkestra, časopis *Mogućnosti* br. 3-4 (1993.), str. 195-197.

197. **ŽIVKO MILIĆ-ŠTRKALJ**, novinar i urednik. Rođ. 1923. u Drnišu. Umro u Beogradu 2. 11. 2011. Antifašistički borac. Bio glavni urednik „Danasa“ u Zagrebu (1983.-1985.). Objavio nekoliko knjiga. Suradnik NIN-a i Politike. Urednik Borbe (od 1957.), urednik Večernjih novosti (1973.-1976.). Utemeljitelj izdanja Elle(ONA) u Jugoslaviji. Bio dopisnik Borbe i Večernjih novosti iz SAD (1959.-1966.).

Izvor: *Leksikon novinarstva*, str. 491.

1998. **NENAD MILOŠ**, olimpijac u plivanju. Rođen 13. 5. 1955. Otac iz Drniša (s Glavice) bio funkcioner Službe državne sigurnosti. Nastupio je Nenad na tri Olimpijade: u Munchenu 1972.; u Montrealu 1976. i u Moskvi 1980. Po završetku Pravnog fakulteta u Beogradu 1977.g. i nakon završetka sportske karijere radi kao pravnik. Od 1993. djeluje kao trener. Bio je trener u Zimbabveu, Islandu, Grčkoj, Južnoj Africi, Engleskoj, a trenirao je plivače i iz BiH, Hrvatske i Srbije. Mediteranski prvak u muškoj kategoriji na 100 m u Izmiru 1971. godine.

Braća Nenad i Predrag Miloš počeli su se baviti plivanjem u zadarskom Jedinstvu, nastavili u zagrebačkoj Mladosti, a potom prešli u beogradsku Crvenu Zvezdu. Peterostruki su državni rekorderi Jugoslavije: Nenad – 200 m mješovito i 4 x 100 mješovito; a Predrag 100 m leđno, 200 m leđno, 4 x 100 kraul, 4 x 100 mješovito i 4 x 200 kraul.

Izvor: J. Gizdić, *Hrvatski olimpijci...*, str. 22 i 24

199. **PREDRAG MILOŠ**, plivač, olimpijac. Rođen 3 minute prije brata blizanca Nenada (otac iz Drniša), te je Predrag rođen 12. 5. 1955., a Nenad 13. 5. 1955. Predrag je također nekadašnji olimpijac, i juniorski prvak Europe u plivanju na 200 m leđno kada je imao samo 14 godina. Sudionik dvije olimpijade, u Munchenu 1972. i u Montrealu 1976. Osvojio srebro na 100 m leđno. Djetinjstvo provodi u Zadru. Dalmaciju napustio u 3. razredu srednje škole, zajedno s bratom Nenadom. Kao i Nenad, diplomirao na Pravnom fakultetu u Beogradu 1977. godine. Iduće godine zapošljava se kao pravnik u Stručnoj službi CK SKJ. Godine 1983. prelazi na rad u Službu državne sigurnosti gdje radi kao analitičar. Napušta Službu 1989. godine. Godine 1992. odlazi sa suprugom i tri kćerke u Dnjepropetrovsk. U Ukrajini provodi dvije godine gdje se bavi prodajom čelika. Potom s obitelji odlazi na Sardiniju gdje radi kao direktor predstavništva. Godine 1996. vraća se u Srbiju. Postaje direktor izvoza u *Sartidu*. Oko četiri godine poslije zapošljava se u BANK Austria. Napušta i taj posao i radi neko vrijeme za nekog svog prijatelja, a potom postaje direktor Predstavništva „Arcelora“ (proizvodnja i prodaja čelika) u Srbiji.

Izvor: J. Gizdić, *Hrvatski olimpijci...*, str. 22 i 24

200. **PETAR MILOŠ**, boksač, inženjer geodezije. Rođen 11. 4. 1941. u Drnišu. Sa šest godina ostaje bez oca koji je poginuo u rudniku. Bio je jedan od desetero djece o kojima je brinula njegova samohrana majka. Završio je srednju školu i studij geodezije. Reprezentativac i olimpijac, sudionik Olimpijskih igara 1968. u Meksiku /teška kategorija/ (na kojima je nastupao i Mate Parlov). Nastupao je za klubove: Split, Metalac (Zagreb), Slavonija (Osijek), Dinamo (Pančevo), Partizan (Beograd) i Brodograditelj (Beograd). Za sebe kaže kako je do podne bio geometar, poslije podne trenirao, a uvečer studirao. Dodaje da su njega učili da bude majstor boksa, a ne siledžija. Prema nekim podacima, od oko 400 mečeva koliko je odigrao, gotovo dvije trećine je dobio nokautom. Sport napušta 70-tih godina kada se vraća struci.

Izvor: *Večernje novosti* 11. 11. 2016. ;

J. Gizdić, *Hrvatski olimpijci i odličnici*, HOO, Zagreb 2016., str. 20 i 101.

201. **BRANKO MILJKOVIĆ**, pjesnik, esejist i prevoditelj (Niš 29. 1. 1934. – Zagreb, 12. 2. 1961). Otac Gligorije, rođ. 1907. podrijetlom iz Gadžinog hana, a majka Marija rođ. Brailo, Trbounje, Drniš, 1908. Gimnaziju pohađao u Nišu. Diplomirao filozofiju 1957. na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Spadao je u skupinu beogradskih neosimbolista. U časopisu *Delo* pjesnik Oskar Davičo objavio mu je prve pjesme godine 1955. Publika i kritika prihvatila je njegovu prvu zbirku *Uzalud je budim*, 1956. Zatim objavljuje *Smrcu protiv smrti* (u suautorstvu s Blažom Šćepanovićem), 1959., *Poreklo nade*, 1960., *Vatra i ništa*, 1960. i *Krv koja svetli*, 1961. Uz poeziju piše kritike i eseje, te prevodi s francuskog i ruskog. Neki smatraju da je zbog problema u ljubavi preselio iz Beograda u Zagreb. U Zagrebu je bio urednik Literarne redakcije na Radio Zagrebu. Tragično je okončao život u Zagrebu (suicid), u noći od 11. na 12. veljače 1961. Njegov grob je na beogradskom Novom groblju.

Izvor: www.prelepapoezija.com/branko-miljkovic-biografija-; *Jugoslovenski književni leksikon*, str. 330.

202. **MARKO MIŠLJENVIĆ**, ban Hrvatske 1506.-1508. Do imenovanja za bana bio je kaštelan kraljevskog grada Budima. Rođen u Kamičku, Brištani, Drniš. Pao s konja i umro 1511.

Izvor: V. Klaić, *Povijest Hrvata* i drugdje.

203. **VLADIMIR MOJAŠ**, nastavnik i novinar. Rođen u Dubrovniku. Bio nastavnik i zamjenik direktora osnovne škole „Božidar Adžija“ u Drnišu. Isticao se u organiziranju različitih slobodnih aktivnosti i društvenih organizacija učenika. Dugogodišnji dopisnik Slobodne Dalmacije iz Drniša.

204. **IVICA MUDRINIĆ**, menadžer i političar, rođen 1955., (Bogatići Prominski, Drniš). Završio osnovnu školu u rodnim Bogatićima i u Torontu (Kanada)

gdje je preselio s roditeljima u svojoj 11. godini. Tamo je završio i srednju školu, te diplomirao elektrotehniku na Sveučilištu u Torontu 1978. godine. U Kanadi je radio u Motorili, zatim u Wieastaru te u vlastitoj tvrtki. Radio u Kanadi kao inženjer, menadžer i poduzetnik. Povratnik iz Kanade 1991. kada postaje savjetnik predsjednika Republike dr. Franje Tuđmana. Bio je ministar pomorstva, prometa i veza u Vladi RH (1992.-1996.), te u Vladi H. Šarinića, N. Valentića i Z. Mateše, a glavni direktor HRT (1996.-1998.), te godine 1996. postaje direktor HPT. Višegodišnji predsjednik Uprave Hrvatskog telekoma. Poslije nego je T-HT prodan Deutsche Telekomu, on je prešao u tu firmu kao savjetnik. Bio je i predsjednik HUP-a. Ponovo je u Hrvatskoj i sada je predsjednik Nacionalnog vijeća za konkurentnost. Odlikovan Redom kneza Trpimira s ogrlicom, Redom Danice Hrvatske s likom Blaža Lorkovića (1995.), Redom Hrvatskog trolista i Redom Ante Starčevića (1997.).

Izvor: www.biografija.com; Leksikon RTV

N

205. **Fra ANTE NAKIĆ**, profesor filozofije i teologije. Rođen u Skradinu 1660. godine. Otac mu je drniški serdar Mate Nakić Vojnović. Ante se školovao na Visovcu i u Šibeniku. Filozofiju i teologiju studirao u Peruggi u Italiji, gdje je u svibnju 1693. zaređen za svećenika. Prvu je misu služio sljedećeg mjeseca u crkvi sv. Jure na Žitnici kod Drniša, što je bila želja njegova oca. Ante Nakić je bio profesor filozofije i teologije na generalnim učilištima u Ferrari i Mantovi. Bio je teologom mantovskog vojvode Ferdinanda. Bio je i generalni vizitator franjevačke provincije Bosne Srebrene 1711. godine. U rujnu 1711. izabran je za kustoda franjevačke provincije Bosne Srebrene, a sudjelovao je i u Đakovu na provinskijskom kapitulatu 1714. Umro je 6. 2. 1716. u samostanu sv. Lovre u Šibeniku.

Izvor: K. Kosor, Drniška krajina za turskoga vladanja

206. **GRGUR NAKIĆ VOJNOVIĆ**, serdar

207. **IVAN NAKIĆ-VOJNOVIĆ**, (Drniš 1763. – 1805.). Profesor matematike, inženjer i pisac.

208. **MATE NAKIĆ VOJNOVIĆ**, serdar. Rođ. 1628. Harambaša i serdar petropoljskih i zagorskih krajišnika. Zna se da je općem providuru L. Doni slao tročlanu delegaciju da u ime „stanovništva između Prologa i Krke“ traže da ih prihvati na mletački teritorij (Kosor, 1975.:10). U prosincu 1683. godine ponovo šalje predstavnike Doni. U siječnju 1684. Nakić odlazi osobno u Zadar (zajedno s Franjom Mirčetićem) potužiti se Doni da im na dvostruko traženje

nije odgovorio. M. Nakić moli odobrenje da „prebaci 1000 obitelji“ (Kosor: 1975.:12) na teritorij Mletačke Republike. Ne dobivši pozitivan odgovor od Done, Mate Nakić Vojnović u ožujku iste godine odlazi u Veneciju i podnosi napismeno uvjete Senatu koje treba ispuniti ako misle da stanovnici Petrova i Kosova polja, te Zagore priznaju vlast Mletaka. Obitelj Nakić ima 40 članova i mlinice, kako u Roškom slapu tako i u Skradinskom buku, ostaju toj obitelji.

Potkraj 1686. godine zagorski i šibenski krajišnici biraju Matu Nakića za svoga serdara. Taj izbor potvrđuje providur Cornaro.

Izvor: K. Kosor, Drniš pod Venecijom

209. **MATE NAKIĆ**, vođa seljačke pobune u Drnišu protiv vlasti i vojske Venecije 1797. Iz Kadine Glavice „čovjek smion i snalažljiv (Kosor . 18) u lipnju 1797. organizira pobunu u Drnišu vičući „da treba strance istjerati“. Seljaci s oružjem napadnu vojarnu i Mate Nakić naredi talijanskim vojnicima i časnicima da odmah napuste Drniš. Ovi su to i učinili uz pratnju seljaka do Roškog slapa koju su platili.

Izvor: Kosor, Drniš pod Venecijom, *Kačić*, 7/1975. i *Kačić*, 11/1979.

210. **MIHOVIL NAKIĆ-VOJNOVIĆ**, košarkaš, olimpijac. Rođen u Drnišu 31. 7. 1955. Roditelji iz Drniša. Studirao i diplomirao na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu 1981. godine. Počeo je karijeru u Mladosti (1973.), zatim prelazi u Industromontažu (1976.), odakle prelazi u Cibonu (1977.) za koju nastupa sljedećih deset godina. U 1987./88. takmičarskoj sezoni nastupa za klub Fantoni iz Udina (Italija). Ponovo je u Ciboni 1988./89. Najčešće igrao na mjestu krila. U sezoni 1983./84. dao je odlučujuću koš za Cibonu protiv Crvene Zvezde, čime je Cibona osigurala prvo mjesto u ondašnjoj Jugoslaviji. Nastupao je za reprezentaciju preko 90 puta. S reprezentacijom je osvojio: zlato na juniorskom europskom prvenstvu (1974.), broncu na EP (1979.), srebro na Mediteranskim igrama (1979.) u Splitu, zlato na OI (1980.) u Moskvi, zlato na Mediteranskim igrama (1983.) u Casablanci, broncu na OI (1984.) u Los Angelesu.

Nosilac odličja Reda Danice hrvatske s likom dr. Franje Bučara, za doprinos sportu. Nakon aktivnog igranja bio je tajnik Hrvatskog košarkaškog saveza (1991.-1996.). Bio sportski direktor košarkaškog kluba Cibona Zagreb. Od 1997. M. Nakić-Vojnović je sportski veleposlanik RH pri Vijeću Europe.

Izvor: J. Gizdić, *Hrvatski olimpijci...*, str. 24 i 27 te 140

211. **Dr. sc. fra VJENCESLAV NAKIĆ-ALFIREVIĆ** (Kadina Glavica, Drniš 30. 3. 1890. – Split 13. 3. 1964.). Doktorirao iz filozofije. Bio magistar klerika i profesor na učilištima u Franjevačkoj Provinciji Presv. Otkupitelja i to na franjevačkoj Bogosloviji u Zagrebu, zatim u Makarskoj. Predavao: filozofiju, logiku, psihologiju, kozmologiju, povijest umjetnosti, ustav i vjeronauk. Obavljao službe gvardijana u Zaostrogu, Sinju i Kninu.

Izvor: P. Bezina (1998.)/prir./: *Ljetopis samostana Svetog Ante u Kninu*, Zagreb, str. 178.

212. **Obitelj NELIPČIĆA** vladala je punih 150 godina područjem kotara Promine. Promina je kroz 14. st. sjedište jedne grane obitelji Nelipčića/Nelipić. Njihov tvrdi grad – koji se u izvorima spominje kao njihov nasljedni grad jest Kamičak. Pošto se spominje – u njihovim rukama i Ključ – jasno je da kotar Promina – barem od posljednje četvrtine 13. st. do kraja 15. st. odnosno do početka 16. st. i dolaska Osmanlija – obuhvaća podjednako i današnje Miljevice i današnju Prominu. Prvi sukob između Nelipčića i Venecije izbija 1333. g. nakon za Nelipčiče dva uspješna rata sa Šubićima.
213. **NELIPAC**, knez i vojvoda najprije u službi Šubića (javlja se npr. u Skradinu), zatim u drugoj polovici 11. mj. 1322. Knin dolazi u ruke vojvode Nelipca i postaje mu prijestolnica. Umire iznenada 1344. (mjesec dana nakon njegova i Konstantinova napada na Mladena III. Šubića).
214. **Brat vojvode NELIPCA – IZAN** također u 14. st. ima sjedište u Ključu na Čikoli. On pljačka i zarobljava šibenske građane, podanike Venecije. Unatoč traženju Venecije da ih oslobodi, pustio ih je tek nakon što je dobio otkupninu u iznosu od 1 500 libri.
215. **Knez KONSTANTIN OD KLJUČA**, nećak Nelipca, napada 1343.g. šibensku utvrdu Goriš (Gens) uz Čikolu, a godinu kasnije je „poharao“ Brnjicu (Benicu). Potom zajedno s Nelipcem napada kliškog kneza Mladena III. Šubića 1344. Ključki knez Konstantin pljačkajući sela u šibenskom distriktu nanosi im štetu od 4500 malih libri, u blizini srušene utvrde gradi novu itd.
216. **Knez IVAN NELIPČIĆ**, sin Nelipca i njegove žene Vladislave. Kralj Ludvik knezu Ivanu u zamjenu za Knin i druge gradove daruje i potvrđuje kraljevski grad Sinj i kotar Cetinu, grad Brečevo i polje s njihovim selima, posjedima i njihovim stanovnicima ili narodima, Hrvatima i Vlasima, kao i njihov nasljedni grad Kamičak“ (Birin, str. 122-123).

Potomci kneza IZANA

217. **Sinovi KNEZA KONSTANTINA** od Ključa 1375.g. ispričali su se Splićanima što ne mogu doći na neku svadbu na koju su inače pozvani. Godine 1421. u jednom dokumentu spominje se „*plemenita gospođa zvana Jelena, udovica pokojnog Nelipca sina Konstantina od Nečvena*“ (Birin, str. 124).
218. **Knez NELIPAC** (sin Konstantina, postavljen je za kaštelana Skradina „uzvišeni knez Nelipac od Nečvena, skradinski kapetan“ (Birin, str. 124). Posljednji se put spominje 1396.g. i to je „zadnji muški potomak Izanove grane obitelji Nelipčić.

219. **IVANIŠ NELIPČIĆ** *cetinski knez*, kao najbliži rođak kneza Nelipca sina Konstantina (od grane Izana), dobiva njegove baštinske posjede u kotaru Promina.
220. **KATARINA, kćerka IVANIŠA**, cetinskog kneza, dobiva 1411. u miraz njegova imanja, uključivo i Kamičak. Ivaniš slično postupa i 1421. kada, da bi osigurao posjede kćerki Katarini i njenom mužu, svom zetu Anžu Frankopanu, daje svoje gradove. Ovo ponavlja i 1422. g. To potvrđuje i 1428. kada kćeri Katarini, tobože u ime zaloga od 3 tisuće dukata, predaje gradove Kamičak i Ključ, te kotar Petrovo polje (Birin, str. 125).
221. **MIHOVIL NIKOLIĆ**, književnik, (Kričke, Drniš, 29.7. 1878. – Zagreb, 28.2. 1951.). U Kričkama, gdje je Mihovil rođen, njegov otac bio župnik unijske crkve. Osnovnu školu pohađao u Karlovcu i Križevcima, a gimnaziju u Zagrebu. Apsolvirao trgovačku akademiju u Zagrebu godine 1896. Radio u osiguravajućoj zadruzi *Croatia* odakle je umirovljen kao ravnatelj 1941. godine. S 14-15 godina objavio je prvu pjesmu *Moja domovina* u listu „Bršljan“. Surađivao u mnogim časopisima. Objavio je sljedeće knjige: *Pjesme* (1898.); *Knjiga života* (u suautorstvu sa Srđanom Tucićem, 1899.); *Nove pjesme* (1905.); *Vjeručka. Posljednje poglavlje* (1914.); *Knjiga pjesama* (1917.); *Pjesme* (1944.). U HNK izvedena mu je drama *Razbijeni sin* (1905.). Jedan od osnivača Društva hrvatskih književnika i poslije 2. svjetskog rata bio i predsjednik Matice hrvatske. Pjesnik hrvatske moderne. Pjesme su mu objavljene u 74. knjizi edicije Pet stoljeća hrvatske književnosti (1970.). O njemu piše:
I. Bošković u *God. Titiusu br. 3/2010.*);
Leksikon hrvatskih pisaca, ŠK, 2000., str. 530-531;
Jugoslavenski književni leksikon, str. 367. i drugdje.
222. **IVAN NOVAKOVIĆ – IVANAC**, vojvoda i gospodar grada Ključa na Čikoli u 15. stoljeću. Potkraj kolovoza 1448. ban Petar Talovac „porobio neka sela vojvode Ivanca“ u šibenskom kotaru (Jurić, 1982.:112). Godine 1450. u mjesecu ožujku Venecija dopušta Šibeniku da grad Ključ, staru utvrdu Nelipića/Nelipčića odnosno posjed Ivana Novakovića, ali tada „u rukama bana Talovca“, može otkupiti. I to za 200 dukata, te potom porušiti. Međutim, krajem 9. i 10. mjeseca 1450. Venecija javlja šibenskoj općini kako će o tvrđavi Ključ odlučivati njen izaslanik Ivan Nani (Jurić, 1982.:114).
Izvor: Š. Jurić, Građa za bibliografiju...

NJ

223. **ROSANDA NJEGUŠ**, književnica i prevodilac. Rođena u Drnišu 7. 1. 1915. - Beograd 2009. Sestra prvoborca Bogde Njeguša. Sudionica NOB-e. Osnovnu

školu završila u Drnišu, a gimnaziju u Zagrebu. Kažnjena zatvorom (1935.). Talijani je odvede u logor u Italiju odakle 1943. bježi u partizane. Dugogodišnja urednica u izdavačkom poduzeću *Prosveta* u Beogradu. Bila sekretar u srpskoj redakciji Leksikografskog zavoda (Zagreb). Prevela je većinu relevantnih knjiga iz slovenske književnosti sa slovenskog na srpsko-hrvatski jezik, odnosno na srpski (I. Cankar, J. Vidmar, J. Kozak, C. Kosmač, P. Voranc i mlađe D. Smole, D. Zajc, G. Strniša, K. Kovič...). Dobila Nagradu „Miloš N. Đurić“ Udruženja književnih prevodilaca Srbije, god. 1977. za prijevod poezije Cirila Zlobeca, *Kras*, sa slovenskog. Priredila, zajedno sa Stevanom Raičkovićem, *Sabrana dela* Miloša Crnjanskog u deset knjiga (I-X), nakon što se Crnjanski prethodne godine vratio iz Londona, u izdanju Prosvete Beograd, Mladost Zagreb i dr. 1966. Prevela knjigu Leopold Suhodolčana: *Veliša i Pajac*, Delta press; Prosveta, Beograd 1979. (klasično djelo omladinske književnosti). Prevela *Drame* Ivana Cankara, Prosveta, Beograd 1968. Osim prvodilaštvom bavila se i književnošću. Tako je objavila knjigu *Normirac u srcu* (književne reportaže) 1949. Godine 1959. izlazi joj prvi romam *Kidanje*, u izdanju Kosmosa, Beograd, potom objavila i *Stolice na kiši*.
Izvor: *Jugoslavenski književni leksikon*, str. 1971.

O

224. **KRSTO ODAK**, skladatelj i glazbeni pedagog (Siverić, Drniš, 20. 3. 1888. – Zagreb, 4. 11. 1965.). Rođen u činovničko-rudarskoj obitelji. Pohađao franjevačka učilišta u Sinju, Šibeniku i Makarskoj. Redovničko odijelo obukao na Visovcu 25. 9. 1906. Zavjetovao se 25. 9. 1907. Redovničko ime bilo mu je fra Konrad. Teološki studij upisao u Munchenu. Paralelno upisuje glazbu kod patera Hartmana. Djelovao kao svećenik u Sinju i Otoku kod Sinja od 1913. do 1919. Nakon što je napustio franjevački red i svećenički poziv studira kompoziciju kod V. Novaka u Pragu. Radio na Muzičkoj akademiju u Zagrebu od 1921. do odlaska u mirovinu 1961. Krsto Odak skladao je simfonije, suitu, sonate, gudačke kvartete itd. odnosno instrumentalna djela. Također opere, balete... tj. glazbeno-scenska djela kao i vokalna duhovna i svjetovna djela: mise, psalme, rapsodije i madrigale. Umro je u Zagrebu 4. 11. 1965. i pokopan na Mirogoju. Glazbena škola u Drnišu (koja se do tada zvala Zlatana Štrkalj Milić) od 1990. nosi ime Krste Odaka. 50. obljetnica smrti skladatelja K. Odaka obilježena je u rodnom Siveriću.

Izvor: *HBL*; list *Siverić*, 2015.

225. **KVIRINA OLUJIĆ-BELLOTTI** (Drniš, 3.5.1912. - ?). Lektorica na Odsjeku za talijanski jezik i književnost Filozofskog fakulteta u Zadru od 10.3.1957. do 30.9.1982.

Izvor: *Četrdeset godina.....*, str. 43.

226. **ECIJA OJDANIĆ**, kazališna, televizijska i filmska glumica. Rođena u Drnišu 26. 6. 1974. Otac Petar Ojdanić iz Kljaka (Drniš), a majka Milanka (rođ. Kević) iz Drniša. Otac joj je bio sudac Općinskog suda u Drnišu i Okružnog odnosno Županijskog suda u Splitu. Zajedno s roditeljima preseljava u Split prije polaska u osnovnu školu. Osnovnu i srednju školu završila u Splitu. Godine 1992. upisala ADU koju je kasnije i diplomirala. Potom dvije godine radi u HNK u Rijeci. Nakon toga nastupa sedam godina za ITD u Zagrebu. Napušta ITD i odlazi u slobodne umjetnike tj. glumice (i u tom statusu nastupa za HNK u Zagrebu). Glumila je u brojnim kazališnim i TV ulogama: Nela u seriji *Larin izbor*, Irena Begovac u seriji *Zlatni dvori...* Ogledala se i na filmu (npr. Anita u filmu *Hitac*). Istakla se ulogom Ksenije Radaljeve Bobočke u predstavi (njenog) kazališta Moruzgva *Bobočka ili drugih sto strana Filipa Latinovicza*. Ova je predstava osvojila glavnu nagradu na Međunarodnom festivalu monodrame u Bitoli (Makedonija). Istrčala polumaraton 2016. u Ljubljani. Danas živi u Zagrebu.

Izvor: www.biografija.com

P

227. **Fra ANTE PAIĆ**, provincijal, iz Ljubostinja (Unešić, Drniš). Zavjetovao se na Visovcu 30. 8. 1811. Župnik župe Mirlović (Zagora) 1856.-1857. Provincijal Franjevačke provincije Presv. Otkupitelja 1845.-1848. Umro 1857.

228. **JERKO PALTRINJERI-BRKO**, sekretar Ratnog komiteta, organizator ustanka i pukovnik. Rođ. 1919. u Siveriću, otac Jure. Do rata je bio radnik. Član KPJ od 1939. godine. Radio na pripremanju ustanka, stupa u Kraljevački partizanski odred „Todor Miličević“ 1941. godine gdje postaje pomoćnik komesara čete. Potom odlazi u 6. ibarsku četvu u Užice do povlačenja u Sandžak. Kod formiranja Prve proleterske brigade u Rudom 22. 12. 1941. ulazi u sastav 1. čete 4. kraljevačkog bataljona u toj brigadi. U osmom mjesecu 1942. premješten u Četvrtu operativnu zonu odakle biva upućen u Okružni komitet KPH Knin na dužnost sekretara. (Drniško područje spadalo je tada pod Okružni komitet KPH Knin). Poslije je bio komesar kurseva i škola pri Štabu Četvrte armije. Kraj rata dočekao u činu majora. Po završetku rata ostaje u JNA odakle je umirovljen u činu pukovnika. Nosilac Partizanske spomenice 1941.

Izvor: *Popis boraca iz Dalmacije u Prvoj proleterskoj NOU brigadi; Split u NOB-i*, str. 738.

229. **IVAN PARAĆ**, dužnosnik iz Puljana (Okraj). Rođen 1939. Diplomirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu. Bio tajnik Veterinarskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Poslije višestranačkih izbora 1990. potpredsjednik, a zatim predsjednik Izvršnog vijeća Skupštine Grada Zagreba. Potom predsjednik Skup-

štine Grada Zagreba. Bio ministar rada i socijalne skrbi u Vladi RH 1993.-1995. Glavni je direktor HRT-a (1995.-1996.). Radio u Ministarstvu vanjskih poslova RH kao veleposlanik. Objavljivao stručne radove iz radnog prava, obrazovanja i mjesne samouprave.

230. **IVO PATTIERA**, estradni i operetni pjevač. Rođen u Drnišu 22. 7. 1948. Otac poznati brijač u Drnišu, Vice Pattiera, a majka Josipa Pattiera, rođ. Soldo iz Šibenika. Osnovnu i srednju školu završio u Šibeniku, isto tako i osnovnu glazbenu školu. Nastupao u mješovitom pjevačkom zboru „Kolo“ u Šibeniku. Na priredbi „Mladi pred mikrofonom“ u Šibeniku osvaja prvo mjesto 1964., 1965., 1966. i 1967. Od početka rujna 1969. radi u Kazalištu „Komedija“ u Zagrebu, gdje do 1978. intenzivno radi i pjeva glavne uloge u operetama i rock-operama. Bavi se i zabavnom glazbom. Nastupa na raznim festivalima (Zagreb, Sisak, Split, Slavenska Požega, Cavtat, Skopje i dr.). Godine 1982. osvaja „Grand-prix“ na „Zagreb-festu 82.“. Sudjelovao je i na međunarodnim festivalima, npr. u Dresdenu 1982. i Bratislavi 1983. te na turneji po Švicarskoj 1993. i SAD 1995. Bili su to humanitarni koncerti. Nastupao je i na „Međunarodnom festivalu djeteta“ u Šibeniku. Snimio je više od dvadesetak nosača zvuka.

Izvor: *Livaković*, str. 367-368.

231. **ANTE PERAICA**, sin Ivana, fotograf. (Čvrljevo, Unešić, Drniš 1915. - Split, 1992.). Sudjelovao u štrajkovima i demonstracijama kao član URS-ovih sindikata. Radio u raznim atelierima kao fotograf i kameraman. Svoj atelje utemeljio godine 1934. Potom 1937. – 1943. radi kao fotograf za Cinecitta. U ratu postaje član KPJ u koji se uključuje na strani NOB-e u drugoj polovini 1943. Ulazi – na području Dalmacije – u Treći kragujevački bataljun Prve proleterske NOU brigade. Ratuje kao borac i fotograf u Bosni, Sandžaku, Srbiji, sve do Beograda. S mjesta vodnika protivtenkovskog voda 1944. odlazi u propagandni odjel Prve proleterske brigade (gdje je šef foto-sekcije). Tu je u činu vodnika dočekao i kraj rata. Kao fotograf snimio je cijeli niz borbi, marševa i odmora gotovo svih jedinica iz sastava Prve proleterske brigade i to u Bosni, Sandžaku, Srbiji i posebno na Sremskom frontu. Po završetku Drugog svjetskog rata bavio se fotografijom u Splitu.

Izvor: *Atelierperaica.com./povijest*.

232. **Dr. sc. DRAŽEN PERICA**, izv. profesor. Rođen 23. 6. 1960. u Drnišu (podrijetlom iz, Promine, Drniš). Diplomirao i potom doktorirao 1998. godine geografiju na PMF u Zagrebu. Prvobitno radio na zagrebačkom PMF, a zatim na Agronomskom fakultetu također u Zagrebu. Od 1. 10. 2005. radi na Odjelu za geografiju Sveučilišta u Zadru kao docent. Suradnik i voditelj projekta. Objavio više radova.

233. **Dr. sc. IVO PERIĆ**, povjesničar (15. 10.1930. u Lukaru, Promina, Drniš – Zagreb, 27. 1. 2018., u 88. godini). Osnovnu školu završio u Promini, učiteljsku školu u Šibeniku. Bio učiteljem u Kanjanima (Drniš) odakle je položio stručni ispit za učitelje u Šibeniku s ocjenom odličan, u ožujku 1953. Na području Dubrovnika radio od 1957. prvo kao direktor osnovne škole Grude, a zatim kao direktor Gimnazije 1964.-1974. Od godine 1974. do odlaska u mirovinu 1995. radio u Historijskom institutu/Zavodu za povijesne znanosti JAZU/HAZU. Prvo kao viši znanstveni suradnik, potom znanstveni savjetnik. Kao umirovljenik preselio iz Dubrovnika u Zagreb. Istraživao povijest Dalmatinskog sabora, ponarođivanje školstva u Dalmaciji, povijest političkih stranaka i nekih političara iz narodnog preporoda itd. Ogledao se i u književnom stvaralaštvu (pjesme, pripovijetke, romane). Živio u Dubrovniku, potom u Zagrebu, gdje je i umro 27. 1. 2018..

Izvori: „Šibenski list“ br. 33 od 1. 4. 1953., str. 2;

Anali Zavoda za povijesne znanosti HAZU, 56/2, 2018., str. 785-788.

234. **BRANKO PERIŠIĆ BADŽA**, narodni heroj. (Šibenik 11. 8. 1923. – Jastrebac 19. 9. 1943.), otac iz Brištana (Marko, zvan Propaganda). Branko je poginuo na Jastrebcu (Srbija). O njemu su napisali romansiranu biografiju Radovan Kovačević i Radomir Bulajić: *Jastrebački partizan*, Književni krug, Split 1988. Bio u domu za siročad u Šibeniku i Splitu. Nakon završene OŠ odlazi na školovanje u vojnozanatsku školu Obilićevo u Kruševcu. Po završetku se zapošljava kao radnik zanatlija u Zavodu Obilićevo. Bio je član SKOJ-a, a od 1940. i član KPJ. Istakao se u borbama Rasinskog partizanskog odreda (npr. pri napadu na njemačke jedinice u Kruševcu). Početkom 1943. Perišić ponovo izvodi diverziju u Kruševcu. Sredinom 1943. partizanske snage na Kopaoniku iznova jačaju. U borbama s četnicima 19. 9. 1943. na Jastrebcu u predjelu Crne Čuke, Branko pogiba kao komandir omladinske čete Rasinskog NOP odreda. Za narodnog heroja proglašen 5. 7. 1951. Na mjestu pogibije netko je kasnije podigao česmu.

Izvori: *Narodni heroji Jugoslavije*, knj. 2;

R. Kovačević, *Rasinski bojovnik*, Slobodna Dalmacija 28. i 29. 10. 1975.;

R. Kovačević R. Bulajić, *Jastrebački partizan*, Književni krug Split, 1988.;

Š. Pilić, O knjizi i česmi, *Slobodna Dalmacija*, 26. 7. 1989.

235. **MARKO PERKOVIĆ THOMPSON**, glazbenik, pjevač. Rođen 27. 10. 1969. u selu Čavoglave, Ružić, Drniš. Sin Ante i Marije. Po završetku ugostiteljske škole u Splitu, radio kao konobar. Široj javnosti postaje poznat nakon njegove pjesme „Bojna Čavoglave“. Pristupio je Zboru narodne garde (ZNG) 1991. kada je dobio nadimak Thompson. Prvi njegov album zove se „Moli mala“. Godine 1994. izlazi njegov singl „Anica-kninska kraljica“. U akciji

„Oluja“ sudjeluje u 142. brigadi. Godine 1995. izdaje drugi album „Vrijeme škorpiona“, a sljedeće godine novi album „Geni kameni“. Album „Vjetar s Dinare“ pojavljuje se 1998. Sljedeći album „E, moj narode“ pojavljuje se 2002. godine. (U njemu su, uz ostale pjesme, Iza devet sela, Moj Ivane i dr.). Kasnije objavio još albuma i organizirao više koncerata. Pjevao je na turnejama po Hrvatskoj, BiH, SAD, Kanadi i Australiji. U nekim europskim zemljama tere-tilo ga se za neonacizam, te je imao zabrane nastupa u Amsterdamu (2004.), u Lucernu i tri godine u Švicarskoj. Također mu je bio zabranjen nastup u nekim zemljama Europske unije. Bilo je posebnih reagiranja na njegovu kontroverznu pjesmu „Jasenovac i Gradiška Stara“. Mnogi smatraju da tom pjesmom veliča zločine ustaša i NDH. *Centar Simon Wesenthal* žalio se na to što HTV emitira pjesme i koncerte Marka Perkovića. Sudjelovao je u izgradnji crkve u rodnim Čavoglavama. Pjevački idol desnice.

Izvor: *Biografije.com* (*Biografije javnih osoba iz Hrvatske*) i *dnevne novine* raznih datuma

236. **Fra MIJO PERKOVIĆ**, tajnik provincije, iz Čavoglava, Ružić, Drniš. Bio tajnik Franjevačke provincije Bosne srebrenе. Umro u Požegi 1731. u 40. godini života.
237. **ĐURO PERLIĆ**, politolog i kolumnist. Rođen 2. 2. 1954. u Drnišu (otac iz Drniša, majka Mršić iz Ključa, Miljevci). Osnovnu školu i gimnaziju završio u Drnišu. Diplomirao na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu. Kraće vrijeme radio u Zagrebu (Tvornica Nikola Tesla), a potom se vraća u Drniš. Bio profesor u Srednjoškolskom centru, referent u Općinskoj upravi Drniš, inspektor u Šibensko-kninskoj županiji. U Drnišu surađuje na Radio – Drnišu od 1980. Objavljuje tekstove u *Svijetu* (Sarajevo), *Večernjem listu* (Zagreb) i drugdje. Desetak godina (poslije „Oluje“ ima kolumnu – nedjeljom – na Radio – Drnišu. Te su kolumne objavljene u knjigama *Drnišanac 1* (2009.) i *Drnišanac 2* (2012.). Suraduje i u *Šibenskom listu*. Njegove tekstove su Radio i čitateljska publika zdušno prihvatili jer donose ono što se u društvenoj znanosti naziva sociologija svakidašnjice i jer su pisani razumljivim jezikom i lijepim stilom. U izdanju Šibenskog lista i Slobodne Dalmacije objavljena mu je i treća knjiga *Drniški amarcord*. Knjiga sadrži 35 priča, pisanih štokavskom ikavicom, nastalih iz njegovih kolumni koje, kao višegodišnji suradnik, objavljuje u *Šibenskom listu*. Prikaz knjige *Drniški amarcord* donio je *God. Titius* u broju 8/2015. (str. 299-300). Dobitnik *Nagrade Grada Drniša* (2016.).
238. **BOŽIDAR PETRANOVIĆ**, književnik i pravnik (Šibenik, 18. 2. 1809. – Venecija, 1874.). Njegov otac Marko Petranović, rođeni Drnišanin i bogati trgovac prešao iz Drniša u Šibenik gdje su mu rođena dva sina Božidar i Đorđe. Otac ga upisao u srpsku gimnaziju u Sremskim Karlovcima. Tamo je boravio od 1820.

do 1826. Potom završava filozofski tečaj u Grazu (1826.-1828.), što je (budući da je završio šestogodišnju gimnaziju) bio preduvjet za upis na sveučilišni studij. Ovdje je upoznao npr. Ljudevita Gaja, Dimitrija Demetra i dr. Upisuje studij prava u Beču u studenom 1828.godine. Nakon što je završio tri godine u Beču, premiješta se u Padovu gdje je završio četvrtu godinu prava 1833. Doktorirao je godinu kasnije, također u Padovi. Božidar je bio istaknuti zagovornik narodnog preporoda. Pokrenuo je *Srpski dalmatinski almanah* (poslije nazvan *Magazin srpsko-hrvatski*). Objavio više radova među kojima i knjigu *Istoria književnosti*, Novi Sad, 1858. (ćir.). Ujedno je osnivač i Matice Dalmatinske u Zadru 1862. Pokrenuo je i list *Pravdonoša* u Zadru 1851. Umro u Veneciji 1874. Posmrtni ostaci su mu prenijeti u Šibenik oko 1880. godine ili nešto poslije.

Izvori: Livaković, str. 377-378.;

Ivo Perić, *Kulturna i politička djelatnost B. Petranovića*, Radovi Instituta za hrvatsku povijest 16/1983., str. 45-96.

239. **DORDE PETRANOVIĆ**, episkop, (Šibenik 1820. – Kotor, 1906.). Brat je poznatog Božidara. U Beču je, gdje je nadzirao tiskanje crkvenih knjiga, upoznao Vuka Karadžića. Uređivao je *Magazin srpsko-dalmatinski* (1863.-1872.). Od 1871. episkop u Kotoru, gdje je i umro 1906. Tiskao je nekoliko djela crkveno-povijesne tematike (kao *Pobožna razmišljanja*, *Povijest manastira Dragovića* i dr.).

Izvor Livaković, str. 378.

240. **VELJKO PETRANOVIĆ**, košarkaš, reprezentativac, krilni centar. Iz Drniša. Košarku počeo igrati u DOŠK-u, zatim u KK Zadar te kasnije u KK Kovinotehna (Savinjska Polzela). U Sloveniji je igrao i u još nekim klubovima. Nastupao za košarkašku reprezentaciju Jugoslavije na svjetskom prvenstvu u Madridu 1986. (bronca).

241. **Fra FILIP PILIĆ**, profesor i vojni kapelan. (Brištani 1703. – Šibenik 1772.). Profesor filozofije i teologije. Kapelan hrvatskih jedinica u Mletačkoj vojsci na talijanskom tlu. Bio kandidat za skradinskog biskupa, ali nije izabran.

Vidi: Šime Pilić u knjizi *OKO KRKE*, Split, 2016., str. 163-176.

242. **Mr. sc. DAMIR PILIĆ**, psiholog, novinar i književnik. Rođen u Šibeniku 6. 9. 1969. Otac Šime iz Brištana, Drniš, a majka Nevenka Suman iz Razvođa (Promina), Drniš. Damir je do 1974. živio u Drnišu, a zatim te godine prelazi u Split gdje je preselio s roditeljima. U Splitu završava osnovnu školu i MIOC (bivša gimnazija). Diplomirao psihologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu i novinarstvo na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu. Kao student dobio Rektorovu nagradu Sveučilišta u Zagrebu za istraživački rad na temu *Agresivnosti srednjoškolske omladine*. Završio poslijediplomski studij za znanstveno usavršavanje iz psiho-

logije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu gdje je i magistrirao. Objavio znanstvenu monografiju *Samoubojstva: oproštajna pisma*, Zagreb 1998.; u suautorstvu sa Draženom Lalićem objavio socio-psihološku studiju o mladim splitskim delikventima *Na mladima svijet zastaje*, Zagreb: Jesenski i Turk 2001. a s Edom Vujević i književno-znanstvenu studiju o splitskim, apstinentima i bivšim ovisnicima o heroinu *Dedal na iglama*, Split 2005.; u knjizi *Torcida: pogled iznutra*, u drugom proširenom izdanju, surađivao s autorom Draženom Lalićem i napisao nekoliko poglavlja te knjige (kao npr. *Usporedba ponašanja pripadnika Torcide 1989.-1991. i 2000.*, *Torcida u sezoni 2009./2010.*, te zajedno s Lalićem *Torcida u razdoblju 1994-2010.*), Zagreb: Profil 2011. U kolovozu 2016. objavljena mu je knjiga *Marx nije mrtav* u izdanju Arkzina, Zagreb. Objavljivao i objavljuje i književne radove. Priče objavljivao u „Arkzinu“, „Godinama“ i „Novoj Istri“. Roman *Đavo prvo pojede svoju majku* objavljen je u dva izdanja, prvo u Zagrebu 2001., a drugo u Mostaru 2004. Za ovaj roman još u rukopisu dobio je treću nagradu na Arkzinovom natječaju za najbolje prozno djelo s područja bivše Jugoslavije. Godine 2014. izišao mu je roman *Spliting*, Zagreb: Durieux (koji je nominiran za nagradu), a 2018. roman *Kao da je sve normalno*, Zagreb: Sandorf.

Od 1994. do 2001. radi kao reporter *Feral Tribunea*, a od 2001. kao reporter i politički komentator te kolumnist, potom analitičar i komentator međunarodnih odnosa u *Slobodnoj Dalmaciji*. Sredinom devedesetih godina neko vrijeme je radio kao profesor u srednjoj Turističko-ugostiteljskoj školi u Zagrebu gdje je predavao Poslovnu psihologiju. Godine 1997. bio na studijskom boravku u Institute for war i Peace Report u Londonu. U razdoblju od 1999. do 2001. u Mostaru je surađivao na projektu „Podijeljeni gradovi: rekonstrukcija socijalne zajednice“ koji je provodio Odjel za psihologiju Sveučilišta Berkeley (SAD). Objavio više od tri tisuće novinskih članaka, reportaža, intervjuja, eseja, feljtona i komentara u više domaćih i stranih listova: *Vjesnik*, *Slobodna Dalmacija*, *Feral Tribune*, *Novi list*, *Star(t) nove generacije*, *War-Piece Report (London)* *Ost-West Gegen informationen* (Beč) itd. Objavljivao putopise u SD iz Europe i svijeta (Sibir, Tibet, Bliski Istok, Balkan, Vijetnam, Kuba...). Dobio godišnju nagradu za novinarstvo „Miljenko Smoje“ 2010. godine. U ožujku 2015. dobio novinarsku stipendiju „Balkan Fellowship for Journalistic Experience“. Živi i radi u Splitu.

Zastupljen u *Leksikonu novinarstva*, str. 601.; Bilješke o autoru u njegovim knjigama

243. **JOSIP PILIĆ**, pjesnik i autor udžbenika. Rođen u Brištanima, Miljevci, Drniš, 10.12. 1947. Sin Frane i Marije Pilić, rođ. Perišić (oboje iz Brištana). Osnovnu školu završio u Brištanima i Drinovcima (Miljevci), a ekonomsku školu u Drnišu (1966.). Krajem šezdesetih i početkom sedamdesetih godina bio član Predsjedništva Općinske konferencije SOH Drniš i komandant ORB

„Mladost Krke“ na ORA „Sava ‘70“. Diplomirao na Pedagoškoj akademiji u Zadru hrvatski jezik s književnošću i na Filozofskom fakultetu u Zagrebu hrvatski jezik s književnošću i pedagogiju. Nekoliko godina radio kao nastavnik u Osnovnoj školi Drinovci, potom u Zagrebu kao referent u međunarodnoj špediciji, odgojitelj u srednjoškolskom domu, profesor u strukovnoj školi, a potom kao profesor hrvatskog jezika i književnosti u III. gimnaziji u Zagrebu. Bio je i lektor u *Večernjem listu* (honorarno), te neko vrijeme zamjenik glavnog urednika časopisa *Nastavni vjesnik* (Zagreb). Objavio više desetaka članaka, kritika, prikaza, recenzija i pjesama u novinama, listovima za djecu te na radiju i televiziji. Suautor je udžbenika i priručnika *Hrvatski jezik* za IV. razred gimnazije te udžbenika i priručnika *Hrvatski jezik, jezično izražavanje i književnost* za IV. razred četverogodišnjih strukovnih škola. Bio je višegodišnji urednik školskog lista *Mi mladi* III. Gimnazije u Zagrebu, dopredsjednik Društva srednjoškolskih profesora RH. Piše poeziju, pretežno za djecu. Stihove objavljivao u *Modroj lasti*, *Radosti*, *Smibu* i *Večernjem listu*, a neke od njih mogli smo čuti na radiju i televiziji. Objavio dvije zbirke pjesama za djecu: *Pjesme iz hladovine* u izdanju Školskih novina, biblioteka Prosvjetni radnici pisci, Zagreb 1994. i zbirku pjesama *Trickalice*, AGM Zagreb 2001., te knjigu priča za djecu i omladinu *Pokraj dviju rijeka* (2017.), Slobodna Dalmacija, Split. *Pokraj dviju rijeka* predstavlja zbirku devet kratkih priča čiji je sadržaj vezan za miljevački prostor između Krke i Čikole. Tematika je ovdje zasnovana na motivima koje je autor doživio u vrijeme odrastanja u svom zavičaju. Izvor: Bilješka o piscu u knjizi J. Pilić, *Pokraj dviju rijeka*, str.85; *Osobna dokumentacija autora*

244. **MARKO PILIĆ**, španjolski borac, rođen 1900. g. u Brištanima (Drniš, Šibenik). Roditelji: Nikola i Ana Pilić (rođ. Bubalo iz Širitovaca). Rudar. Španjolski borac. Borac u Internacionalnoj brigadi. Došao u Španjolsku 22. 12. 1936. iz Belgije. Umro 11. veljače 1963. u tadašnjoj Vojnoj bolnici u Splitu (danas bolnica Križine). Sahranjen na groblju kod Imena Isusova u Drinovcima (Miljevci, Drniš).

Izvor: Lešnik, August, „*Nuestros Espanoles*“: Donesek k vlogi jugoslovenskih/slovenskih prostovoljcev v španski državljanski vojni 1936.-1939., Prispjevki za novejšo zgodovino, 1-2/2010., str. 67-108.; Zbornik Španija 1936.-1939., peti tom, VIZ Beograd 1971.; Yuinterbrigade.net/spisak_spanskih-boraca/; Umro španjski borac Marko Pilić, *Šibenski list*, 27. 2. 1963., str. 2

245. **NIKOLA PILIĆ**, tenisač, trener, izbornik. Rođen u Splitu, 27. 8. 1939. Otac Krsto, rođen u Brištanima od oca Nikole i majke Ane (rođ. Bubalo) iz Širitovaca. Trostruki prvak u tenisu Jugoslavije. Finalist Roland Garossa 1973. Nastupao je za tenisku reprezentaciju Jugoslavije – u razdoblju 1961.-1977.godine – više od 60 puta. Od 1973. prelazi u profesionalce. Zajedno s P. Barthesom u igri parova, osvojio je 1970.g. međunarodno prvenstvo SAD.

S Borom Jovanovićem u paru igrao je u finalu Wimbledona 1962. Bio je član tima koji je pobijedio za pehar kralja Gustava 1963. U svojoj teniskoj karijeri ukupno je osvojio 21 turnir. Postaje trener 1982. godine. S reprezentacijom Njemačke, čiji je bio izbornik, osvojio je Davisov kup 1988.; 1989. i 1993. S reprezentacijom Hrvatske, čiji je također bio izbornik, takav je uspjeh postigao 2005. Također je bio trener Gorana Ivaniševića, Borisa Beckera i Michaela Stichsa. Zadnjih godina živi u Munchenu, odnosno u Opatiji.

246. **Dr. sc. ŠIME PILIĆ**, sociolog, red. profesor. Rođen 25.1.1948., Brištani, Drniš. Osnovnu školu završio u Brištanima i Drinovcima. Srednju školu završio u Drnišu. Diplomirao na Pedagoškoj akademiji i na Filozofskom fakultetu u Zadru, paralelno studirao i na Ekonomskom fakultetu. Magistrirao pravo i doktorirao sociologiju. Obnašao različite političke i društvene funkcije na razini Dalmacije i Hrvatske. Od 1983./84. predaje na nastavničkim učilištima Sveučilišta u Splitu. Jedan je od trojice utemeljitelja Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Splitu. Objavio više od 120 znanstvenih i stručnih radova u znanstvenim časopisima, zbornicima i poglavljima u knjigama. Među njima: poglavlje u knjizi *Teacher Education the Euro-Mediterranean Region* /ur. Ronald, G. Sultana), New York, Washington, Baltimore, Bern, Frankfurt, Vienna, Oxford: Peter Lang Publishing, 2002. i knjige: *Knjiga o nastavnicima*, 2008.; *Obrazovanje u kontekstu tranzicije: prilozi sociologiji obrazovanja*, /ur./ 2008. i *Oko Krke: sociološke studije i rasprave*, 2016. Pored toga objavio gotovo stotinjak tekstova u dnevnim i tjednim novinama. Bio je predsjednik Savjeta časopisa „Mogućnosti“, član uredništva časopisa „Pogledi“ te 10 godina glavni urednik časopisa „Školski vjesnik“, kojega je uveo u međunarodne baze. Na svom projektu *Titius: Porječje Krke – baština i sociokulturni razvoj* pokrenuo je znanstveni časopis *Godišnjak Titius*, 2008. godine, koji izlazi i danas i čiji je glavni urednik.

Dobitnik je nagrada i priznanja za svoj rad među kojima: *Nagrade za znanost Grada Splita* 1984., *Priznanja za doprinos međunarodnom znanstvenom skupu „Society and Technology“* povodom 15-te godišnjice toga skupa (2008.) i prestižne *Nagrade za znanost „Kruno Prijatelj“* koju dodjeljuje „Slobodna Dalmacija“ (2006.). Godine 2014. dodijeljena mu je *Plaketa* za izuzetan doprinos razvoju Sveučilišta u Splitu, a 2015. dobitnik je *Nagrade za znanost za životno djelo „Frane Bulić“*. Povodom 10-te godišnjice Filozofskog fakulteta, 2015. dobiva *Priznanje* zaslužnom za osnivanje Filozofskog fakulteta u Splitu. Prilikom umirovljenja, 1. 10. 2016. u statusu redovitog profesora sociologije uručena mu je *Zahvalnica* za dugogodišnji predani i uspješni rad na fakultetu i doprinosu za njegov razvoj.

Kratki životopis objavljen u knjizi Šime Pilić, OKO KRKE, Književni krug Split 2016., str. 361-363., te u knjizi Ivan Tarle (u pripremi za tisak) *Poznati Drnišani*.

247. **TOMISLAV PILIĆ**, dipl. oec., nogometni reprezentativac. Rođen u Zagrebu, 13. 11. 1975. Otac Jere iz Brištana, Drniš, a majka Zdenka iz Kaočina, Drniš – nastanjeni u Zagrebu. Osnovnu školu pohađao i završio (1982.-1990.) a gimnaziju (1990.-1994.) u Zagrebu. Diplomirao na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu, smjer marketing 2000. godine.

U sportskoj karijeri igrao za NK Prečko (1986.-1990.) i za Dinamo (1990.-1998.). Nastupao za juniorsku reprezentaciju Hrvatske. U službenim nastupima kvalifikacija za Europsko prvenstvo Malta – Hrvatska (0:4) – postigao gol, a na utakmici San Marino (0:8) postigao dva gola. Također je na tim kvalifikacijama nastupao na obje utakmice protiv Francuske itd.

Radni odnos: nogometaš NK Croatia/Dinamo od kolovoza 1994. do veljače 1998.; analitičar u tvrtki Pricewa terhousecoopers za reviziju i konzalting d.o. od rujna 2001. do rujna 2003.; direktor marketinga i komercijale u tvrtki „Končar“ – trgovina i zastupstva, listopad 2003. – prosinac 2004. Potom direktor za komercijalne i financijske poslove u „Končar“ – kućanski aparati do danas i danas. Usavršava svoja profesionalna znanja na raznim seminarima (od procjene vrijednosti poduzeća – ili financijskog poslovanja do proizvoda u poslovanju s inozemstvom i osnova poslovnog upravljanja). Vlada engleskim i njemačkim. Zajedno sa suprugom Dariom ima dva sina.

248. **ZORAN PILIĆ**, književnik. Rođen u Zagrebu 1966. gdje i danas živi. Sin Boška Pilića iz Brištana (Miljevci, Drniš). Objavio više romana. Živi i radi u Zagrebu. Njegove su knjige: *Doggiestyle* (zbirka priča), Zagreb: Konzor 2007.; *Krimskraus* (roman), Zagreb: Profil 2009.; *Đavli od papira* (roman), Zagreb: Profil, 2011.; *Dendermonde* (pjesme), nakladnik Sandorf, Zagreb 2013.; *Nema slonova u Meksiku* (kratke priče), Zagreb: *Fraktura*, 2014. Dobio Europsku nagradu za književnost.

249. **MILKA PLANINC**, predsjednica CK SKH i SIV-a (Vlade) SFRJ, rođ. Malada (Žitnić, Drniš 21.11.1924. – Zagreb, 7. 10. 2010.). I otac Nikola i majka Stana rođ. Kašić, oboje iz Žitnića. Kada je imala nešto više od 6 mjeseci roditelji je – koji su se bavili stočarstvom i ratarstvom – u kolijevci na konju vode u Bosnu kamo su išli s ovcama na ljetnu ispašu u planine. Njena obitelj preseljava u Drniš, gdje drže gostionicu. Potom obitelj seli u Split (1930.godine) odakle dolazi u Žitnić za školskih ferija. Milka Malada stanuje u Splitu sve do 1947. izuzev sudjelovanja u NOB-u i vojsci (1943.-1946.). Osnovnu školu završila u Splitu, na Lučcu. Majka joj je umrla kada je Milka imala 10 godina, a potom i otac biva kažnjen zatvorom zbog uvrede kralja.

Pohađala Obrtnu školu također u Splitu. Nastupala u mješovitom zboru Tehničke i obrtničke škole u Splitu pod ravnanjem maestra Josipa Hatze. Član SKOJ-a od jeseni 1941. od kada je sudionica NOP-a.

Nakon pada Italije (rujna 1943.) odlazi u partizane (preko Mosora u Krilo Jesenice pa na Hvar). Bila je borac Hvarsko-viškog partizanskog odreda. Primljena u KPH/KPJ na Hvaru 1943.godine. (Primio je nju i još šestero drugih major Benko Matulić, poslije rata admiral RM i član CK SKH sedamdesetih godina.).

S Hvarsko-viškim partizanskim odredom prelazi na Vis, a odred je uključen u 11. dalmatinsku brigadu. Po dolasku na Vis obolijeva te je prebačena čuvenim brodom „Bakar“ u savezničku, tj. englesku bolnicu u Italiju (u Grumi i Gravini). Nakon oporavka vraća se na Vis i odmah s 11. brigadom i kompletnom 26. divizijom u jesen 1944.godine polazi u oslobodilačke akcije na otoke, potom preko Pelješca, Neuma... sudjeluje u oslobađanju Mostara, Splita, Bihaća, Drniša, Knina, Gospića, Rijeke, otoka Krka i naposljetku Trsta. Zajedno s brigadom, odnosno svojom četom za vezu, čiji je komesar, napušta Trst i preko Vršiča stiže u Kranjsku goru.

Potom je premještena u Štab 2. tenkovske divizije gdje je postavljena za šefa Odjela za vezu. S Odjelom i štabom odlazi u Skopje. Demobilizirana je iz vojske 1946.godine kao poručnik. U to vrijeme njena obitelj boravi u Žitnici. Zapošljava se, kao referent, u Kotarskom narodnom odboru Drniš gdje radi oko pola godine. Zatim s obitelji (otac, braća i sestre) ponovo seli u Split. Godine 1947. iz Splita Milka odlazi u Zagreb. Zapošljava se u „Elektri“ potom u „Dalekovodu“. Postaje član Biroa Općinskog komiteta KPH Trešnjevka (rukovodilac Agitpropa) 1949.godine. Poslije i sekretar toga Općinskog komiteta, pa predsjednica Narodnog odbora općine Trešnjevka. Ukupno je 12 godina radila na Trešnjevci za koju ona smatra da je bila njena „velika životna i radna škola“.

Vjenčava se sa Zvonkom Planincem s kojim u braku ima dvoje djece. Završila je Visoku upravnu školu (diplomski rad: „Samoupravljanje u općini Trešnjevka“).

Poslije Trešnjevke neko je vrijeme načelnik Odjela za prosvjetu i kulturu u Gradskoj skupštini Zagreba. Potom je organizacijski sekretar Gradskog komiteta SKH Zagreba. Sljedeća dužnost je republički sekretar za školstvo i obrazovanje Hrvatske (1963.-1965.). Iza toga je predsjednica Odbora za prosvjetu, nauku i kulturu Republičkog vijeća Sabora SRH (1965.-1967.) i naposljetku predsjednica Republičkog vijeća Sabora SRH (1967.-1969.) odakle odlazi u Izvršni komitet CK SKH. Član je Izvršnog komiteta Centralnog komiteta Saveza komunista Hrvatske od 1969.godine. Ustvari je od 50-tih godina članica CK SKH, a od 70-tih godina i CK SKJ. Poslije 21. sjednice Predsjedništva SKJ i ostavke Savke Dapčević Kučar izabrana je za predsjednicu CK SKH, odnosno Predsjedništva CK SKH gdje ostaje 10 godina. U svibnju 1982. godine birana je za predsjednicu Saveznog izvršnog vijeća Jugoslavije (Vlada Jugoslavije). Na toj dužnosti ostaje do svibnja 1986., kada odlazi u mirovinu. Bila je prva žena predsjednica vlade u nekoj socijalističkoj zemlji, druga uopće u Europi (Jakovina, 2011.).

250. **Fra LUJO PLEPEL**, pisac i sakupljač narodne baštine (Kaštel Sućurac, 21. 5. 1881. – Šibenik, 24. 11. 1948.), župnik u Promini (1921.-1926.). Sakupljač narodnih umotvorina i pisac. Bio je župnik još u župama Prugovo, Kijevo i, naposljetku, u župi Gradac (Petrovo polje kod Drniša). Jedan je od potpisnika „Bite-ličke rezolucije“ iz svibnja 1919. Plepel je prikupljao i zapisivao narodne običaje, poslovice i izreke. Objavio je knjige: *Dalmatinske narodne pobožne pjesme i legende* (1930.); te dvije knjige pripovijedaka *Dalmatinke* (1925.), *Zagorke* (1931.). Njegove zbirke zagonetaka koje su ostale u rukopisu na svijet je iznio J. Šetka u radu *Rukopisne zbirke zagonetaka*. Prilog proučavanju narodnog blaga, *Kačić X/1978.*, str. 281-288. A spominje ga na pet-šest mjesta i Maja Bošković-Stuli u djelu *Usmena književnost*, i u knjizi M. Bošković-Stuli i D. Zečević, *Usmena i pučka književnost*, Zagreb 1978. Plepel je pisao i pripovijetke iz seoskog života, a „napisane su laganim stilom i čistim jezikom“ (Soldo, 1985., str. 304);
- D. Zečević, Pučke pripovijetke i folkloristička zapažanja fra Luje Plepela, *Kačić*, 18/1986., str. 123-135.
251. **PERO PLETIKOSA**, novinar i političar. Rođen 18. 5. 1935., (Crnac, Orhovichica). Njegovi preci su iz Brištana (Miljevci, Drniš). Gimnaziju i Pravni fakultet završio u Zagrebu. Od 1957. do 1959. radio kao profesionalni član Predsjedništva CK Narodne omladine Hrvatske, a od 1960. do 1962. kao sekretar toga Predsjedništva. Član Glavnog štaba omladinskih radnih brigada na izgradnji auto-puta Bratstvo-jedinstvo. Od početka travnja 1962. do potkraj rujna iste godine radi kao novinar u *Vjesniku*, potom odlazi na odsluženje vojnog roka. Po povratku iz JNA radi u Gradskom komitetu SKH Zagreb i u Glavnom odboru SSRNH kao politički radnik, te od 1966. do 1972. u Općinskom komitetu SKH Centar Zagreb prvo kao zamjenik sekretara, a zatim kao sekretar. Iza toga član je Sekretarijata u Gradskom komitetu SKH Zagreb do 1975. Bio je glavni i odgovorni urednik „Poleta“ i časopisa *Kulturni radnik*. Od početka 4. mjeseca 1975. do kraja 7. mj. 1983. bio je glavni i odgovorni urednik dnevnog lista „Vjesnik“. U Vjesniku ostaje do sredine listopada 1984. kada odlazi u Republički komitet za informiranje na dužnost zamjenika predsjednika gdje ostaje do 1986. Zatim je predsjednik Komisije Izvršnog vijeća Sabora SRH za odnose s vjerskim zajednicama. Jednu sezonu 1967/68. obavljao je dužnost direktora kazališta „Komedijska“. Objavljivao je brojne članke o političkim i društvenim zbivanjima, a imao je i stalnu rubriku *Zapisi* u „Nedjeljnom vjesniku“. Od ostalih funkcija bio je član CK Narodne omladine Jugoslavije, član CK SKH, delegat u Društveno-političkom vijeću Sabora SRH i dr. Nagrađivan i odlikovan: dobitnik je Zlatne plakete Vjesnika (1985.) i Ordena rada sa zlatnim vijencem, te drugih priznanja i odlikovanja.
- Izvor: *Leksikon novinarstva*, str. 607., i *Vjesnikov leksikon* 1990., str. 358-359.

252. **STIPE PLETIKOSA**, golman Hajduka i reprezentacije Hrvatske. Rođen u Splitu 8. 1. 1979. Njegov otac Frane (sin Stipe i majke Marije rođ. Grabić), došao u Split iz Brištana, Miljevci, Drniš, kao 15-godišnjak gdje je završio pekarski zanat i kasnije radio kao pekar. Majka Mila potječe iz Imotske krajinine. Počeo igrati u Hajduku gdje je nastupao 1998.-2003. Bio u timu koji je 2001. osvojio prvenstvo Hrvatske, te 2000. i 2003. Kup Hrvatske. *Večernji list* 2002.godine proglasio je Pletikosu najboljim igračem Hrvatske. Od 2003. nastupa za Šahtar (iz Donecka, Ukrajina). Godine 2005. vraća se u Hajduk. U ožujku 2007. prelazi u Spartak (Moskva) s ugovorom do 2012.godine, koji ga krajem kolovoza 2010. posuđuje klubu Tottenham Hotspur (Engleska) na godinu dana. Potom u 8. mjesecu 2011. prelazi u Rostov (Rusija) gdje ostaje do sredine 2015. Potkraj iste godine prelazi u Deportivo (Španjolska) gdje posljednju utakmicu igra protiv Real Madrida. Za nogometnu reprezentaciju Hrvatske prvi put igra protiv Danske 1999. Za reprezentaciju Hrvatske nastupio je 114 puta, s kojom je nastupao i na svjetskom prvenstvu u nogometu 2002. U najnovije vrijeme TV sportski komentator.

Vidi rad Grabovca u Zborniku *Miljevci*.

253. **Dr. sc. ZORAN POKROVAC**, red. prof. u trajnom zvanju. Rođen 28. 4. 1955. u Kninu. Otac Mile iz Puljana (Promina, Drniš). U Kninu je završio osnovnu školu i potom 1974. maturirao u gimnaziji s odličnim uspjehom. Iste godine upisuje studij prava na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Na III. i IV. godini studija obavlja dužnost demonstratora. Objavljuje od II. godine studija. Na IV. godini studija postaje član Grupe za teoriju prava pri SANU i član redakcije *Zbornika* radova Pravnog fakulteta u Splitu. Dobitnik je nagrade za najbolje studente Pravnoga fakulteta i nagrade Rektora za najbolje studente Sveučilišta u Splitu. Nakon diplomiranja upisuje poslijediplomski studij, pravnoteorijski smjer, na Pravnom fakultetu u Beogradu. Doktorirao na Pravnom fakultetu u Splitu obranivši 14. 7. 1995. doktorsku disertaciju: „Hermann Ulrich Kantorowicz i slobodnopravni pokret“ (mentor prof. dr. sc. Nikola Visković). Od 1. 3. 1979. do 31. 1. 1980. radio je kao stručni suradnik na istraživačko-analitičkim poslovima u Marksističkom centru Konferencije SKH Zajednice općina Split. U siječnju 1980. izabran za asistenta na Pravnom fakultetu u Splitu, a za predmet Uvod u pravne nauke (sada Teorija prava i države), godine 1996. biran za docenta, 2002. za izvanrednog profesora i 2008. za redovitog profesora, od kada je pročelnik Katedre za teoriju prava i države. Od 1980. izvodi vježbe iz Uvoda u pravne nauke, odnosno Teorije prava i države, a od 1996. sudjeluje u izvođenju cjelokupnog nastavnog programa iz kolegija Teorija prava i države. Od 1987. registriran u u Registru znanstvenih radnika Hrvatske odnosno Upisniku znanstvenika (matični broj: 075176). Od 1. 10. 2006. do 30. 9. 2013. bio je su-

voditelj međunarodnoga znanstvenoga projekta „Rechtskulturen des modernen Osteuropa. Traditionen und Transfers/legal Cultures of Modern Eastern Europe. Tradition and Transfers“ u Mac-Planck-Institut für europäische Rechtsgeschichte (Frankfurt na Majni). Bio voditelj longitudinalnog istraživanja „Sudački stavovi o sudačkoj i sudskoj neovisnosti u uvjetima posttotalitarne obnove sudstva“. Sudjelovao i sudjeluje u radu na više domaćih i međunarodnih projekata.

Od 1994. do 2016. član-osnivač *Hrvatskog pravnog centra* u Zagrebu i član njegove Komisije za istraživanja. Redoviti član *Akademije pravnih znanosti Hrvatske* (Zagreb, 2/2004.) i član-osnivač *Hrvatske udruge za pravnu i socijalnu filozofiju te teoriju prava i države* (2007.-) čiji je predsjednik od 2011. godine. Od 1997. član *Deutsch-Kroatischen-Juristenvereinigung e. V.* (Frankfurt/m), a od 1998. do 2004. njegov potpredsjednik. Bio je i član *Savjeta Centra za njemačko, hrvatsko, europsko i komparativno pravo* (Split/Berlin) i član uredništva *Croatian Critical Law Review*. Od 1994. do 1998. stalni suradnik (tzv. izvjestilac) za hrvatsko pravo njemačkog časopisa za istočnoeuropsko pravo i pravnu komparativistiku *Recht in ost und West* (Berlin), od 1998. do 2004. časopisa *Osteuropa-Recht* (Köln). Godine 1996.-1998. surađivao i u časopisu *VWD-Sudosteuropa* (ranije *VWD-Mittel-und Osteuropa*). Od 1997. godine (su)organizirao i (su)vodio trinaest njemačko-hrvatskih pravničkih znanstvenih simpozija. Godine 2007. organizirao i vodio međunarodni znanstveni skup *Coexistence and Conflict: The Legal Systems of South-Eastern Europe in the 19th and 20th Centuries* u Frankfurtu na Majni. Bio gost profesor i istraživač stipendist na više fakulteta i instituta u Njemačkoj i Austriji. Objavio iz teorije prava, države i politike šest znanstvenih knjiga, dvije znanstvene monografije u zbornicima radova s međunarodnih znanstvenih skupova, četrdesetak znanstvenih radova (ne računajući članke integrirane u doktorat), četiri tematska broja odnosno bloka znanstvenih časopisa, jedan znanstveni *reader*, tridesetak znanstvenih popularizacijskih radova i stotinjak stručnih radova (ne računajući recenzije i prikaze), te sedamdesetak publicističkih radova i znanstvenih prijevoda u domaćim i stranim časopisima na hrvatskom, njemačkom, engleskom i slovenskom. Napisao i šest članaka iz teorije prava za *Hrvatsku enciklopediju*.

Aktivno se služi engleskim i njemačkim, te pasivno bugaskim, francuskim, makedonskim i slovenskim jezikom. Sudski je tumač za njemački jezik. Oženjen, otac dviju kćeri.

254. **RUDOLF PRIMORAC**, narodni heroj, general-pukovnik, sin Antuna, rođen 15. 4. 1904. u Sutormu, Bar.Osnovnu školu završio u Drnišu, a šest razreda gimnazije u Šibeniku. Godine 1925. završio vojnu akademiju. Poslije sloma vojske Kraljevine Jugoslavije bio je konfiniran na Rijeci, ali su ga Talijani pustili. Zatim dolazi u Split (gdje se nalazi sa suprugom Ružicom). Oboje rade za NOP u Splitu.

Njegova supruga kao poznavalac više stranih jezika i stenografije, stenografirala je značajne informacije iz radio vijesti. Potom ih je prepisivala za list „Naš izvještaj“. Taj će list 1943. prerasti u *Slobodnu Dalmaciju*. Rudolf Primorac, djelujući u Splitu među oficirima stare jugoslavenske vojske, suzbijao je utjecaj četnika i obavljao obavještajne poslove za NOP. Major Jugoslavenske kraljevske vojske. Pristupio partizanima i došao iz Splita na Dinaru u Štab IV. operativne zone (1942.). U listopadu 1942. primljen u KPJ. Načelnik Štaba Prve dalmatinske brigade od 5. 11. 1942. Potkraj 1942. sa Vješić-gore odlazi u Donji Lapac u oficirsku školu Glavnog štaba NOV Hrvatske. Potkraj 1943. imenovan za načelnika Štaba Treće udarne divizije NOVJ, nakon što je prethodno na Sutjesci poginuo njen dotadašnji komandant Sava Kovačević. Neko je vrijeme načelnik Štaba Drugog udarnog korpusa na kojem mjestu ostaje do srpnja 1944. Rudolf Primorac – Rudi 1944. poslan je na nove zadatke u Srbiju gdje ide avionom iz Barija. Zajedno s Kočom Popovićem rukovodi operacijama u Srbiji, gdje postaje načelnik Glavnog Štaba NOV i PO Srbije, do pred oslobođenje Beograda. U prosincu 1944. postavljen za pomoćnika načelnika VŠ NOV i PO Jugoslavije. Potkraj rata, kao šef vojne misije, odlazi u Moskvu. Potom postaje komandant svih graničnih jedinica u Jugoslaviji. Umirovljen je u dobi od 55 godina 1960. godine kao general-pukovnik. Narodni heroj (proglašen 27. 11. 1953.). Početkom osamdesetih godina Rudolfu Primorcu podignuta je bista u Drnišu, ali je 1990. maknuta kao i bista Božidara Adžije i drugih. Umro 13.1. 1979. godine.

255. **Dr. sc. BRANKA PRPA**, povjesničarka. Rođena 5. 4. 1953. u Splitu. Otac Josip iz Siverića, a majka Caktaš iz Splita. Osnovnu školu i gimnaziju (1972.) završila u Splitu. Diplomirala (temom „Srbi u Dalmaciji“) povijest na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Beogradu.

Mentor joj je bio prof. Vasilije Krestić. Za taj diplomski rad dobila je Oktobarsku nagradu grada Beograda. Magistrirala temom „Srbsko-dalmatinski magazin, preporodne ideje Srba u Dalmaciji 1836. – 1848.“, a doktorirala (1996.) tezom „Jugoslavija kao moderna država u viđenjima srpskih intelektualaca 1918.-1929.godine“. Mentor za doktorat bio je prof. Andrej Mitrović. Njen suprug Slavko Ćuruvija je ubijen. O tome Branka Prpa kaže: „Zoran (Đinđić), predsjednik Vlade Srbije – (op.p.) je iz Valjeva zvao na mobilni Slavka dok je on ležao mrtav pred našom kućom. Slavko me je držao za ruku, u njega su ispalili 17 metaka, pucali su s leđa...“. (Iz intervjuja s dr. B. Prpa, direktorom Istorijskog arhiva Beograda, *Vreme*, 20. 1. 2005.).

Od 10. mjeseca 2008. Prpa je član Međunarodnog panela eksperata u okviru organizacije Arkadija, svjetskog programa za spas ugrožene arhivske građe. (Međunarodni panel ima sjedište u Londonu i broji samo 6 članova). Doktorirala također na FF u Beogradu. Bila je zaposlena u Institutu za istoriju radničkog

- pokreta (danas Institut za noviju istoriju Srbije - INIS) od 1986. Poslije 2002. – 2009. direktorica Istorijskog arhiva Beograd, a 2010. vratila se ponovo u INIS. Objavila je niz studija i članaka, priredila više zbornika, te objavila monografiju *Srpsko-dalmatinski magazin*. Njen znanstveni interes je istraživanje povijesti 20.stoljeća, srpskih intelektualaca, povijesti jugoslavenskih državnih ideja...
256. **MILE PRPA**, pjesnik i slikar. Rođen u Siveriću 2. 8. 1944. Objavio zbirku *Sonetna rapsodija*. Ivica Percl uglazbio je njegovu pjesmu *Hrvatski izlog*. Slike su mu pretežno ulja na staklu, a njegov opus broji više stotina slika.
Izvor: Kristina Repar, Stihozbirka, *Hrvatsko slovo od 11. 11. 2011.*, str. 23; Portal *Hrvatskog kulturnog vijeća*.
257. **IVICA PULIĆ**, rođ. 1946. u Karalićima, Miljevci, Drniš. Osnovnu školu završio u Širitovcima i Drinovcima. Srednju elektrotehničku u Splitu, gdje je i studirao na FESB-u. Direktor pogona „R. Končara“ u Splitu, zatim član Poglavarstva Grada Splita (na listi HSLS). Potom (i danas) vlasnik dvaju poduzeća u Splitu (Piel i Tehnoplast).
258. **Dr. sc. IVICA PULJAK**, profesor, fizičar. Rođen u Splitu 27. 8. 1969. Njegova majka Manda/Danica rođena Vlaić, kćer Ante je iz Kaočina, Miljevci, Drniš, gdje je i rođena. (Obiteljski nadimak te obitelji je Turković(i). Osnovnu i srednju tehničku školu završio je u Splitu (1988.). Diplomirao elektrotehniku na FESB-u u Splitu (1994.). God. 1997. magistrirao iz fizike na PMF u Zagrebu, a 2000. doktorirao fiziku na Sveučilištu Pierre i Marie Curie u Parizu. Od 1994. stalno radi na FESB-u. Danas u statusu red. prof. fizike na FESB-u u Splitu. Član je CMS i MAGIC kolaboracija. Područje njegova znanstvenog interesa je istraživanje fizike Higgsovog bozona i astročestitna fizika. Objavio nekoliko stotina radova. Dobitnik je Ordena Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića za zasluge za znanost, zatim Državne nagrade za znanost; Nagrade za znanost Sveučilišta u Splitu i Nagrade *Slobodne Dalmacije*. Član je Predsjedništva Stranke *Pametno*; tajnik Stranke, Split.
259. **ZVONIMIR PULJIĆ** (otac iz Karalića, Miljevci, Drniš), predsjednik Izvršnog vijeća Skupštine općine Split od 1990. Kasnije bio gradonačelnik Splita. Povjerenik Vlade RH za Knin. Zastupnik u Saboru na listi HDZ (2005.-2007.). Član HDZ. Umro 2009.

R

260. **Dr. sc. MARKO RADAČIĆ**, veterinar i profesor, rođ. 2. 4. 1943. u selu Planjani Donji, Drniš. Osnovnu osmogodišnju školu završio u šest mjesta: Mirlović Zagora, Vrpolje (kod Šibenika), u Podumcima, Ostrogašici, Sedramiću i Uneši-

ću. Završio Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju 1966. godine. Diplomirao na Veterinarskom fakultetu (VF) u Zagrebu 1972. Zaposlio se na VF kao asistent, zatim Institutu „R.Bošković“. Doktorirao 1.12.1976. i od tada do 15. 6. 2008. u radnom odnosu na Institutu, gdje je biran u znanstvena zvanja: zn. suradnik, viši zn. suradnik i zn. savjetnik u trajnom zvanju. Od srpnja 2006. prvo privremeni dekan Veleučilišta u Šibeniku, potom dekan (od kraja 2008.) do 30.9.2013. kada je umirovljen. Od lipnja 2008. (kumulativno) (prethodno 50% na „R.B.“ a sada u Osijeku) i na Odjelu za biologiju Sveučilišta u Osijeku. Bio i honorarni nastavnik Medicinskog fakulteta u Rijeci.

261. **Dr. sc. SONJA RADAS**, prof. matematike i ekonomije. Rođena 28. 8. 1961. u Zadru. Podrijetlom iz Mratova (Promina, Oklaj). Diplomirala matematiku 1984. i magistrirala također matematiku na PMF Sveučilišta u Zagrebu 1988. Doktorirala matematiku na University of Florida (SAD) 1994. i doktorirala marketing na istom sveučilištu 1996. Zaposlila se kao asistentica na Matematičkom odjelu PMF u Zagrebu 1985.-1988., potom asistentica i predavačica na University of Florida 1988.-1996., docentica na Washington University in St.Louis, SAD 1996.-2001. Od godine 2001. radi kao znanstvena suradnica na Ekonomskom institutu u Zagrebu 2001.-2006.; kao viša znanstvena suradnica 2006.-2009., kao znanstvena savjetnica 2009.-2014., te kao znanstvena savjetnica u trajnom zvanju od 2014. Stipendist Marie Curie 2015.-2017. na Massachusetts Institute – of Technology (MIT). Više puta boravila na studijskim boravcima u inozemstvu godine 2003., 2006./2007., 2014./2015., a od ožujka 2017. gostujuća znanstvenica na MIT. Područja znanstvenog interesa Sonje Radas jesu inovacije i modeliranje difuzija inovacija, razvoj i marketing novih proizvoda, usluga i tehnologija, veze između znanosti i gospodarstva te upravljanje marketingom. Suradivala i bila voditeljica međunarodnih projekata i projekata financiranih od Ministarstva znanosti i obrazovanja RH.

Objavila dosta znanstvenih radova, bilo samostalno bilo u suautorstvu. Radovi su joj publicirani u časopisima: Journal of Consumer Affairs, Technovation, Mathematical Communications, Industry and Innovation, Journal of Economic Dynamic and Control, The Service Industries Journal, International Journal of Consumer Studies, Economics and Business Review, Decision Sciences, Journal of Marketing Research, Journal of Services Research i drugdje.

262. **VLADE RADAS**, akademski kipar, iz Mratova, Oklaj, Promina. Izradio kip - uz ostalo - Sv. Ambrozija u crkvi Sv. Mihovil, Oklaj, kip Stina Sv. Katarine u Puljanima, te spomenik Prominskoj obitelji u Čitluku. Živi i radi u Zagrebu.

263. **Dr. sc. ŽELJKO RAIČ**, rođen 1958. u Drnišu. Sin nastavnika Špire Raiča. U Trbounju i Drnišu pohađao i završio osnovnu školu. U Drnišu je završio

gimnaziju. Diplomirao elektroenergetiku na Elektrotehničkom fakultetu u Zagrebu 1980. Magistrirao (1986.) i doktorirao (2012.) na istom fakultetu. Disertacija: *Planiranje ruralnih razdjelnih mreža primjenom metode pretraživanja uz zabranu*. Radio u Institutu za elektroprivredu u Zagrebu (1981.-1994.), a zatim u Energetskom institutu „Hrvoje Požar“, također u Zagrebu (1994.-2005.). Potom je zaposlen u Hrvatskoj energetske regulatornoj agenciji – HERA od početka 2006. Stručno se usavršavao u Parizu, Firenci, a završio je i Firentinsku školu regulacije (2007.). U središtu njegova interesa bile su elektroenergetske mreže odnosno izrada računalnih programa za analizu elektroenergetskih mreža, planiranje razdjelnih mreža itd. Suautor je nekoliko desetaka elaborata i studija, a bio je i voditelj projekata. Objavio je veći broj radova u domaćim časopisima i međunarodnim publikacijama. Bio je član hrvatskog ogranka CIGRE, kao i hrvatskog ogranka CIRED-a, te član Hrvatskog energetskog društva. Umro je iznenada u 6. mjesecu 2017.

264. **Dr. sc. JOVAN RAŠKOVIĆ** (Knin, 5. 7. 1929. – Beograd, 28. 7. 1992.). Porijeklom je iz Drniša. Sin Dušana Raškovića (i majke Slavke, rođ. Lukavac iz Tepljuha, Drniš), koji je iz Drniša, zasnovao odvjetničku kancelariju u Kninu, poslije 2. svjetskog rata Jovanov otac Dušan bio je sudac Vrhovnog suda Hrvatske. Jovan je završio gimnaziju u Zadru. Diplomirao i doktorirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Bio je prof. psihijatrije i neuropsihijatrije, kao gostujući prof. na MF u Zagrebu, Ljubljani i mnogim sveučilištima u inozemstvu. Osnivač Srpske demokratske stranke, za čijeg je predsjednika izabran sredinom lipnja 1990. Član SANU. Po odlasku iz Hrvatske, u Beogradu radio u bolnici „Sveti Sava“, a u Šibeniku prethodno radio oko 30 godina od kojih je pretežno bio šef Odjela psihijatrije. Smatra ga se vođom pobunjenih Srba u Hrvatskoj 1991. Sahranjen na Novom groblju u Beogradu, u Aleji zaslužnih građana.

Napisao knjige: *Luda zemlja; Duša i telo ...* O Jovi Raškoviću objavljen je *Zbornik radova* u Beogradu.

265. **Dr. sc. VJERA RAŠKOVIĆ-ZEC**, književnica, rođena 1935. u Kninu u obitelji odvjetnika i bilježnika dr. Dušana Raškovića i majke Slavke, rođ. Lukavac. Osnovnu školu i gimnaziju završila je u Zagrebu, a diplomirala na Filozofskom fakultetu također u Zagrebu, gdje je i magistrirala. Doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu 1979. Radila kao profesor srednje škole, prosvjetni savjetnik, nastavnik dopunske i integrativne nastave u inozemstvu za djecu iz bivše Jugoslavije, a predavala je i na Sveučilištu u Pekingu te bila lektor Cornel Univerzitetu u SAD. Objavila je dramu *Proljeća nedopjevana* (o strijeljanju učenika od strane njemačkog okupatora u Kragujevcu 1941.) tek što je navršila 15 godina. Objavljivala prozu, romane, zbirke poezije. Dobitni-

ca nagrade „Ivo Andrić“. Objavila više od 200 stručnih i znanstvenih radova, prvenstveno iz metodike nastave hrvatsko(srpskog) jezika i književnosti. Prvi roman *Dugo putovanje od srca*, Rijeka 1968. nagrađen je nagradom „Telegrama“. Objavila knjige: *Umorna ptica* (1989.), *Mrak* (1990.). Objavila je i knjigu pripovjedaka o našim radnicima u inozemstvu *Tvrda sredina kruha*, Zagreb (1983.), *I ode Balkan u Jevropu* (2001.), *Balkanski sindrom*, (2007.), starostavnici porodičnog romana, *Latice jednog cvijeta* (ćir.) (2016.), izdavačka kuća Svet knjige, Beograd (knjiga je posvećena heroini Dijani O. Budisavljević), *Luda zemlja* (ćir. i lat.) i dr.

266. **JOSIPA RIMAC**, gradonačelnica i zastupnica, rođ. Čulina. Rođena 26. 2. 1980. Otac iz Lukara, a majka iz Razvođa (rođ. Duvančić), oboje iz Promine. Bivša gradonačelnica Knina, zastupnica HDZ u Saboru. Direktorica izborne kampanje HDZ-a 2016.godine. Završila Visoku poslovnu školu Libertas 2006. i Veleučilište VERN 2013. Državna tajnica u Ministarstvu uprave RH.

267. **Dr. sc. GORDANA RUBEŠA**, rođ. VUKUŠIĆ, red. prof., dr. medicine, psihijatrica i psihologinja. Rođena 12. 7. 1963. u Drnišu. Otac Drago iz Lišnjaka, Drniš. Osnovnu i srednju školu završila u Rijeci. Diplomirala na Medicinskom fakultetu u Rijeci (1. 2. 1988.). Položila stručni ispit 1989. Znanstvena novakinja – asistentica na Medicinskom fakultetu u Rijeci od 3. mjeseca 1990., zaposlena na Zavodu za fiziologiju i imunologiju. Magistrirala (1993.), a doktorirala početkom veljače 1997. Doktorska teza: *Zastupljenost cvitilotičkih i apoptotičkih molekula tijekom trudnoće*. Potom je asistent u KBC Rijeka na Katedri za psihijatriju i medicinsku psihologiju od početka 1996. Iste godine od 6. mjeseca specijalizira psihijatriju. Viša asistentica iz psihijatrije i medicinske psihologije od 1997. Godine 2000. položila specijalistički ispit od kada i radi kao psihijatrica. Docentica psihijatrije i medicinske psihologije od 2001., izvanredna profesorica od 2006., a redovita profesorica od 2012., red. prof. u trajnom zvanju od 2017.

V. d. predstojnika Klinike za psihijatriju 2001., pročelnica Odjela kliničke psihijatrije od 2002. te zamjenica predstojnika Klinike za psihijatriju (2002.-2004.). Pročelnica je Zavoda za kliničku psihijatriju od 2011. i pročelnica Katedre za psihijatriju i medicinsku psihologiju Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Rijeci. Dopredsjednica Hrvatskog psihijatrijskog društva (birana 2012. i ponovo 2016.). Sudska vještakinja iz psihijatrije. Objavila više od 60 znanstvenih radova u časopisima, zbornicima i poglavljima u knjigama. Sudjelovala i sudjeluje na međunarodnim i domaćim znanstveno-istraživačkim projektima.

S

268. **Dr. sc. fra ŠIME SAMAC**, (Brištani, Miljevci, Drniš, 5. 5. 1946. – Zagreb, 28.10.2015.), sin Josipa iz Brištana i majke Marije rođ. Vatavuk iz Širitovaca. Osnovnu školu pohađao i završio u Brištanima i Drinovcima (Drniš) 1961. godine. Novicijat proveo na Visovcu. Franjevačku gimnaziju završio u Sinju, a Visoku franjevačku bogosloviju u Makarskoj. Magistrirao je 1975., a doktorirao 2.4.1979. odgojne/humanističke znanosti, smjer katehetika na Salezijanskom sveučilištu u Rimu. Bio je profesor na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj od 1979. do 1990. Od 1982. do 1985. bio je definator Provincije Presvetog Otkupitelja. Meštar novaka na Visovcu od 1990., a od 1995. do 2003. predavao je na Visokoj katehetskoj školi u Zadru.

Biran je 2003.g. za generalnog definitora Franjevačkog reda sa sjedištem u Rimu. Objavio više desetaka radova. Dobitnik Nagrade Grada Drniša za životno djelo 2010.godine. Posljednje godine života (od 2009.) proveo je u franjevačkom samostanu Karin. Umro 28.10.2015. u Samostanu Gospe Lurdske u Zagrebu. Sahranjen na Visovcu. Ispred prostorija Miljevačkog sabora otkriven je spomen-reljef fra Š. Samca (2016.), rad akademskog kipara Kažimira Hraste. Izvor: list *Miljevci*, 2/2015. str. 16-23.; *Miljevci*, 2/2016. str. 20-21.

269. **Dr. sc. ANTE SAMODOL**, ekonomist, rođen u Drnišu 25. 10. 1965. Otac i majka u Brištanima, Drniš. Ekonomist, poduzetnik i docent. Osnovnu školu pohađao i završio u Brištanima i Drinovcima. Ekonomsku školu završio u Drnišu (1984.). Diplomirao (1989.) i doktorirao na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. Obavljao dužnost predsjednika Uprave Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga (2006.-2011.) (HANFA).

Zajedno s partnerom osniva Centar za poslovne analize d.o.o. (2013.-2014.). U tom je razdoblju član Uprave Zagrebačkog holdinga. Potom postaje član Uprave EPH (potkraj 2014.). Docent na Sveučilištu Libertas gdje predaje kolegije: Poslovanje vrijednosnim papirima i Upravljanje poslovnim rizicima. Prorektor za studente, organizaciju i poslovanje Sveučilišta Libertas. Živi i radi u Zagrebu. Objavio više radova i dvije knjige iz područja financija.

270. **MATE SKELIN**, košarkaš, reprezentativac, rođ. 13.12.1974. u Zagrebu. Otac Paško iz Širitovaca, (Miljevci, Drniš). Sportska karijera: KK Dona (1993.-1995.), Cibona (1995.-1999.), CSKA Moskva (1999.-2000.), Cibona (2000.-2001.), Krka, Novo Mesto (2001.-2002.), Fortitudo Bologna (2002.-2003.), Pau-Orthez (2003.-2004.), Le Mans (2004.-2005.), Cibona (2005.-2006.), Le Mans (2006.), Akademik Sofia (2007.), Pallacanestro Varese (2007.-2008.) i Keravnos (2009.). Ukupno postigao 1690 bodova. Nastupao za reprezentaciju Hrvatske na dva europska prvenstva 2001. i 2003. Visok 2,11 m.

271. Braća **SINIŠA I NIKŠA SKELIN**, veslači. Njihov djed Šime iz Širitovaca je otišao u Drniš, a njihov otac Niko iz Drniša u Split. Siniša je 1992. veslao za Gusara, Split, a prvi nastup na Olimpijskim igrama imao je u četvercu u Atlanti, 1996. Siniša i Nikša Skelin osvojili su na svjetskim prvenstvima broncu u Seville i srebro u Milanu, a na Olimpijskim igrama u Ateni, 2004. g. srebro u dvojcu bez kormilara. Hrvatsku zastavu na zatvaranju OI nosio je Siniša Skelin. Medalju su osvojili i na OI u Sydney, 2000. (osmerac s kormilarom), a nastupali su i na Olimpijskim igrama 2008. u Pekingu.

Izvori: Mijo Grabovac, Najsportskije malo misto na svitu, Zbornik *Miljevci* 2008., str. 615-617.; J. Gizdić, Hrvatski olimpijci... , str. 34, 35, 38 i 40

272. **NINA SLAMIĆ**, udata **GUDELJEVIĆ** iz Ljubostinja, Drniš, misica Hrvatske za 2004./05. godinu. Udala se za poduzetnika Hrvoja Gudeljevića 2004. s kojim ima troje djece. Posvetila se obitelji i brine o djeci.

Izvor: *Dnevnik.hr*

273. **JOSIP STOJANOVIĆ – JOLLY**, poduzetnik. Rođen 21. 11. 1956. u Drnišu. Rodom iz sela Karalić, Miljevci. Sin Mate – Maćuke Stojanovića koji je bio KV radnik u Rudniku mrkog ugljena Siverić, od toga 20-tak godina u pogonu Širitovci. Josip je osnovnu školu pohađao i završio u Širitovcima i Drinovicima. Srednju školu počeo pohađati u Drnišu, potom preselio u Zagreb gdje završava srednju školu „Ruđer Bošković“. Počeo igrati košarku u DOŠK-u. Po odsluženju vojnog roka upisuje Prometni fakultet i zapošljava se u TEŽ-u Zagreb. Napušta Zagreb, vraća se na Miljevce i u Drinovicima, s partnerima, otvara disco-klub „Amadeus“. Na otvaranju gostuje Mišo Kovač.

Godine 1989. u Drnišu otvara prvu trgovinsku radnju (na 40-tak m² ostvaruje promet od 6 tisuća DM dnevno), a dvije godine kasnije u suradnji s „Ledom“ pokreće poslove sa sladoledom. Kao prognanik napušta Drniš i odlazi u HV (142. drniška i 113. šibenska brigada). U listopadu 1992. otvara prodavaonicu u Šibeniku, potom veleprodaju u Bilicama (1993.). Sljedeće godine već je zastupnik Tuborg piva, zatim i nekih drugih proizvođača pića. Otvara super-markete u Bilicama, Vodicama, Kninu, Ražinama... Godine 2003. ima 32 prodajna mjesta s više od 700 zaposlenih. Dvije godine prije uključuje se u grupaciju CBA (10 velikih trgovinskih kuća). Kupuje hotel „Olympia“ u Vodicama i gradi novi „Olympia Sky“. Jedan je od najuspješnijih hotelijera i poduzetnika u Dalmaciji i šire. Prodaje svoju trgovinu „Konzumu“. Kupuje servisno-prodajne centre u Splitu i Zadru i od 2013. godine je ovlašteni prodajno-servisni partner Mercedesa. Prema *Večernjem listu* (od 25. 6. 2018.) nalazi se među 100 najmoćnijih ljudi u Hrvatskoj. Još 2005. godine jedan tjednik u Hrvatskoj naziva ga „kraljem dalmatinske trgovine i sporta“. Vlasnik je muškog KK *Jolly* u Šibeniku.

Izvor: *Šibenski* 5. 8. 2017.

274. **Dr. sc. MATE STRUNJE**, profesor, matematičar. Rođen 25. 5. 1937. u Moseću, Drniš. Osnovnu školu pohađao u dva mjesta (uključujući i Drniš), a završio u Županji. U Županji je završio i gimnaziju. Diplomirao matematiku na PMF-u u Zagrebu (1964.). Godine 1965. zapošljava se u srednjoj školi u Orašju (BiH), potom u Metkoviću, te u Tehničkom školskom centru (JNA) u Zagrebu. Magistrirao na Elektrotehničkom fakultetu u Zagrebu (1979.), a doktorirao (1985.) tezom *Primjena teorije masovnih usluživanja u organizaciji sistema PZO*. Radi na Višoj tehničkoj školi za zaštitu na radu kao viši predavač (matematike i statistike) što predaje i na VTŠ „Rade Končar“ (1978.-1985.). Potom je zaposlen na Institutu za ONO i DSZ, također u Zagrebu (1985.-1986.). Iza toga nalazi se na Fakultetu kemijskog inženjerstva i tehnologije (od 1986.) gdje predaje matematičke kolegije na dodiplomskom i poslijediplomskom studiju. Gotovo iste kolegije predaje – nakon prestanka rada na Fakultetu – i na veleučilištima u Karlovcu i Šibeniku. Autor je ili suautor više od 40 radova, uključujući udžbenike i skripte.

275. **MARTIN SUČIĆ**, istaknuti član HSS, pripadnik lijevog krila HSS između dva svjetska rata. Rođen u Otavicama, seljak.

U Drugom svjetskom ratu opredijelio se za NOB. S obitelji u listopadu 1942. prelazi na slobodni teritorij. Bio je predsjednik Okružnog odbora Jedinствene narodnooslobodilačke fronte (JNOF) za okrug Knin od 6. mjeseca 1944. godine. Jedno vrijeme boravio na Visu i u južnoj Italiji (s Ivom Tijardovićem) na teritoriji pod kontrolom saveznika. Bio član Predsjedništva NOO za Dalmaciju (formiranog u Livnu, 28.-29. 1. 1943. godine). Vijećnik ZAVNOH-a (zamjenik) i poslanik Ustavotvorne skupštine Jugoslavije (poslije Drugog svjetskog rata). Sedamdesetih godina član Općinskog odbora SUBNOR-a Drniš.

Izvori: Drago Gizdić, *Dalmacija u NOB-i* 1942; 1943. i 1944-1945.;

Zbornik dokumenata o NOB u izdanju IHRPD (razni brojevi među brojevima od 1-10.)

276. **IVAN SUNARA**, košarkaš, olimpijac. Rođen 27. 3. 1959. u Drnišu. Roditelji iz Cere (Unešić, Drniš). Igrao u klubovima: Jugoplastika, TIMA (Maribor), Zadar, Cibona (Zagreb), Panini (Italija), Marica (Maribor), potom trener Cibone. Na Olimpijskim igrama u Los Angelesu, nastupajući za reprezentaciju bivše Jugoslavije, osvojio brončanu medalju (1984. godine), a na Mediteranskim igrama u Casablanci (1983.) zlatnu medalju. Trenirao više klubova u Hrvatskoj i Sloveniji.

J. Gizdić, *Hrvatski olimpijci...*, str. 27 i 142.

277. **Dr. sc. NIKOLA SUNARA**, rođen 8. 9. 1988. u Splitu. Podrijetlom iz Cere (Unešić). Diplomirao na Filozofskom fakultetu u Splitu 2012. godine. Objavio nekoliko znanstvenih radova u domaćim i inozemnim časopisima s temama

iz područja hrvatske književnosti i tradicijske baštine. Obranio doktorsku tezu Interferencije usmene književnosti i tradicijske kulture u morlačkoj tetralogiji Ivana Aralice, na Filozofskom fakultetu u Splitu 2018. Zaposlen na Odsjeku za hrvatski jezik i književnost Filozofskog fakulteta u Splitu.

278. **PETAR SVAČIĆ**, kralj, posljednji kralj Hrvatske narodne krvi. Prema legendi rođen u Svačicama (između Brištana i Roškog Slapa). Prije nekoliko godina podignut mu je spomenik na vrhu Strane (kod Pozdravljenja, Brištani). Kralj Petar suprotstavio se Ugarskoj vojsci „u planinama koje se nazivaju Gozd“ i u tim je „planinama pobijeden i ubijen“, zapisao je Simon De Keza, oko 1285. godine. Mnogi koji su pisali o kralju Petru oslanjaju se na podatke koje donosi spomenuti mađarski povjesničar u svom radu *Gesta hungarorum*. Dodaje da je kralj Petar stolovao u Kninu. O njemu su pisali mnogi, među njima Š. Ljubić 1864.; F. Rački 1864. – 1889.; V. Klaić 1873., 1899., 1972.; T. Smičiklas 1882.; I. Kršnjavi 1900.; fra Petar K. Bačić 1923., 1929., 1930., F. Šišić 1925., L. Katić 1938., S. Antoljak 1971., Nada Klaić 1971.; T. Macan 1971.; S. Gunjača 1978.; L. Margetić 1982.; T. Raukar 1997.; A. Mijatović 2002. i dr.

Iako se autori u mnogim pojedinostima ne slažu ipak je većina suglasna da je poginuo na planini Gvozdu, da se sukobio s vojskom Kolomana od koje je poražen i poginuo, da je kraljevao 1093. – 1097. iz Knina. (Izvori o Hrvatskoj ne govore ništa poslije 1097. do 1102. kada se Koloman kruni i za kralja Hrvatske i Dalmacije 1102. godine u Biogradu).

Budući da na području sela Brištani (Drniš) postoji toponim Svačice, nisu rijetki autori u historiografiji koji prenose predaju da je kralj Petar Svačić rođen u Svačicama koje su navodno po njemu dobile ime. Drugi navode Kamičak kao mjesto rođenja, a nekadašnji castrum Kamičak zapravo se naslanja na predio Svačice. (Kod ovog treba imati u vidu da u Crnoj Gori postoji srednjovjekovni grad imenom Svač, zidine kojega su i danas vidljive, dok u Hrvatskoj raste biljka koja se zove također *svač*).

279. **Dr. sc. ANTE SVETINA**, red. prof. (Čitluk-Promina, 1947. – Zagreb, 2016.), umirovljen kao red.prof. u trajnom zvanju na Veterinarskom fakultetu u Zagrebu. Osnovnu školu završio u Oklaju, a gimnaziju u Drnišu. Diplomirao na Veterinarskom fakultetu u Zagrebu 1974. Počeo raditi u Institutu „R. Bošković“. Godine 1978. magistrirao iz područja biomedicine. Te se godine zapošljava kao asistent na Veterinarskom fakultetu. Godine 1981. boravi u Norveškoj (Bergen). Doktorirao 1982. medicinske znanosti iz područja veterine. Godine 1983. odlazi u Strasbourg, Francuska. Za docenta biran 1985., za izv. prof. 1996. red. prof. 2003., a u trajno zvanje 2008. Umro u Zagrebu 1. 3. 2016., a sahranjen u Oklaju, na groblju Svetog Mihovila.

Š

280. **Dr. sc. LUKA ŠEŠO**, rođ. 7. 6. 1977. u Zagrebu. Njegovi su preci iz Lukara (Promina, Drniš) i mislim da su u Zagreb stigli preko Osijeka. Ostalo vidjeti: *God. Titius*, br. 6-7, str. 610. Diplomirao povijest i etnologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu (2001.) gdje je i magistrirao (2006.). Zaposlio se u Institutu za etnologiju i folkloristiku u Zagrebu, zatim prešao na Odsjek za etnologiju HAZU, a sada radi kao docent sociologije na Hrvatskom katoličkom sveučilištu (HKS) u Zagrebu. Član Hrvatskog etnološkog društva od 2002. godine, a od 2011. i Upravnog odbora. Doktorirao 2010. Dobitnik Godišnje nagrade „Milan Gavazzi“ za 2010. godinu. Objavio knjigu *Živjeti s nadnaravnim bićima: vukodlaci, vile i vještice; hrvatska tradicijska vjerovanja*, Naklada Jesenski i Turk, Zagreb, 2016., te radove u časopisima i poglavlja u knjigama. Njegovi su znanstveni interesi: religija, mitologija, tradicijska vjerovanja, progoni vještica, marginalne skupine kroz povijest.

Predaje od 2012. do danas na HKS Povijest svakodnevice, Uvod u kulturnu antropologiju, Mitska bića tradicijskih vjerovanja, Hrvatska tradicijska kultura i formiranje identiteta. Od 2013. predaje i kolegij Globalizacija i religija.

281. **JOSIP ŠIKLIĆ**, povjesničar. Rođen u Drnišu 11. 12. 1953. Djetinjstvo proveo u Siveriću gdje je i završio osnovnu školu. Gimnaziju završio u Drnišu 1972. godine. Diplomirao povijest i povijest umjetnosti na Filozofskom fakultetu u Zadru 1976. godine. Zaposlen u Gimnaziji i strukovnoj školi *Jurja Dobrile* u Pazinu. Pomoćnik ravnatelja od 1985.-1996. Od godine 2000. ravnatelj škole. Živi i radi u Pazinu. Objavljuje radove iz povijesti. Objavio je najmanje pet knjiga i uredio osam zbornika.

Izvor: *Enciklopedija hrvatskih prezimena*, Nacionalni rodoslovni centar, Zagreb 2008.

282. **FILIP-JAKOV ŠKOPRC**, istraživač, pučki astronom (Unešić, 8. 3. 1879. – 1921.). Njegovi su roditelji Marko Škoprc iz Unešića i Ivanica (rođ. Zorica) iz Ljubostinja. Filip-Jakov pohađa župni vjeronauk. Čuvajući ovce u rodnoj Zagori, čitao je knjige. Sklopio brak s Martom Živković iz Drniša 1910. godine, s kojom je imao dvije kćerke. Devet godina kasnije Marta umire. Škoprc je držao gostionicu na Stanici u Unešiću do smrti, u 42. godini života. Kao austrougarski vojnik u Prvom svjetskom ratu dopijeva na ruski front, čini se sve do Krima (1916.). Sebe je smatrao pučkim astronomom. Suradivao je s fra Lujom Marunom, utemeljiteljem starohrvatske arheologije, o čemu nalazimo svjedočanstva u Marunovom *Starinarskom dnevniku*. Škoprc je slao Marunu „fragmente oružja iz kamene dobe“ nađenih oko Unešića, a bio mu je vodičem na njegovim istraživanjima u okolici Unešića, u Podumcima i drugdje ili mu je, pak, slao svoje nalaze kao npr. iz Nevesta i s njim vodio korespondenciju.

Škoprc je tiskao knjižicu *Ogranak iz Hubroj vikova*, Split: Hrvatska štamparija, 1918., u kojoj iznosi svoja stajališta o reformi kalendara (te o pogreškama Julijeva i Grgureva kalendara), kao i izračun koliko je godina Isus živio na zemlji. Izvor: Jakov Grbeša /priredio knjigu/: *Filip-Jakov Škoprc*, Drniš: Matica hrvatska, ogranak i Gradski muzej, 2006.

283. **ANDRIJANA (ŠEŠO) ŠKORPUT**, novinarka i urednica, rođena 1969. u Drnišu. Otac Marko Šešo iz Lukara (Promina, Drniš), a majka Ankica, rođ. Zoričić iz Pakova Sela. Andrijana je djetinjstvo provela u Drnišu, gdje je završila osnovnu i srednju školu. Diplomirala na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu. Radi kao novinarka u Informativnom programu HTV od 1996., a kao urednica u Zabavnom programu od 2001. godine. Uređivala je kulinarski show „Kruške i jabuke“ te talk show „Maja“. Bila je i jedna od urednica ljetnih serijala „Razglednice iz Hrvatske“, „30 u hladu“ te „Hrvatska uživo“ ljetnih sezona od 2007. do 2009. Ujedno je urednica „Hrvatske uživo“ od 2007. do 2013. godine. Potom je od 2013. izvršna urednica emisije „Dobro jutro, Hrvatska“, a onda od 2014. do 2016. voditeljica toga projekta.

284. **JANDRE ŠIRINIĆ**, novinar i šef dopisništva, (Šibenik, 1939. – Zadar, 1/2. 10. 2009.). Djetinjstvo i mladost proveo u Drnišu, a školovanje u Zadru. Prvi novinski tekst objavio u *Slobodnoj Dalmaciji* 1964. Potom je nekoliko godina novinar zadarskog *Narodnog lista*. Ponovo je u *Slobodnoj Dalmaciji* od 1968. gdje ostaje do umirovljenja 2002.godine. Višegodišnji šef Dopisništva *Slobodne Dalmacije* u Zadru i to: od 1986. do 1993. i od 1998. do 2002. Najistaknutiji novinar u Zadru u drugoj polovini 20. stoljeća. Bio je odgovoran i vjerodostojan te kritičan prema pojavama u društvu. Nije bio član SK i to mu nije nimalo smetalo da se afirmira kao izrazito kvalitetan novinar. „Izdvajao se također urođenim osjećajem za jezik. Rečenica mu je bila tečna i gipka“ napisao je u In memoriam: *Svjedok vremena kojemu se vjerovalo*, Abdulah Seferović, kojega je Jandre jednostavno zvao Sefer. Dobitnik je nagrade Hrvatskog novinarskog društva 1989. godine „Zlatno pero“. „Profesionalno je pratio sve, od politike do gospodarstva, od kulture do sporta, osobito košarke, u čemu je bio osobit znalac“. Bio je i predsjednik Lige za borbu protiv raka u Zadru. „Pamtit ćemo ga“ – kao što reče Mario Vuksan –“ i po pravičnosti u tekstovima i uopće u njegovu življenju, jer je bio pravičniji od desetorice drugih zajedno.“

Izvori: *Leksikon novinarstva*, str. 768.;

A. Seferović, *Slobodna Dalmacija* od 2. 10. 2009.;

Elza Radulić – Toman, *Zadarski list* 2. 10. 2009.

285. **VJEKO(SLAV) ŠIRINIĆ**, učitelj i revolucionar. Rođen u 1. 5. 1913. Drnišu. Završio učiteljsku školu u Šibeniku. Bio učitelj u Cetini i Kričkama. U proljeće 1942. Vjeko Širinić je sekretar Mjesnog komiteta KPH za Drniš.

Kada je u travnju formiran Okružni NOO za Knin, Vjeko Širinić je sekretar toga NOO, a nešto kasnije pročelnik propagandnog odjela. Kada se vraćao u Drniš s agitacijskog skupa u Oklaju, 20. 10. 1945. sačekali su ga u zasjedi, između Razvođa i Velušića, „špiljari/jamari/škripari“ i ubili zajedno s vozačem motora Josom Bitunjcem koji ga je vozio. Prema Adžiji, obavljao je dužnost prosvjetnog pročelnika u Oblasnom NO za Dalmaciju, a poginuo je u 32. godini života. Adžija dodaje da je imao veličanstveni sprovod „kakvog Drniš nije vidio“. Širinić je tada bio kandidat za Narodnu skupštinu (Jugoslavije, Beograd). Tih dana je bio na dužnosti pročelnika prosvjetnog odjela u Oblasnom odboru Dalmacije. Prema Dnevniku Nine Adžije, na ispraćaju Vjeko Širinića bilo je više od četiri hiljade ljudi. Oproštajne govore na groblju kod Sv. Ivana u Badnju održali su u ime mještana Drniša i mjesne organizacije JNOF Nikola Adžija, u ime učitelja Nikola Bulić, u ime KP Tode Ćuruvija i jedan član Oblasnog odbora za Dalmaciju.

Izvori: Slava drugu Vjeku Širiniću, članu Oblasnog narodnog odbora Dalmacije, list *Slobodna Dalmacija* od 25. 10. 1945.; N. Adžija, *Dnevnik* 1941.-1951.

286. **Dr. sc. DARIO ŠKARICA**, filozof, redovni profesor, rođen 11. 12. 1963. u Splitu. Sin glazbenika Petra iz Drniša. Osnovnu i srednju školu završio u Drnišu, a studij filozofije i komparativne književnosti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu (1988.). Doktor filozofije (1998.). Zaposlen u Institutu za filozofiju u Zagrebu (70%) i na Filozofskom fakultetu u Splitu, Odsjek za filozofiju (30%), kumulativni radni odnos. Bio zamjenik glavnog urednika časopisa *Filozofska istraživanja* i tajnik časopisa *Prilozi za istraživanje hrvatske filozofske baštine*.

287. **PETAR ŠKARICA**, glazbenik, Drniš 12. 1. 1932. - Šibenik 21. 11. 2012. (Otac dr. sc. Darija, filozofa). Bio dugogodišnji ravnatelj Muzičke škole u Drnišu i voditelj Drniške glazbe. Obnašao dužnost dogradonačelnika Drniša u vrijeme Domovinskog rata (dijelom u izgnanstvu).

288. **Dr.sc. BRANKO ŠKOVRLJ**, general-major, sin Marka iz Razvođa, Promina, Drniš. Rođ. 7. 10. 1915. Sudionik NOB. Diplomirao iz područja brodogradnje na Fakultetu strojarstva i brodogradnje u Zagrebu. Naslov diplomske radnje: „Remontna baza za 18 torpednih čamaca“, 28. 11. 1952.

Ukazom VK OS br. 62 od 22. 12.1968. redovno unaprijeđen u čin MT general-majora. Ukazom VK OS br. 14-19 od 14. 6. 1974. umirovljen u činu general-majora, te mu je time prestala aktivna služba u JNA. Potom bio savjetnik u „Brodogradilištu“ Split, kao doktor tehničkih znanosti.

289. **EDI ŠKOVRLJ**, TV novinar i urednik. Rođ. 1964. Otac iz Razvođa (Oklaj, Drniš). Diplomirao sociologiju i filozofiju na Filozofskom fakultetu u Zadru 1994.godine. Vanjski suradnik od 1989., a u stalnom radnom odnosu od 1994.

na HRT-u. Do 2007. novinar i urednik u TV studiju Zadar, potom urednik dopisničke mreže i pomoćnik glavnog urednika Informativnog programa HTV-a do 2010. godine. Uređivao i vodio podnevni, središnji i večernji dnevnik HTV-a od 2008. do 2013. godine od kada je rukovodilac HRT Centra Zadar. Dobitnik je nagrade za izvještaj HND 2007. godine. Odlikovan Medaljom Oluja.

290. **IVE ŠKOVRLJ**, pjesnik, (rujan 1937. Razvođe-Drniš – Knin, 1989.). Otac Petar, a majka Manda rođ. Suman iz Razvođa. Osnovnu školu završio u Razvođu i Oklaju, a gimnaziju u Kninu. Diplomirao na Filozofskom fakultetu u Zagrebu hrvatskosrpski jezik i jugoslavenske književnosti. Za vrijeme studija bio predsjednik Fakultetskog odbora i član Sveučilišnog odbora Saveza studenata. U četiri navrata bio komandant Omladinske radne brigade (ORB) studenata na Auto-putu. U SK primljen u svojoj 18-toj godini, 1955. Radio kao profesor u osnovnoj školi „Vjeko Širinić“ u Oklaju, zatim bio prosvjetni savjetnik u Drnišu – zaposlenik Zavoda za prosvjetno pedagošku službu u Splitu. Bio delegat Općinske organizacije SK Drniša na IX. Kongresu SKJ. Poslije toga direktor Osnovne škole „Božidar Adžija“ u Drnišu, gdje 1971.godine ostaje oko devet mjeseci bez posla, nakon što je kao predsjednik Općinske konferencije SKH Drniš isključen iz SK. Potom je protiv njega podignuta optužnica na Okružnom sudu u Šibeniku. Godine 1972. vraćen u SKH. Zapošljava se u Muzeju drniške krajine, odnosno u Centru za kulturu. Bio zastupnik u Saboru (Društveno-političko vijeće) i prvi tajnik SIZ-a kinematografije Hrvatske (Zagreb). Po povratku iz Zagreba preuzima dužnost direktora Srednjoškolskog centra u Drnišu, na koje mjesto nakon nekog vremena daje ostavku. Objavljivao pjesme u više časopisa, zbornika i listova: *Telegramu* (1963. i 1965.), *Zadarskoj reviji*, časopisima *Mogućnosti*, *Vidik*, *Dubrovnik*. Također u listu *Tlo* (Zagreb), *Gdje* (Split), *Prosvjeta*, zbornik *Pletenica nesanica*, zbornik poezije *Vrelo života* (1974.), u novinama u *Oku*, *Slobodnoj Dalmaciji*, *Školskim novinama* i drugdje. Zbirku poezije pod naslovom *Slovo i zapis o starim dječacima* objavio u Splitu, Čakavski sabor, Biblioteka Suvremeni pisci 1977., a drugu samostalnu zbirku *Nestaništa* u izdanju Književnog kruga u Splitu 1985. Dobio Nagradu Telegrama za poeziju. Smatra se da su mu najmanje tri zbirke poezije (neobjavljene) ostale u rukopisu u Drnišu. Izgleda da su nestale u vihoru rata 1991.-1995. Umro u bolnici u Kninu 1989., a sahranjen na groblju kod Gospe Čatranjske u Promini.
291. **Dr. sc. LJUBA ŠKOVRLJ**, sveučilišna profesorica. Doktorirala tezom „Elektromagnetski potencijali i polja izraženi pomoću sadašnjeg vremena“ na PMF u Zagrebu, 2002. godine. Stekla doktorat prirodnih znanosti iz fizike.
292. **MARKO ŠKOVRLJ**, posjednik iz Razvođa, rođen 11.9.1811., umro 21.10. 1886. Sin Ante i Ivanice rođ. Džepina. Prvi načelnik općine Promina (1883.).

Nije imao potomstvo. Sahranjen kod Gospe Čatranjske u kapeli koju mu je podigao sinovac Luka.

293. **NADA ŠURJAK**, rođena Sunara, novinarka i urednica. Rođena 1953. u Splitu? Podrijetlom iz Nevest Cere, novinarka i urednica. Završila gimnaziju u Splitu. Diplomirala na Ekonomskom fakultetu u Splitu. Nakon toga završila i studij novinarstva. Od 1977. radi na Radio Splitu, a od 1981. u TV Studio Split, Televizije Zagreb, kasnije HTV. Također je bila urednica kontakt programa Radio Jadrana. Bila je suradnica 1991. – 1993., glavna urednica TV Centra u Splitu, zatim komentatorica, pa ponovo urednica, pa opet komentatorica. Kao novinar surađivala je u *Vjesniku* i *Slobodnoj Dalmaciji*. Vodila i uređivala emisiju Regionalna kronika, potom Županijsku panoramu. U Domovinskom ratu izvještavala iz Kijeva, vrličkog, sinjskog, drniškog i kninskog područja. Suurednica emisije More od 2005. Putovala po Indiji više mjeseci što je rezultiralo serijalom Put k Swamiju. Serijal Putovanje duše, o hodočašćima, objavila godine 2014. Odlikovana Spomenicom Domovinskog rata i Medaljom Oluja. Snimila najmanje tri dokumentarna filma.

Izvori: *Leksikon radija i televizije*, HRT; *Dani kršćanske kulture*.

T

294. **ŽELJKO TARABARIĆ**, bacač diska. Porijeklom iz Promine (Matase).

295. **JURAJ TARDIĆ** potječe iz Kamička, Brištani, Drniš. Rođen i djelovao u XV. i XVI. stoljeću. Djelovao kao nadpop, opat i kanonik. Bio je rođeni brat Muratbega. Putovao je k bratu u Sarajevo (1526.), a i dopisivao se s njim.

Izvor: *Livaković*, str. 468.

296. **MURATBEG TARDIĆ (GAJDIĆ)**, sandžak-beg, prešao na islam i na stranu Osmanlija, vojvoda. Livaković navodi da je rođen u Šibeniku u 15. stoljeću, a umro u Sarajevu sredinom 16. stoljeća. Ako njegov brat Juraj potječe iz Kamička, onda i Muratbeg mora imati neku vezu s Kamičkom. Stoga ga se treba uvrstiti u poznate Drnišane. Muratbeg Tardić/Gajdić oslobođeni je rob Gazi Husrev-bega. Kod osnivanja Kliškog sandžaka 1537. imenovan je sandžak-begom (namjesnikom, mir-i livom). Na području Kliškog sandžaka imao je Muratbeg velike zemljišne posjede uključivo i na drniškom području. U njegovu posjedu bile su zemlje u Kadinoj Glavici („Kadi depesi“), Ceceli i Kanjanima. Poslije smrti Muratbega te su zemlje naslijedili njegovi sinovi Mehmed-beg i Arslan-beg o čemu svjedoči jedan popis iz 1550. godine. Međutim, 1585. god. posjed je u rukama Ali-bega sina Mehmed-begovog, tj. Murat-begova unuka. Još je K. Stošić upozorio da Sanudo njegovo prezime piše

čas ovako čas onako: Tardić, Gajdi, Fajdić, Bajo. Profesor Juran sa Sveučilišta u Zadru utvrdio je da mu je prezime Gajdić, a ne Tardić te da su mu otac i djed iz rodnog sela Mokra u Gornjem polju (Šibenik), krajem 15. st. preselili u Šibenik. I Juran potvrđuje da se Murat-beg susretao s bratom Jurjem, opatom. Dodajmo da je još 1978. Seid M. Traljić, u radu Huerevbegov boravak i rad u Dalmaciji (Anali HBB, 5-6/1978. str. 7-22) upozorio da Murat-beg (Murat-ćehaja) nije Tardić nego Gajdić ili Hajdić. Dodajmo da je moguće da se majka Jurja Tardića dva puta udavala. Već 1544. Murat je požeški sandžak-beg. Umro je 1545. godine i sahranjen u dvorištu Begove džamije u posebnom turbetu pokraj Gazi Husrev-bega u Sarajevu.

Izvori: *Livaković*, str. 468.; K. Juran, *O podrijetlu i šibenskoj rodbini*, POF, 66(2016): str 231-239. *Opširni popis Kliškog sandžaka iz 1550. godine* (obradili Fehim Dž. Spaho i Ahmed S. Aličić; priredila Behija Zlatar), Sarajevo 2007., str. 89 i 101.; *Opširni popis timara mustahfiza u tvrđavama Kliškog sandžaka iz 1550.godine* (prevela i obradila Fazileta Hafizović), Sarajevo 2014., str. 500 i 530.

297. **DRAGAN TARLAĆ**, košarkaš. Rodom iz Baljaka, Drniš. Rođen 5. 5. 1973. godine. Bio srpski i grčki košarkaš. Nastupao za srpsko-crnogorsku reprezentaciju i za reprezentaciju Srbije u košarci. Igrao na mjestu centra (visok 210 cm). Bio je igrač Olympiakosa iz Pireja (Grčka). Pokrenuo je obnovu crkve Sv. Jovan Krstitelj u Baljcima. Tarlać je ujedno i predsjednik Udruženja „Baljci-Mirlović Polje“. Izvor: *Sportske novosti od 22. 9. 1998.*, str. 12.; *P-portal*.

298. **ZVONKO TARLE**, novinar i pisac. Rođen 21. 8. 1951. u Šibeniku. Odrastao u Drnišu, Kninu i Zvorniku. Gimnaziju završio u Drnišu. Bio dopisnik „Borbe“ iz Splita i Rijeke. U Srbiji je bio predsjednik izbjegličkog Društva novinara iz Hrvatske sa sjedištem u Beogradu. Ujedno i urednik tjednika „Odgovor“ u Beogradu. Smatra ga se osnivačem „Radio 021“ u Novom Sadu. U Banja Luci je 1996. godine osnovao multietnički „Radio kontakt“ – po preporuci UNHCR. Radio sličnog karaktera osniva i u Kosovskoj Mitrovici – „Radio kontakt plus“. Utemeljio je mjesečnik *Danicu*, 2003. godine u Banjoj Luci. U tom gradu osniva Hrvatski kulturni centar kojega je bio i direktorom. Objavio je knjige: *Biljno mlijeko*, Rijeka 1984.; *1948.: živi zid* (grafike Momo Kapor), Beograd 1984.; *Misija* (2004.). Umro je u Beogradu u svibnju 2010.

299. **Fra IVAN TOMASOVIĆ**, svećenik, franjevac. Rođen u selu Kučići, Omiš 3. 9. 1889. – franjevački samostan Sv. Ante u Kninu 26. 1. 1951.). Sin Stjepana i Ive, rođ. Vuković. Osnovnu školu završio u Imotskom, dok je klasičnu gimnaziju pohađao u Sinju. Novicijat je proveo na Visovcu 1907./1908. Filozofiju je studirao u Šibeniku, a studij teologije u Zaostrogu i Makarskoj. Zaređen je za svećenika 27. 7. 1913. u Makarskoj. Svećeničku službu obavljao u Sinju, potom je gvardijan samostana na Visovcu 1917.-1920. Župnik

Drniša postaje 1920., ali su mu talijanski okupatori zabranili boravak na svom području i protjerali ga iz Drniša. Potom službuje u župama Gala i Otok kod Sinja. Nakon odlaska Talijana ponovo je župnik u Drnišu 1921.-1928., a zatim sve do 1940. župnik Vrgorca. Bio župnik na župi Imena Isusova, Miljevci (Drinovci, Drniš) 1940.-1948. Nakon toga premješten je u župu Promina (1948.-1951.), odakle je premješten u samostan Sv. Ante u Kninu. Suradnik Narodnooslobodilačkog pokreta od početka 1943., a aktivni učesnik u NOB-i odnosno u partizanima od 1944. Potkraj studenoga 1944. sudjeluje – u ime Okružnog odbora JNOF -Konferenciji omladine Miljevacu u Širitovcima gdje je prisustvovalo više od 200 omladinskih delegata. Član Okružnog odbora Narodnooslobodilačke fronte. Nakon oslobođenja nastavio je djelovati kao župnik Miljevacu. Predvodi sprovod Vjeki Širiniću (kod Sv. Ivana, Badanj, Drniš). Potom boravi u samostanu Svetog Ante u Kninu gdje je i umro 1951. godine. U najnovije vrijeme može se o njemu naći napisano da se bojao svake vlasti pa onda s njom surađivao. Za takvu tvrdnju nema argumenata jer on nije surađivao ni s talijanskim niti s njemačkim okupatorskim vlastima, nego se protiv njih aktivno borio.

Izvor: D. Gizdić, *Dalmacija ...*; zbornici dokumenata ...

N. Adžija, *Dnevnik*

300. **Akademik FRANJO TOMIĆ**, prof. emeritus na Agronomskom fakultetu u Zagrebu. Rođen 2. 3. 1936. u Siveriću, Drniš. U rodnom mjestu završio osnovnu školu. Redovni član HAZU. Diplomirao 1961. na Agronomskom fakultetu u Zagrebu, magistrirao 1968. Doktorirao 1972. godine na Poljoprivrednom fakultetu u Novom Sadu u području biotehničkih znanosti, znanstveno polje poljoprivrede. Od 1983. redoviti profesor na Agronomskom fakultetu u Zagrebu. Godine 2006. izabran je za profesora emeritusa, a 2010. za redovitog člana HAZU. Značajno je pridonio rješavanju brojnih znanstvenih i stručnih problema u poljoprivredi. Posebno su značajna njegova rješenja o reguliranju suvišnih voda u hidromorfnim tlima, reguliranju nedostatka vode u tlu s različitim sustavima navodnjavanja i doziranju vode pri uzgoju bilja u poljskim uvjetima i zaštićenom prostoru. Ostvario je velik broj projekata za navodnjavanje i odvodnju u Hrvatskoj, BiH, Sloveniji i Venezueli. Napisao je više od 110 studija, 20 izvedbenih i toliko idejnih projekata za izvedbu sustava odvodnje i navodnjavanja. Pored toga objavio je najmanje 25 radova u stručnim časopisima, 30 knjiga i poglavlja u knjigama i priručnicima, 5 radova u monografijama i 5 u enciklopedijama, 6 razvojnih projekata, 54 izvješća o izvedbi znanstvenih projekata i održao više pozivnih predavanja. Poznata mu je knjiga *Navodnjavanje* (1985.). Za uspješan rad dobio je brojna priznanja i nagrade, a najvažnija su: Državna znanstvena nagrada za životno djelo

(2002.), Odlikovanje Danice Hrvatske s likom Ruđer Boškovića za znanost, te s likom Blaža Lorkovića za doprinos gospodarstvu. Počasni je predsjednik Hrvatskog društva za odvodnju i navodnjavanje.

Vidjeti: *God. Titius, br. 6-7*, str. 613.; web stranice HAZU

301. **ADOLF DADO TOPIĆ**, glazbenik, skladatelj i tekstopisac. Rođ. 4. 9. 1949. u Siveriću, Drniš. Otac Petar i majka Anka. Topić je tekstopisac, gitarist i rock pjevač. Od srednje škole bavi se glazbom kao član sastava „Đavolji eliksiri“. Bio član sastava „Korni grupa“. Po raspadu sastava „Time“, kojega je bio osnovao zajedno s V. Mihaljekom, nastavlja samostalno. Godine 2006. dobio nagradu Fender Mega Muzika za doprinos rock glazbi. Dobitnik diskografske nagrade „Porin“.

302. **ROKO TOŠIĆ**, stolnotenisač, olimpijac podrijetlom iz Razvođa (Promina, Drniš). Višegodišnji član teniskih klubova *Industrogradnja* i *Večernji list* u Zagrebu, *Prerade* u Splitu.... Seniorski prvak (1997. i 2002.) Hrvatske. Osvojio brončanu medalju u igri mješovitih parova u Bremenu. Pobjedio glasovitog stolnog tenisača Grka Kreanga. Nastupao za reprezentaciju Hrvatske u stolnom tenisu. Na Mediteranskim igrama 1996. je omladinski prvak, a na istim igrama 2005. i 2009. dobitnik srebrne medalje.

Izvor: *Olimpijski magazin*, br. 5/2000., str. 15.

U

303. **GRGUR URLIĆ-IVANOVIĆ**, učitelj, Drašnice (Makarska, 1842. – Zadar 1. 7. 1902.). Bio je učitelj i ravnatelj škola u Kninu, Risnu, Biogradu, Pagu, a od 1889. u Oklaju (Promina). Pisao pjesme, putopise te različite tekstove političkog, historiografskog i arheološkog karaktera. Objavljivao u *Matici dalmatinskoj*, *Slovincu*, *Vijencu*, *Istri* i *Hrvatskoj vili*.

304. **JURAJ UTJEŠINOVIĆ MARTINUŠEVIĆ**, diplomat i kardinal (Kamičak, Brištani, Miljevci 1482. – Alvinc/Vinica, 17. 12. 1551.). Njegov otac je Grgur Utješinović, a majka Ana, rođ. Martinušević. Oboje su plemićkog roda. Pretpostavlja se da je prezime majke Martinušević dodavao ovome po ocu, stoga što je brat njegove majke (ujak) bio skradinski biskup. Otac Grgur je bio osiromašeni plemić i poginuo u borbi s Turcima. Juraj je otišao od kuće iz Kamička, kad je imao osam godina, na dvor hrvatskog bana Ivana Korvina. Tu je ostao 13 godina. Godine 1502. prelazi na dvor Korvinove majke Hedvige. Dvije godine kasnije Juraj je u službi kneza Ivana Zapolje, erdeljskog vojvode. Vježba vojničke vještine i postaje zapovjednik konjice. Potom napušta vojsku i povlači se u pavlinski samostan Sv. Lovre

u Budimu. U 24. godini svoga života provodi godinu novicijata u samostanu u Ladi na rijeci Šaj; položio je zavjete 1506. godine. Školovao se, jednim dijelom, u spomenutom samostanu u Budimu, a potom je postavljen za priora u Czscotochowi, te kasnije u Ladi. U ladskom samostanu ponovo se susreće s Ivanom Zapoljom kojemu pomaže u upravljanju njegovim dijelom hrvatsko-ugarskog kraljevstva. Zapolja ga 1534. imenuje velikovaradinskim biskupom, zatim savjetnikom i rizničarom. Juraj posreduje u sklapanju nagodbe i mira između I. Zapolje i Ferdinanda, u veljači 1538. I. Zapolja umire 1540. i u prethodnoj oporuci određuje Utješinovića za svoga nasljednika i skrbnika tek rođenog njegova sina. Tako je postao upravitelj Sedmogradske, koji je doprinio i sklapanju mira između Izabele (udovice Zapolje) i njenog malodobnog sina Ivana Sigismunda s jedne i kralja Ferdinanda s druge strane, kojim mirom Sedmogradska i jugoistočna Ugarska dolaze pod vlast Habsburgovaca. U literaturi se navodi da je Utješinović znalački obavljao diplomatske poslove, ali i vodio bitke protiv Osmanlija. Stekao je zavidan ugled i imenovan je kardinalom 1551. godine na pragu njegove 70. godine.

Ubijen je, bodežom s leđa, u vlastitoj kući, u gradu Alvincu/Vinici, gdje je dočekao goste I. Castalda i S. Pallavicinija i njihovu pratnju. Iz te pratnje M. A. Ferrari zadaje mu „dva udarca u potiljak“, a Mercada mu je već mrtvom; odrezao mu je dlakavo uho da ga pošalje kralju Ferdinandu. Tvrdi se da je pored hrvatskog i latinskog poznao još i jezike: mađarski, njemački, poljski i rumunjski. Nosio je pavlinsku odjeću neovisno o položajima u društvu i državi i potpisivao se „brat Juraj“ (odnosno izvorno „Frater Georgius Eremita“ = brat Juraj Pustinjak, a kasnije „Frater Georgius episcopus Varadiensis“).

Sahranjen je u stolnoj crkvi, a na nadgrobnoj ploči piše: „Svi moraju umrijeti“ (izvorno na latinskom *Obnibus moriendum est*).

Ova je jedinica uglavnom napisana prema knjizi Ante Sekulić, Juraj Utišinović Martinušević 1482.-1551., Jastrebarsko, 1996. O pisanju prezimena „brata Jurja“ i o drugim pojedinostima iz njegova doba i života, te literaturu o njemu vidjeti u navedenoj knjizi.

Uz to vidjeti i Ante Sekulić, Juraj Utišinović, tragični graditelj povijesti, *Zbornik Miljevići*, 2008.;

V

305. **KRISTINA VALIDŽIĆ**, novinarka HTV. Roditelji iz Promine (Čitluk, oklaj).
306. **MARTINA VALIDŽIĆ**, novinarka HTV. Roditelji iz Promine (Čitluk, Oklaj). Diplomirala kroatistiku i bohemistiku na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

307. **MIRKO VALIDŽIĆ-ĆELKANOVIĆ**, pjesnik. Rođen u Oklaju (Promina, Drniš) 1. 4. 1921. Bio kao franjevac, član Franjevačke Provincije Presv. Otkupitelja i župnik Promine 1945.-1946. Kasnije prešao u biskupijske svećenike. *Ljetopis samostana Sv. Lovre u Šibeniku* bilježi da je fra I. Tomasović (u ime delegata o. Mrđena i partizanske vlasti) predstavio (25. 11. 1944. za župnika) „za Prominu mladomisnika o. Mirka Validžića“ (str. 202). Pod danom 23. 1. 1945. piše „Mirko Validžić, župnik Promine i o. Julijan Ramljak, župnik Rupa i Dubravica dođoše iz Drniša vlakom pa će sutra kod biskupa činiti ispite za jurisdikciju“ (str. 216). Nikola Adžija u svom *Dnevniku* dana 16. 2. 1946. zapisao je: „U Promini (Oklaj) pretučen je, također, župnik na mrtvo ime. I ovoga da su istukli odbornici protiv kojih da se je bio pritužio jer mu nisu htjeli dati određene deke“ (str. 275). Validžić je autor 35 knjiga (među kojima su najmanje četiri iz povijesti) i oko 500 priloga u listovima i časopisima. Navest ćemo samo neke: *Prominjske obljetnice; Na iverju moje ime piše; Od zore do sumraka* (1990.); *Od Hrvatske do Kine* (putopisi, 1988.); *Filozofsko osmišljenje povijesti*, I. Augustin i Hegel, 1983., II. *Marx i Engels* (1983.); *Izabrane pjesme* (1976.); *Hrvatske zemlje znamen* (1976.); *Duh – misao – svijet* (ciklostil, 1969.). *Srce najveće majke* (1968.).

Izvori: Petar Bezina, *Ljetopis samostana Sv. Lovre u Šibeniku (1923.-1945.)*, Split: vlast.nakl. 1996. Nikola Adžija, *Dnevnik 1941.-1950.*, Drniš: ogranak Matice hrvatske, 2005. List *Promina*, str. 47.; Dizdar Zdravko, *Životni miljokazi Mirka Validžića Ćelkanovića prominjskog književnika i kamenovanog župnika*, Pazin 1996.

308. **VINKO VALIDŽIĆ**, iz Promine. Bio predsjednik Saveza sindikata Hrvatske.

309. **Dr. sc. ZORAN VATAVUK**, dr. med., specijalist oftalmologije iz Drniša. Rođen 22. 4. 1962. u Šibeniku. Sin pok. geometra Petra Vatavuka, rodom iz Karalića i Anke, rođ. Bačić iz Brištana (Miljevci, Drniš). Djetinjstvo proveo u Drnišu, gdje je i završio osnovnu školu. Srednju školu završio u Splitu. Studirao medicinu u Splitu i Zagrebu, diplomirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1987. Iste godine zaposlio se u Domu zdravlja Drniš gdje, po obavljenom pripravničkom stažu, radi kao liječnik opće prakse. Od 5. mjeseca 1991. do 10 mj. 1993. sudionik u djelovanju saniteta HV. Potom odlazi na specijalizaciju iz oftalmologije na KB „Sestre milosrdnice“ u Zagrebu. Specijalizaciju završava 1996. kada se zapošljava na Klinici za očne bolesti iste bolnice. U struci je od njegova posebnog interesa bolest stražnjeg očnog segmenta. Usavršavao se u zemlji (Klinika za očne bolesti KBC Zagreb) i u inozemstvu (Pecs, Munchen, Berlin, Barcelona...). Stekao doktorat iz medicine i zdravstva obranivši disertaciju: „Uloga laserskog baraža u sprječavanju retinalnih komplikacija nakon vađenja silikonskog ulja iz oka“ (2006.) na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Za znanstvenog suradnika biran 2007., a za višeg znanstvenika 2013. na Medicinskom fakultetu u

Zagrebu Uspješno savladao i položio program prve generacije polaznika (2005.-2007.) „European Leadership in Ophthalmology“. Biran za naslovnog docenta na Medicinskom fakultetu u Osijeku (2009.) i još ranije (2007.) za docenta na ERF u Zagrebu i za profesora na Zdravstvenom veleučilištu (2008.). Predaje kolegij *Imunologija oka* na doktorskom studiju Biomedicina i zdravstvo Sveučilišta u Zagrebu. U znanstveno-nastavno zvanje izv. profesor izabran na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Kroz puna dva desetljeća sudjeluje na svim kongresima ODH, na kojima nastupa s priopćenjima. Na više međunarodnih skupova pozvani je predavač. Zoran Vatavuk objavio je više od 40 radova (što autorskih, što u suautorstvu), od kojih je više od 30 u časopisima citiranim u Current Contentsu. Radove objavljuje u časopisima: *Human Molecular Genetics, Nature genetics, Investigative ophthalmology & visual science, Collegium antropologicum, Croatian Medical Journal, British Journal of ophthalmology, Acta medica Croatica* i dr. Pročelnik je Zavoda za bolesti mrežnice od 2006., a predstojnik Klinike za očne bolesti KBC „Sestre milosrdnice“ od 2014. Od godine 2018. predsjednik Hrvatskog društva za oftalmologiju Hrvatskog liječničkog zbora. Obnovio – zajedno s kolegama – polikliniku u Klinici za očne bolesti KBC „Sestre milosrdnice“.

Izvor: Web stranice visokih učilišta.

310. **JAKOV VIDOVIĆ**, političar i politolog, rođen u mjestu Gradac, Drniš, gdje je završio osnovnu školu. Učiteljsku školu završio u Šibeniku. Bio član Kotarskog komiteta NOH Šibenik i predsjednik Općinskog komiteta NOH Drniš početkom šezdesetih godina, potom diplomirao na Fakultetu političkih nauka u Zagrebu. Radio u Savezu sindikata Hrvatske kao sekretar Komisije za samoupravljanje, u Saboru SR Hrvatske kao šef Kabineta predsjednika Sabora (J. Bilića, J. Ugričića i dr.). Drugi po redu urednik *Delegatskog vjesnika* SFRJ i Sabora SRH koji je izlazio kao dvotjednik samostalno i kao prilog dnevnog lista *Vjesnik* 1975. – 1990. Umro u Zagrebu.
311. **Dr. sc. ROBERT VISIANI**, botaničar, liječnik i akademik (Šibenik, 9. 4. 1800.-Padova, 4. 5. 1878.). U Šibeniku je završio osnovnu školu i počeo gimnaziju koju završava u Splitu. Potom upisuje studij medicine u Padovi koji završava diplomom doktora medicine i kirurgije 1822. godine. Na tom Medicinskom fakultetu je asistent sljedeće četiri godine, u kojemu razdoblju objavljuje i prve književne radove. Godinu prije nego se vratio u Šibenik 1827., objavio je *Ogled dalmatinskog bilja*. Djeluje cijelo sljedeće desetljeće kao liječnik u Kotoru. U Drnišu je liječnik od 1830. do 1835. (i to je temeljni razlog što je uvršten u Leksikon Drnišana). Zatim je godinu dana liječnik u Budvi. Obilazio je krajeve po Dalmaciji bogate raznolikim biljem. Godine 1837. odlazi u Padovu gdje je redoviti profesor na Katedri botanike Medicinskog fakul-

teta, utemeljitelj i upravitelj Botaničkog vrta padovanskog Sveučilišta. Taj se vrt smatra najstarijim botaničkim vrtom na svijetu. Životno mu je djelo *Flora dalmatica* u tri sveska (I – 1842., II 1847. i III 1852.) objavljene u Leipzigu. Kasnije su kao dopune tiskane još tri knjige, ovoga puta u Veneciji, od kojih treća posthumno 1882. Objavio je sedamdesetak znanstvenih i stručnih radova. Više o njemu u: *Ogled dalmatinskog bilja*, Split 1978. (tu je sadržana njegova bibliografija); *Zbornik Roberta Visianija Šibenčanina*, Šibenik 1983.; *Livaković*, 2003., str. 492-493.

312. **Dr. sc. MARKO VIŠIĆ**, doktor klasičnih znanosti. Rođen 18. 1. 1942. u Ključu, Miljevci, Drniš. Otac nadimkom Pemac iz Ključa (Miljevci), Drniš, a majka Velka Ivić iz Drinovaca (Miljevci), Drniš. Osnovnu školu završio u Drinovcima. Diplomirao na Odjeljenju za klasične studije na Fil. fakultetu u Beogradu 1966. godine. Magistrirao na istom Odjeljenju u ožujku 1971. Doktorirao na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu u siječnju 1989. Istražuje kulture i civilizacije drevnog Bliskog istoka. Objavio oko 200 rasprava, eseja, studija, monografija i prijevoda književnih i filozofskih djela (preveo, npr. knjigu Aristotel, *Retorika*, Zagreb, Naprijed). Klasični filolog, univerzitetski profesor.
313. **MIRO VIŠIĆ**, narodni heroj, rođen u Kninu 1919., gdje mu je otac bio pekar. Otac Stipan rođen u Ključu (Miljevci), Drniš. Otac je poslije Knina bio pekarski radnik u Šibeniku gdje se Miro školovao. Miro je osmi razred gimnazije završio odličnim uspjehom i bio oslobođen mature. Upisao je Filozofski fakultet u Zagrebu, odakle je 1939., zbog revolucionarnog rada, protjeran. Bio sekretar Okružnog komiteta SKOJ-a za Sjevernu Dalmaciju. U NOB odlazi s Prvim šibenskim odredom 12. 8. 1941. preko Miljevaca i Promine u Bosnu. Negdje polovinom 1942. postao je političkim komesarom bataljona „Starac Vujadin“, a početkom 1943. politički komesar 3. dalmatinske brigade. Poslije 5. ofenzive bio je polit. komesar 1. bataljona 2. dalmatinske brigade. Doprinio je proboju bataljona na Zelengori. Poginuo je kao 24-godišnjak na planini Ozrenu 17. 7. 1943. od njemačkog mitraljeza. Narodnim herojem proglašen 27.11. 1953. (Vidjeti knjigu *Narodni heroji Jugoslavije II (N-Ž)*, 1975.
314. **Fra MIJO VRANJKOVIĆ (FRANKOVIĆ)**, provincijal (Širitovci, Miljevci, Drniš, 1770. – Visovac, 1818.). U franjevački red stupio 1791. na Visovcu, a zavjetovao se 1795. u Šibeniku. Obavljao službe lektora teologije, defnitora i tajnika Provincije Presvetog Otkupitelja. Bio provincijal Franjevačke provincije Albanije. Izvor: Šime Samac, *Franjevci Miljevaca*, zupa-miljevci.com
315. **STOJAN STOJKO VRANKOVIĆ**, košarkaš, olimpijac, rođen 22.1.1964. u Drnišu, visok 218 cm. Na mjestu centra igrao za Zadar (1980.-1989.), Aris iz Soluna (Grčka 1989.-1990.), Boston Celticse (SAD 1990.-1992.), Panathinaikos

(Atena) 1992.-1996., Minnesota Timberwolves (SAD) 1996.-1997., LA Clippers 1997.-1999., i Fortitudo Bologna 1999-2001. Nastupao za reprezentaciju Jugoslavije 1986. u Madridu (bronca), 1988. u Seulu nastupao za košarkašku reprezentaciju Jugoslavije koja je osvojila srebrenu medalju. Na Olimpijskim igrama u Barceloni 1992. nastupao za reprezentaciju Hrvatske kada je također osvojena srebrena medalja. Nastupao za reprezentaciju Hrvatske na EP 1993. (bronca) i u Ateni 1995. (bronca), a na Olimpijskim igrama 1996. u Atlanti Vranković nastupa za reprezentaciju Hrvatske. Bio je dopredsjednik Hrvatskog olimpijskog odbora 2004.-2008., a od 2005. do 2010. predsjednik Hrvatskog kluba olimpijaca. Danas obavlja dužnost predsjednika Hrvatskog košarkaškog saveza.

Izvor: J. Gizdić, *Hrvatski olimpijci...*, str. 30, 33, 34

316. **Fra IVAN VUCIĆ** („fra Ivan od Knina“), provincijal i vojni kapelan iz Promine, kako piše V. Kapitanović, iako i sam navodi da se Vucić „nazivao iz Knina“. Vucić se rodio 1. 6. 1696., a kršten je 6. 6. iste godine kada dobiva ime Marko. Njegov otac je Luka Vucić, a majka Slavka. I otac i dva strica sudjelovali su u borbama protiv Turaka u kojim mu je stric Marko i poginuo kod Strmice. Fra Ivan Vucić (Marko) stupio je u franjevački novicijat na Visovcu 1713. Pošto je zaređen za svećenika, tri je godine propovijedao po Slavoniji. Tadašnji provincijal Bosne Srebrene fra Petar Lašvanin šalje ga u Banja Luku gdje su ga Muslimani premlatili i zadržali u zatvoru mjesec dana. Potom ga Uprava Provincije šalje na daljnje školovanje u Italiju. Po završetku studija filozofije i teologije, general Franjevačkog reda proglasio ga je lektorom i propovjednikom. U Padovi se upoznao s generalnim inkvizitorom A. Lisottijem kod kojega je prevodilac za hrvatski jezik. Dobio je mjesto vojnog kapelana u regimenti Antuna Kumbata. Nešto kasnije dobio proširenje ovlasti i biva proglašen istrebljivačem heretika i shizmatika te kapelanom pješadije i hrvatskih konjanika. Na osnovu arhivskih istraživanja, Kapitanović je utvrdio da se kretao sljedećom rutom: Padova, Venecija, Treviso, Vicenza, Bredcia, Crema, Bergamo, Udine i Rovigo. Kod osnutka provincije 1735. godine, Vucić je imenovan provincijskim definatorom. Nešto kasnije provincijski vikar, pa provincijal Franjevačke Provincije Presv. Otkupitelja od 1748. do 1751. Doduše, čekaao je godinu dana na potvrdu izbora od nadležnih vlasti u Veneciji i Rimu (jer su mu neke kolege osporavale izbor). Profesor teologije. Natjecao se za skradinskog biskupa, ali nije izabran/postavljen. Za svoje djelovanje Vucić je dobitnik više priznanja i pohvala kako od civilnih tako i od crkvenih vlasti. Putovao je na opći kapitul franjevaca u Španjolsku (Valladolido, 1739/1740.). Umro 13. 6. 1766.

Izvori: V. Kapitanović, *Franjevci kao vojni kapelani u mletačkoj vojsci*, *Kačić*, XVI/1984., str. 161-190.

J. Soldo, *Djelovanje franjevaca...*, *Kačić*, XVII/1985., str. 315.

317. **EDA VUJEVIĆ**, rođena Jelić, novinarka, urednica i književnica. Rođena 2. 9. 1961. u Kninu. Osnovnu školu pohađala u Biočiću i završila u Siveriću. Gimnaziju u Kninu. Diplomirala na Pravnom fakultetu u Splitu. Radi kao novinarka ili urednica u Slobodnoj Dalmaciji od 1990. Objavila knjige: *Na čekanju s Filomenom Pravdić*; *Miris ribe* (1994.); *Droga – opća opasnost* (1995.); *Dječja soba* (2001.), *Dedal na iglama*, u suautorstvu s Damirom Pilić (2005.), *U sfinginoj sjeni* (2008.)... Dobitnica nagrade “Miljenko Smoje” 2016. kao novinarka godine.
318. **Dr. sc. SLAVKO VUJEVIĆ**, red. profesor, rodom, iz Štikova, Drniš, redoviti profesor na FESB-u Sveučilišta u Splitu. Osnovnu školu završio u Štikovu i Siveriću. Završio gimnaziju „Ivan Meštrović“ u Drnišu 1977. Diplomirao na Fakultetu elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje (FESB) u Splitu 1981. Magistrirao na Elektrotehničkom fakultetu u Zagrebu 1987. Doktorirao na FESB-u u Splitu 1994., iz područja tehničkih znanosti, polje elektrotehnika, grana elektroenergetika. Područje njegovog znanstvenog interesa: Teorijska elektrotehnika, Numeričko modeliranje elektromagnetskih pojava, Zaštita od munje i uzemljivački sustavi, Elektromagnetska kompatibilnost i Električni strojevi i transformatori. Zaposlen na FESB-u u Splitu od 1982. na Zavodu za elektroenergetiku. Šef Katedre za teorijsku elektrotehniku i inženjersko modeliranje. Izabran u rujnu 2009. za redovitog profesora u trajnom zvanju. Bio prodekan za znanost (2000.-2002.) i za nastavu (2002.-2004.). Objavio više od 80 znanstvenih radova.
319. **NIKICA VUKAŠIN**, sportski novinar. Rođen u Drnišu 1943. Član Sportske redakcije Vjesnika (Zagreb) puna tri desetljeća (1968.-1998.). Zatim u zagrebačkom Jutarnjem listu. Kao novinar izvještavao sa svjetskih prvenstava u nogometu (1974, 1990., 1998. 2002.), te s europskih prvenstava (1984. i 2004.). Neko vrijeme uređivao list *Hajduk*. Suautor je monografija o Hajduku, te je bio i voditelj press-službe Hajduka. Dobitnik je Nagrade za životno djelo (2003.) koju mu je dodijelio Zbor hrvatskih sportskih novinara. Umro u Splitu, veljače 2019.
320. **IVAN VUKIĆ – NIPER**, umirovljeni brigadir HV. Rođen u Unešiću, Drniš. Bio u 113. šibenskoj brigadi i zapovjednik 142. drniške brigade. Poslije Domovinskog rata zapovjednik 625. pješачke brigade do 2002. godine kada odlazi u mirovinu. Dopredsjednik HVIDR-e. Od 2016. godine, Vukić je zamjenik ministra branitelja, odnosno državni tajnik u Ministarstvu branitelja Republike Hrvatske.
- Izvori: *Slobodna Dalmacija*, 24. 1. 2016.; *Šibenski portal*, 25. 3. 2016.; *Šibenski*, 14. 6. 2018.
321. **Dr. sc. IVAN VUKOVIĆ**, ekonomist. Rođen u selu Dubravice kod Skradina 7. 8. 1943., od oca Ivana, ali je njegova majka Luca Pletikosa iz Brištana, Drniš. Završio osnovnu školu u Dubravicama i Skradinu, a srednju u Šibeniku.

Diplomirao na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu 1968., magistrirao na Fakultetu ekonomskih znanosti u Zagrebu 1985., a doktorirao na Fakultetu političkih nauka u Beogradu 1987. Tema doktorske radnje: „Princip dohotka i slobodne razmjene rada u visokoškolskom obrazovanju“. Zaposlio se na Televiziji Zagreb (danas HTV) 1968., gdje radi do 1972., potom se zapošljava u Republičkoj zajednici za financiranje usmjerenog obrazovanja Hrvatske gdje radi do 1990. Prelazi u znanstvenu jedinicu Republičkog zavoda za unapređenje školstva gdje ostaje do 1994. Od 1. 10. 1994. radi na hotelijerskom fakultetu u Opatiji kao izvanredni profesor iz područja ekonomije i nacionalnog gospodarstva. Pored toga od 1972. do 1986. predavao je na Višoj tehničkoj školi „Nikola Tesla“ u Zagrebu, a od 1977. do 1986. na Akademiji za kazalište, film i televiziju (danas ADU) u Zagrebu. Objavio je više od stotinu znanstvenih i stručnih radova iz ekonomije, ekonomike obrazovanja i iz područja menadžmenta. Objavio je knjige: *Visokoškolsko obrazovanje i društveno-ekonomski razvoj* (1989.); *Ekonomski preobražaj obrazovanja* (1992.); *Financiranje visokoškolskog obrazovanja u Europi: ulaganje u ljudsku inteligenciju* (1995.); *Ekonomika poduzetništva u hotelijerstvu* (1999.); *Ekonomija u perspektivi* (2001.) i *Europska ekonomija* (2003.). Oženjen i otac dviju kćeriju. Živio u Zagrebu gdje je i umro, te sahranjen na Mirogoju.

Izvor: *Livaković*, str. 506.; *osobna dokumentacija autora*

322. **Dr. sc. IVAN VUKUŠIĆ**, docent. Rođen 1985. u Šibeniku. Roditelji iz Drniša gdje je završio osnovnu i srednju školu. Diplomirao na Pravnom fakultetu u Splitu 2007. Položio pravosudni ispit 2011. Nakon završenog postdiplomskog specijalističkog studija završio i doktorski studij na Pravnom fakultetu u Zagrebu, te doktorirao 2014., obranivši tezu „Razgraničenje pripremnih radnji i pokušaja u teoriji i sudskoj praksi“. Predaje nastavne predmete *Kazneno pravo (obvezni)*, *Poredbeno kazneno pravo* i *Organizirani kriminalitet* (izborni). Djeluje na Katedri za kazneno pravo, odnosno Zavodu za kaznene znanosti Pravnog fakulteta u Splitu.

Z

323. **EDI ZELIĆ**, novinar Slobodne Dalmacije. Podrijetlom iz Promine.

324. **Fra STJEPAN ZLATOVIĆ** (Šibenik , 10. 10 1831. – Šibenik, 11. 3. 1891.). Povjesničar i arheolog. Otac Petar i majka Jela Zlatović, rođ. Jušić (Iljadica) imali su devetero djece, a fra Stjepan (na krštenju Šimun) je peti sin po redu. U Splitu je – putujući iz Šibenika – polagao „razred po razred niže gimnazije“: prvi je položio 1846. a četvrti 1849. Na Visovcu završava 5. i 6. razred, a 7. i 8.

u Zaostrogu. Godinu novicijata proveo je u Živogošću 1851/1852. Dalje se školovao na franjevačkim učilištima u Šibeniku i Makarskoj. Zaređen za svećenika u listopadu 1854.

Početak 1857. Zlatović je župnik Lišana, a 1858. u Krkoviću, potom je od početka 1859. župnik (do početka 1863.) i gvardijan u Kninu (od listopada 1860. do listopada 1863.), gvardijan u Sinju (od listopada 1863. do kraja 1866.). Na početku 1867. već je župnik u Danilu, a 1. 1. 1871. nalazi se, kao dekan, u Drnišu. U Drnišu je ujedno bio upravitelj pučke škole i kotarski nadzornik pučkih škola. Iz toga razdoblja sačuvan je dokument u kojemu je njegov ukor drniškoj učiteljici A. Stipančić (u ženskoj školi) stoga što se navečer maškerala i tako obučena „do kasno u noć lutala po varošu!“. Zato je Zlatović posljednji put opominje u nadi da će se dostojno vladati kako i dolikuje gojenci „zavoda dubrovačkih Ančela“. Krajem 1873. on je gvardijan na Visovcu, gdje je 1876. organizirao grandioznu proslavu 300. godišnjice Gospe Visovačke i 200. godišnjicu povratka franjevac na Visovac (iz Šibenika). Potom je u Splitu od početka 1878. gdje je na dužnosti ekonoma Provincije. U studenome 1883. nalazi se u samostanu Sv. Lovre u Šibeniku .

Bio je arheolog, povjesničar, objavljuvao je povijesne izvore, a iskazao se i kao pripovjedač. Najpoznatije njegovo djelo je *Franovci Države presv. Odkupitelja i hrvatski puk u Dalmaciji*, Zagreb, 1888. Kao arheolog amater, boraveći u Danilu, sakupljao je razne arheološke predmete, slao ih muzejima i o tome pisao. Proučavao je topografiju između Zrmanje i Cetine i pokušavao rekonstruirati ceste iz rimskog razdoblja. On je poradio na tome da Lujo Marun bude premješten iz Drniša (gdje je bio kapelan) u Knin za župnika i savjetovao ga da se bavi istraživanjem „hrvatskih starina u kninskoj okolici“ (Kosor, 1967.). Sam je proučavao Ključice i objavio rad *Gradina Ključice na Čikoli* (1885.).

Na Visovcu je, kao gvardijan, počeo pisati povijesne rasprave. Objavio je spomenicu *Tristogodišnjica samostana Blažene Gospe na Visovcu u Dalmaciji*, Zadar, 1876. Nanizao je u cjelini dosta izvještaja, rasprava i manjih članaka značajnih za povijest Dalmacije i Hrvatske. Ogleđao se i kao pripovjedač i objavio sedam pripovjedaka. Najuspjelijom njegovom pripovijesti smatra se *Vukodlak i župnik* (1891.) za koju je crpio građu iz Danila.

Bibliografiju radova Zlatovića (na str. 297-302) donosi Karlo Kosor u radu – *O. fra Stjepan Zlatović, Kačić, II/1967.*, str. 205-303

325. **Dr. sc. IVAN ZORIČIĆ**, professor emeritus. Rođen 26. 2. 1937. u Pakovu Selu, Drniš. Diplomirao na Filozofskom fakultetu u Zadru hrvatski jezik i ruski jezik, magistrirao na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Doktorat iz područja filologije obranio na Filozofskom fakultetu u Rijeci. Radio u osnovnoj i

srednjoj školi u Puli. Godine 1978. vanjski suradnik na Pedagoškoj akademiji u Puli, a od 1980. u stalnom radnom odnosu na Akademiji, kasnije Filozofskom fakultetu u Puli. Predavao hrvatski standardni jezik. Od 1988. docent, od 1993. izvanredni, a od 1999. redoviti profesor. U dva navrata bio prodekan Pedagoškog fakulteta u Puli, a u razdoblju 1994.-1998. u dva uzastopna mandata bio dekan Filozofskog fakulteta u Puli. Objavio najmanje pet knjiga i više desetaka radova. Nakon umirovljenja 2007. izabran za profesora emeritusa.

Izvor: časopis *Tabula*, br. 9/2011.

326. **JOSIP (ANTE) ZORIČIĆ**, stožerni brigadir. Rođen 22. 6. 1946. u selu Radonić, Drniš. Odlikovan Spomenicom Domovinske zahvalnosti. Umirovljen 27. 2. 1996. Ratni vojni invalid. Živi u Radoniću.

327. **Fra MATE ZORIČIĆ** (Pakovu Selo, Drniš, 1721. ili 1723. - Šibenik 12. 7. 1783.). Kršteno mu je ime bilo Luka. Novicijat je počeo u osamnaestoj godini, 1741.g. i proveo tu godinu na Visovcu (do srpnja 1742.). Filozofiju je završio u Makarskoj, a teologiju najvjerojatnije u Šibeniku. Nije poznato što je sve i gdje radio. Poznato je da je klerik u Šibeniku (1746.), magister gramatike i lektor moralke (1754.) također u Šibeniku, te da potkraj lipnja 1755. kao lektor teologije putuje – za osobne potrebe – u Dubrovnik. Uprava provincije šalje ga 1757. g. u Veneciju da se natječe za (općeg) lektora (tj. profesora na općim učilištima franjevačkog reda, a ne samo njegove Provincije). Po povratku iz Venecije u Šibeniku je šest godina lektor moralke. Župnik je u šibenskom Varošu od 1763. do 1771. Godine 1770. izabran je za definitora Franjevačke Provincije Presv. Otkupitelja. Gvardijan je samostana Sv. Lovre u Šibeniku 1776. Zadnje godine života proveo je u Šibeniku gdje je i umro. Objavio je četiri djela: *Osmina dilovanja duhovnoga* (Jakin/Ankona, 1765.); *Aritmetika u slavni jezik ilirički, sastavljena i na svitlost data za korist trgovca, i vladahocza kuchgnega istoga naroda*, (Jakin 1766.); *Zrcalo različiti događaja oliti prilika* (knjiga I. i II., Mleci, 1780.); *Uprava mnogo korisna ispovidnika* (Mleci, 1781.) i neka druga djela. Iako je u njegovom vremenu službeni jezik u Dalmaciji bio talijanski (Mletačka Republika), a u Katoličkoj crkvi latinski, on je sva svoja djela pisao hrvatskim jezikom.

Ostavio je nekoliko djela i u rukopisu. Najopsežnije mu je rukopis *Bogoljubni nahuk* (u dva sveska, ukupno 1487 stranica, od kojih su 94 zagubljene). Pored toga sačuvana su još dva djela: *Ogledalo prisvitlog i ponosnog vjerovanja vlastelina Jure Castriochianina, rečenog Scenderbeggia* (1752.) i dvodijelni rukopis od čega prvi dio ima naslov *Ogledalo svoji velikih mesctara od Jeruzalema*, a drugi dio je naslovljen *Imena velikih mesctara, i vojevagne redovnika od kad dođoše na Maltu do 1697.*

Zoričićeva *Aritmetika* (1766. tiskana, a napisana 1756.) druga je aritmetika uopće na hrvatskom jeziku (iako je on sam mislio da je prva). Sastavljena je – kako je sam na naslovnoj korici knjige napisao – „za korist trgovaca i vladahoca kućnoga“ jezika iliričkoga. Pisana je dakle, za praktične namjene i ima karakter udžbenika. Danas je ona prevladana razvojem matematičke znanosti, ali u doba tiskanja knjiga nije zaostajala za takvim djelima u drugih europskih naroda „čak i bolje od njih“ odgovara namjeni (Ž. Dadić).

Izvori: *Livaković*, str. 517-518.

Mijo Čaleta, Zoričićeva aritmetika, *Kačić* 16/1984., str. 83-98.;

Jakov Udovičić, „*Boggogliubni nahuk*“, fra Mate Zoričića; *Kačić*, 16/1984., str. 99-126;

Žarko Dadić, *Povijest egzaktne znanosti u Hrvata*, Zagreb 1982. I., str. 257-264.

328. **MILAN ZORIČIĆ**, slikar i arhitekt. Rođen 1955. u Drnišu, ali još u djetinjstvu preseljava u Knin gdje završava osnovnu školu i gimnaziju. Diplomirao arhitekturu na Sveučilištu u Zagrebu. Za njegovu prvu slikarsku samostalnu izložbu održanu 1975. u Zagrebu, predgovor je napisao akademik Andro Mohorovičić. Izlagao je u Zagrebu, Splitu, Šibeniku, Zadru, Kninu, Karlovcu i drugdje. Slikao je u olovci, ugljenu, tempere i ulju. Od 1990. izrađuje freske u Italiji za sakralne objekte. Desetak godina kasnije (2001.) u Milanu je suosnivač grupe „Metarazionalita“. Od tada pri izradi većine slika primjenjuje tehniku affresco strappato. I u Bergamu i u Kninu ima atelijere za to. S grupom iz Milana izlaže u Italiji, Kini, SAD-u.

Ž

329. **KREŠO ŽIVKOVIĆ**, kirurg, primarius. Rođen u Badnju, Drniš 1929. Umro u Badnju 28. 10. 1989. Livaković navodi da je prvi liječnik Šibenske bolnice koji je objavio jednu monografiju – ehinokokoza čovjeka, 1983. Ističe da posebnu vrijednost ima njegovo djelo *Bibliografija znanstvenih i stručnih radnji liječnika iz bolnice u Šibeniku od 1883.-1982. godine*, Šibenik 1983. „prvo takva sadržaja u stogodišnjem djelovanju šibenske bolnice“. Ovo bi mogli biti razlozi da ga se uvrsti u knjigu *Poznati Drnišani*.

Izvor: *Livaković*, str. 527.

330. **Ing. ZDRAVKO ŽIVKOVIĆ**, dipl. ing. arhitekture. Rođen 1948. u Radoniću, Drniš. Osnovnu školu završio u Radoniću i Unešiću. Maturirao u Građevinskom školskom centru u Splitu. Studirao i diplomirao na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu 1973. godine. Kraće vrijeme radi u građevinskoj operativi, a od 1974. u tadašnjem Republičkom zavodu za zaštitu spomenika kulture od 1995., Uprava za zaštitu kulturne baštine Ministarstva kulture RH, gdje je

umirovljen 2014. godine. Pohađao je Poslijediplomski studij graditeljskog nasljeđa u organizaciji Sveučilišta u Splitu i Arhitektonskog fakulteta u Zagrebu. Radio je i na međunarodnim projektima sustavnog istraživanja tradicijskog graditeljstva Hrvata u Mađarskoj. Član je i radne skupine Zajednice Alpe-Jadran u okviru projekta *Povijesna središta*. Bavi se znanstvenim i publicističkim radom, a objavio je više od 150 radova i članaka u časopisima, knjigama i novinama (domaćim i inozemnim) s temama zaštite kulturne baštine i arhitektonske kritike. Izučavao je tradicijsko (narodno) graditeljstvo diljem Hrvatske. Na tu je temu objavio ediciju u tri sveska pod naslovom *Hrvatsko narodno graditeljstvo*, potom knjigu *Tradicijsko graditeljstvo drniškog kraja*, te knjigu *Hrvatsko tradicijsko graditeljstvo* (2013.).

Izvor: *Godišnjak Titius*, br. 6-7/2013-2014., str. 615-616.

331. **KLARA ŽIŽIĆ**, službenica Božja, poglavarica (ispod Promine, 1626. – Šibenik, 1706.). Osnovala *Družbu sestara franjevki od Bezgrješne* u Šibeniku 1673. godine. Krsno joj je ime Mara, a došla je u Šibenik „ispod Promine“. Sahranjena u crkvi Sv. Lovre u Šibeniku. U rujnu 2004. godine otvorena je kazuza za proglašenje blaženom službenice Božje majke Klare Žižić. U Šibeniku je 2006. godine obilježena 300-ta obljetnica preminuća Klare Žižić, a održan je i znanstveni skup. Potom je objavljen zbornik.

Izvor: *Majka Klara Žižić i njezina Družba 1706.-2006*. Zbornik proslave 300-te obljetnice preminuća službenica božje majke Klare Žižić, utemeljiteljice Družbe sestara franjevki od Bezgrješne (ur. s. Terezija Zemljić), Šibenik 2009. – 736 str.

Šime Pilić

UDC: 929(497.581.2Drniš)
Original scientific paper

MATERIAL AND CONTRIBUTIONS ABOUT KNOWN PEOPLE FROM DRNIŠ

***Summary:** This paper explains first the spatial coverage (today's administrative organization of the territory of the Republic of Croatia) concerning the area of the City of Drniš and Oklaj, Ružić and Unešić. Then the criteria for inclusion of the "known/famous people from Drniš" (scientists, writers, journalists and editors, prominent athletes and members of estates, actors and other prominent, well known and / or recognized individuals in various occupations and professions) are listed. Of course, those who are already represented in encyclopedias, lexicons, etc. are also included.*

In the second part, the alphabet of the well-known people from Drniš is presented with basic data and sources about them.

***Keywords:** list form A-Z, material and contributions, criteria of incorporation, known people from Drniš, spatial coverage*

Šime Pilić

UDC: 929(497.581.2Drniš)

Lavoro scientifico originale

LA STRUTTURA E LE CONTRIBUZIONI DEI NOTI A DRNIŠ

***Riassunto:** Questo documento spiega la copertura spaziale (per l'organizzazione amministrativa del territorio croato d'oggi), che si riferisce alla zona di Drniš e alle comuni di Oklaj, Ružić e Unešić. Poi sono presentati i criteri per l'inclusione nei "conosciuti di Drniš" (scienziati, scrittori, giornalisti e redattori, atleti di spicco e membri del mondo dello spettacolo, attori e altri prominenti, individue ben note e/o riconosciute in varie occupazioni e professioni). Naturalmente, sono inclusi anche quelli che sono già rappresentati nelle enciclopedie, nei lessici, ecc.*

Nella seconda parte è presentato l'alfabeto dei noti di Drniš con i dati di base e le fonti su di essi.

***Parole chiave:** alfabeto, struttura, criteri per inclusione, noti di Drniš, copertura spaziale*